

Pintér István

Új írások – régi témákban

PILISVÖRÖSVÁR, 2010

*„Minden írástudó,
aki tanítványává lett
a mennyek országának,
hasonló ahhoz a gazdához,
aki kincsei közül
hol új, hol régi
dolgot hoz elő.”*

Mt 13,52

Különleges köszönet

Bulányi Györgynek,
az első öt fejezet ihletőjének,

és

Albert Schweitzernek,
aki nem restelt más vallásokkal is foglalkozni.

A könyvborítón
a szerző házi könyvtárának
ex libris
matricája látható

T A R T A L O M

<i>Mottó</i>	2
<i>Kolofon</i>	3
A szentháromságról	5
Kiválasztottak vagyunk-e ?	11
Kikhez és miért jött ?	14
A szoros út	18
Keresés helyett építés	23
Élet a külső sötétségben	27
Földön kívüli teológia	32
Széljegyzetek a világvallásokhoz	34
Karl Herbst teológiájának vizsgálata	42
Hitetlenek dicsérete	51
A gazdag ifjú	68
Jézus-szótár	69
<i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	76
<i>A szerző művei a MEK-en</i>	77

A szentháromságról

Miért is próbáljuk jellemezni az Örökkévalót?

Isten személyekre való bontása elsősorban a világ rosszaságára vezethető vissza. Az ősi vallások dualizmust csempésznek belé, így meg tudnak magyarázni bizonyos tényeket... Többistenhit esetén ez könnyű dolog, mert minden emberi tulajdonságnak áldozni lehet. Sokkal egyszerűbb azonban, ha magára a Legfőbb Lényre osztunk ki szerepeket. Példaként a Brahma-Visnu-Siva triumvirátust említhetem. Fontos, hogy e törekvések mögött meglássuk az embert, aki a teremtés koronájaként saját magából vetíti ki istenképét.

A júdaizmus többistenhite

Az Örökkévalót úgy is meg lehet „sokszorozni”, ha bizonyos tulajdonságait emeljük isteni rangra. Ily módon nemcsak Irgalmas, de Erős, Igazságos, Megbocsátó, Hatalmas, Tökéletes, Jó, Mindenható s akár Végtelen is lehet. Ezek a jelzők azonban sokkal inkább egy felfokozott emberi nagyságra utalnak; tehát a homo sapiensnek kéne ilyennek lennie ! Ezt úgy lehet megüszni, ha Istent különböző neveken imádjuk, mindig azon, ami éppen jól jön nekünk.

Ösminta és lenyomat?

Az ember nemileg meghatározott lény, és ezt a váltivarúságot a környezetében is tetten éri. Mi sem természetesebb tehát, hogy az alkotmányról az Alkotóra következtet. Ez logikailag helyes lépés, mégis súlyos problémákat vet fel, ezek azonban könnyen feloldhatók. Egyelőre annyit: nagy hiba lenne a monogám s heterogén házasságot (is) Istenbe vetíteni. A júdaizmus Jahve-ja (Já + Hevah) egyesíti ugyan az Örökkévalóban a férfi s női tulajdonságokat, de ez az egyenjogúság sohasem realizálódott a választott nép körében, ahogy más teokráciákban sem. Jézus szerint a mennyek országában nem nőszülnek és férjhez sem mennek, s a tökéletes embernek nincsenek vérszerinti utódai...

Az Úr képe az emberekben

Az átlagos homo sapiens számára Isten egy öreg férfi. Numerikusan egy, nemileg pedig hím. Ezt az is erősíti, hogy mióta világ a világ, minden vallási vezéregyéniség férfi volt. A hívek fele viszont asszony, tehát muszáj valami nőiséget is beléje csempészni. A zsidó Lélek, a *Ruah*, akit a kereszténység is adoptált (Ő szolt a próféták szavával...) nemcsak nyelvtanilag nőnemű, de jellegében is. Ez viszont ellentmondást szült: „Vannak, akik azt állítják, hogy Mária a Szentlélektől fogant. Tévednek abban, amit mondanak ! Hányszor fordult elő valaha is, hogy asszony asszonytól fogant?... Jézus nem mondta volna, hogy „*Atyám, aki a mennyekben van*”, ha nem lenne másik atyja is, hanem egyszerűen azt mondta volna: atyám” (Fülöp-evang 103.).

A Ruach és a Szentlélek közti különböztetés még rosszabb, ekkor ugyanis azt állítjuk, hogy a csak pünkösdkor világba jövő Lélek jó negyven évvel „létrejötté előtt” működött. A szent Szellem leszállásának ugyanis – a keresztény dogmatika szerint – Jézus kereszthalála a feltétele, ő az, akit maga helyett küld !

A Szűz Mária-kultusz

Máriát Isten anyjaként aposztrofálják, ami nonszensz, hiszen ez esetben nagyobb lenne az Örökkévalónál is, ill. ő lenne a (teremtő) végső ok. A názareti építőmester megszülöje egy földi teremtmény volt, azaz olyasvalaki, aki kizárólag magához hasonló utódokat tud nemzeni [1]. Ha Jézus valóságos isten volt, akkor semmit sem kaphatott az édesanyjától, aki természetszerűleg csak ember. Fordítva működhetett volna a dolog: Mária tanulhatott volna isteni fiától, ámde nem tette [2].

Pedig ebben az esetben ő is istengyermekké válhatott volna, pontosan úgy, ahogy Jézus. Bárki az Atya emberi Fiává, ill. Leányává válhat, ha eltölti őt a szent Szellem. Az Emberfi többszörösen dokumentált szavai szerint ez a tudatállapot egy hosszadalmas gondolkodási folyamat végeredménye [3]. A „királyság” tehát nem kívülről-felülről éri az egyént, hanem belülről tör kifelé [4]. Az Atya Lelkével való összhang a közvetlen istenkapcsolattal egyenlő. „A tökéletes ember” attól tökéletes, hogy birtokolja a Pneumát [5]. Az ilyen Fiú vagy Leány többé már nem képes földi módon nemzeni [6], tudniillik egészen mással van elfoglalva [7]. Mária mennybemenetelének a fiához való teljes hasonulás lett volna az egyetlen útja-módja !

Az Atyához csak Jézuson keresztül lehet eljutni [8], vagyis úgy, ha életre keltjük magunkban a bennünk lakozó istengyermeket. Kizárólag ennek a lehetőségnek a felismerése és kihasználása [9] tehet minket Fiúvá. A szent Szellem senkit sem tud „megszállni” az illető akarata, és főleg tudta nélkül. Az Atya csak akkor tud elébünk jönni angyalaival [10], ha már elindultunk. Ekkor viszont túlcserélődő mértékkel fogjuk kapni mindazt, ami szükséges a Dolgok megértéséhez [11]. A kinyilatkoztatások természetesen egyéni és személyre szabott módon történnek, mert nem tudnak másképp történni.

Az Atya így közelíti meg Fiú-aspiránsait. Azok az egyének „az övéi” [12], akiknek van szemük és fülük arra, hogy felismerjék az idők jeleit [13]. Őket tudja az Elsőszülötthöz küldeni, mégpedig úgy, hogy inspirálja a bennük levő szellemet, amit értelemnek vagy léleknek is nevezhetünk. Ez az ösztönzés persze csak a „hozott anyag” arányában fejtheti ki hatását. Aki kér, az kap, számolatlanul, de hogy mennyit fog fel az illető, az rajta múlik. Jó „földre” van szükség, és azt művelni is kell... „Az Úr szolgálóleánya” is csak az értelmével tud szolgálni !

Teljesen elképzelhetetlen, hogy az Atya fel tudjon s akarjon használni valakit céljai elérésére. Mária eszközként való kezelése szeretetteljes volna, amellet logikátlan. Miért kéne neki egy Fiút szülni, ha maga is lehet istengyermek? A megvilágosodás lehetősége a nők számára is fennáll [14]. Jézus tanította is őket [15], a Tizenkettő berzenkedése ellenére. Hetet név szerint ismerünk... A Jóisten kizárólag szent Szellemet tud adni az embernek, semmi mást [16]. Mivel észről és értelemről, vagyis az igazi mammonról van szó, beláthatjuk, hogy az Atya legfeljebb zsenit tudott volna csinálni Szűz Máriából – anyát semmiképpen se.

[1] Tm 102.

[2] Tm 54., 80., 100., 102.

[3] Tm 1., 93., Lk 11,9-13; Jn 16,12-5

[4] Tm 2., 3., 12., Jn 7,37-8 A kinyilatkoztatások kútfeje Jézus, ő méri ki a Forrás vizét.

[5] Tm 28., 71., 113.

[6] Fülöp-evang. 106. (Zsk 48.)

[7] Tm 31., 32., 74., 82., 96., 109.

[8] Jn 14,4-11

[9] Tm 2., 40., 71.

[10] Tm 89., Mt 18,1-11; Lk 12,8-9; Jn 1,51

[11] Lk 6,38

[12] Jn 6,44; 17,2; 17,6; 17,9-10; 17,24; Zsk 11.

[13] Tm 92., Mt 16,1-3; Lk 12,54; Jn 8,25-9; Isz 153/160

[14] Tm 115.

[15] Tm 61.

[16] Lk 11,9-13

A júdaizmus nem sok gondot fordít a nők vallásos oktatására... József jegyesének azonban tudnia kellett – mégpedig a zsigereiben –, hogy az Úr numerikusan egy és oszthatatlan. A zsidó ugyanis éppen ettől zsidó. Nyilván azt is hallotta, hogy az Örökkévaló „csak” szellem, azaz Lélek. Semmiképpen se gondolhatta tehát, hogy ő egy istennek fog életet adni, de még azt sem, hogy fia Isten lesz. Sőt: születendő gyermeke nemében se lehetett biztos. Maximum abban reménykedhetett, hogy az ő ivadékai közül fog származni a Messiás. Ez a szerencse azonban bármelyik édesanyát érhetne volna Izráelben, hiszen „a megmentés a zsidók közül ered” [1]. Vajon miért? Azért, mert ők – a környező kultúrákkal ellentétben – tudták, hogy az Isten szellem. Az Emberfi szerint csak *szellemben és igazságban* (= a tudás erejében véghez vitt jócselekedetekkel) lehet imádni.

Máriának csalódnia kellett fiában, hiszen az tanult mesterségét és biztos egzisztenciáját feladva „vándorprédikátornak” állt. Ráadásul ezt vallási kurzusok elvégzése nélkül tette, papi felhatalmazást se igényelve! Jézus autodidakta módon világosodott meg [2], ő az Atyánál tanult. E csalódás mellé még szégyen is társult, mert az Emberfi – eladdig példa nélküli módon – egyenlővé tette magát Istennel. Ezért ment utána a testvéreivel, hogy genetikailag is nyomást gyakoroljon rá: hogyan lennél te az Áldott Fia, hiszen én szültelek, ahogy ezeket is...

Jézus válasza: „Aki nem fogja apját s anyját meggyűlölni, mint én, nem lehet tanítványom. És aki nem fogja szeretni apját s anyját, mint én, nem lehet tanítványom. Mert az anyám csak megszült, de az igazi anyám adta nekem az Életet” [3].

Ezek után felmerül a kérdés, hogy tisztelhetjük-e valamiért Máriát. Tisztelhetjük. Azzal tiszteljük meg, hogy nem firtatjuk sem a büntelenségét, sem a szüzességét.

Egy az Isten?

Végső okként igen, de ezt a végső okot többször is „körül kell járni”. Kérdéseinkre akkor kaphatunk válaszokat, ha mindent az Abszolútum tulajdonságaiból vezetünk le. Jézus ezt úgy fogalmazta meg, hogy „a mennyből kell alászállni” [4]. A Dolgokat csak fentről lefelé haladva lehet megérteni. A végső ok logikailag ugyan csupán egyetlenegy lehet, de nem biztos, hogy az a valami numerikusan is egy. Magyarországon minden törvénynek és rendeletnek egy végső oka van: az országgyűlés. S az hány tagból áll? Jézus szerint az Atya szüntelenül munkálkodik [5], *Barcza Barna* [6] pedig rájött arra, hogy a Mennyei Atyának csak Mennyei Fiai lehetnek. Ha a teremtés egy örök folyamat egy egyre táguló világban, akkor ez a hely a Mennyország. Ott lakik az Isten, s vele van minden teremtménye. A közös lelkület miatt ez egy homogén „közeg”, de a kialakult Egység mégiscsak több összetevőből áll. Innen nézve az összetevők száma akár végtelen is lehet...

Mit mond az Atya a Fiúról és a Lélekről?

Semmit, mert az ember nem tud közvetlen kontaktust teremteni Vele. Sajnos, az Örökkévaló is csak Fiain és Leányain keresztül tudja közölni magát. E kiválasztott istengyermekekkel éppen abban állapodik meg, hogy azok kinyilatkoztatják őt, egy nyilvános működés során. Ez az egyetlen érvényes szövetségkötés Isten és ember között.

Sokan hitték és hiszik magukat kiválasztottnak, de felhatalmazást csupán a szent Szellem adhat, azaz a megszerzett tudás. A tudás – hatalom, s ez nemcsak hétköznapi értelemben igaz. Ismeretek hiányában senki sem lehet Felkent, mert éppen a felismert igazságok „kenik fel” a kereső embert. Az igazság szabadít meg, s az tesz Szabadítóvá.

[1] Jn 4,22b

[2] Tm 26., Jn 7,15

[3] Tm 102.

[4] Jn 3,13

[5] Jn 5,17

[6] Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

A formális tekintélyek (írastudók, farizeusok, vének) ugyanúgy nem juthatnak az Atya közelébe, ahogy „a gonosz tudósok” (= hivatásos szaktekintélyek) sem. A hivatalos (papi) mivolt, az intézményes nagyság és az egymásnak adott dicsőség [1] semmire sem hatalmaz fel. Akkor se, ha a kinevezés nem a hierarchiától származik, hanem hívő emberektől. Sőt úgy is semmis, ha a hívek választását főpapi kézrátétel erősíti meg [2].

A „soros” Emberfik a kinyilatkoztatások kútfejeivé válnak, az önjelölt mértékadók azonban csak vallási előírásokkal szolgálhatnak. Mózes a Törvényt tette az istenkapcsolat helyére, Bemérítő János pedig társadalmi intézkedésekkel kívánta feltölteni az űrt. A szent kísérletek kiagyalói *a saját nevükben jönnek* [3], egy Fiú viszont kizárólag azt teszi, amit Atyjánál lát, az ő munkáit viszi végbe [4].

Mit mond Jézus az Atyáról?

Numerikusan és lelkületileg is jellemzi őt: „Csak egy a jó” [5]. Az Örökkévaló jóságából minden más is levezethető, feltéve, ha nem vagyunk olyan „mintazsidók” mint a gazdag ifjú, tehát lelkületünk nem gátol meg bennünket abban, hogy helyes következtetésekre jussunk [6].

Mit mond Jézus a szent Lélekről?

Numerikusan sose használ többes számot Vele kapcsolatban, tehát ez „az éltető közeg” nemcsak homogén és egységes, hanem térerőszerű valami, amin úgy lehet osztozni, hogy közben nem forgácsolódik szét. Isten angyalai oly módon tudják kiközvetíteni a keresőknek [7], hogy mindenki egyéni és személyre szabott módon veheti ugyanazt. Mivel csak egy a jó [5], s ezt a jóságot Jézus nem kapcsolja össze a Lélekkel, csak az lehet a megoldás, hogy az Atya és a Lélek nem két különböző dolog. Nem is lehet, hiszen (a szent) Szellem az Isten [8]. Ha ezt a Lelket birtokolja a Fiú, akkor a Lélek is birtokolja őt [9]. Nem Jézus tette magát Istenné, benne valóban Isten működött ! Ő volt „a megtestesült Isten”, ám ez úgy értendő, mint az, hogy: *a mi fiúnk „maga a nem-verekedés”*. Az Ige azért tudott „testté” lenni, mert az Emberfi működési teret biztosított a számára [10]. Az iszlám hagyomány gyakran „Isten lelkének” nevezi Jézust.

Mit mond a Lélek a Fiúról?

Ezt csak az Olvasó fogalmazhatja meg saját magának, hiszen a kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott módon működik.

Valóságos Isten volt-e Jézus?

Az ember számára a lehető legvalóságosabb. Az igazi Istent a homo sapiens nem találná valóságosnak, mert annak nem lenne emberi formája. Vele majd csak „odaát” tud szóba állni.

[1] Jn 5,31–44

[2] Ez Bulányi György javaslata: az alulról jövő bizalom fentről való szentesítése.

[3] Jn 5,43

[4] Jn 5,19

[5] Mt 19,17a

[6] Tm 42.

[7] Tm 89.

[8] Jn 4,24

[9] Jn 14,7–11

[10] Tm 27., Jn 5,19

Jézus volt-e a Messiás?

A valódi Messiás – maga Isten. Mivel Jézusban ő működött, ott és akkor az Elsőszülött Fiú volt a Szabadító. Más korokban másvalakik fogják betölteni ezt a státust – mások számára. Az idők végezetén ez a „királyokból” álló kisdéd nyáj fog összegyűlni, különböző aiónok Messiásaiként [1]. Az Emberfi jobbán s balján ülőket a kronológiai sorrend fogja kijelölni. Jakab és János elméletileg helyet foglalhatott volna e székeken, de hát azt sem tudták, hogy mit kérnek... [2]. Jézus ilyen trónusokat ígért a követőinek ! [3]. Természetesen a Kozmosz más, a Földhöz hasonló lakott bolygón is szükség van megmentő tevékenységre. Nekik ugyanannyi eséllyel támadhat Szabadítójuk, mint nekünk. „Egyetemes megváltás” nem lehetséges, csak helyi működés. A marslakók nem találnának valóságosnak egy emberszabású Messiást. Mi se hatódnánk meg, ha egy ufonauta azzal állítana be, hogy örvendjünk, mert MZperX elektromos kisülése árán megmentődünk.

Bűn nélkül való volt-e?

Trónörökös korában biztos nem volt az, újjászületése után azonban kétségkívül. Ez nem a Jn 8,46a alapján igazolható, tudniillik ott igazmondásról és hazudozásról van szó... Az 1Ján 3,9 magyarázza el a dolgot !

Jézus volt-e a zsidók királya?

Ez viccnek is rossz. Az Emberfi nem tudott szót érteni az eszközt-használni-nem-tudó személyekkel [4]. Ez persze nemcsak a zsidó hitet gyakorló tömegek sajátossága, hanem minden egyházfié. A „zsidókat” egész nyugodtan behelyettesíthetjük „keresztényekkel” is. Az Emberfi a gondolkodó emberek királya, nem ostoba, csordaszellemet követő hívéké. Az ő alattvalói nem hordják más zsebében a lelkiismeretüket !

Ki volt Jézus?

Isten. (A homo sapiens számára a lehető legvalóságosabb módon.)

Isten Fia. (Lényegileg-lelkileg Vele megegyező, tehát olyasvalaki, akinek a cselekedetei teljes összhangban vannak azzal, akitől származik.)

Isten elsőszülött Fia. (A földi kronológia szerint.)

Isten elsőszülött és egyetlen Fia. (Az emberiség viszonylatában, a mai napig.)

Isten elsőszülött és mindmáig egyetlen emberi Fia. (A Mennyei Atyának csak Mennyei Fiai lehetnek, a többiek a körülményekhez képest lehetnek azok.)

Emberfi. (Az Atya emberi Fia, aki történetesen hímnemű volt.)

Az *Emberfi* Jézus maga-választotta neve, amit következetesen használt is [5]. Ha ez csak annyit jelentene, hogy „ember”, akkor értelmetlen lenne a mondat: „Minek mondják az emberek az embert?” A szerencsétlenül fordított „Emberfia” emberektől származót, hozzájuk tartozót se jelenthet, hisz Jézus ajkán „az emberek” kifejezés mindig negatív. Ez a név tehát az egykori építömester státusára utal.

[1] Mt 8,11; Lk 13,28–30; Jn 10,1–18

[2] Mt 20,22a

[3] Mt 19,27–30

[4] Tm 40., 42., 43., 44., 92.

[5] Mt 16,13

Van-e szentháromság?

A vallásfilozófia talán legfontosabb kérdése a „hol”. (Hol van a királyság?) Induljunk el hát felülről, úgy, ahogy máskor is kell ! [1]. A Mennyországban inkább Egy-ség van: ott ugyanis Isten teljes összhangban él a Teremtményeivel. Ez a harmónia azonban numerikusan nem jellemezhető, legalábbis a homo sapiens számára. Egy Jézushoz hasonló Emberfi persze biztos többet tud [2]. Maradjunk annyiban, hogy odafent egy Végső Ok van, sok okozattal. Végtelent is mondhattam volna, de a Mester megelégedett ezzel a mennyiségjelzővel [3]. Az Atya Házában tehát sok lakóhely van, háromnál mindenképpen több...

[1] Jn 3,11-3

[2] Tm 14., Mt 5,8; Jn 5,37b; Fülöp-evang. 109.

[3] Jn 14,2

Kiválasztottak vagyunk-e?

Mottó:

„Az igazságot mondom nektek: Izráelben sok özvegyasszony volt Illés napjaiban... de közülük egyhez sem küldték Illést, csak a szidoni Száreptába, ahhoz az özvegyasszonyhoz. Elizeus próféta idejében is sok poklos volt Izráelben, mégsem tisztult meg senki közülük, csak a szír Námán” (Lk 4,25–7).

Szövegösszefüggés: Lk 4,14–30

Az Emberfit azért üzték el szülőfalujának lakói, mert szíreket és számáriaiakat állított eléjük példaképül. A júdeaiak őt magát is egy kalap alá vették a pogányokkal [1]. A zsidók (= a vallás hithű követői) Ábrahám utódainak hiszik magukat, akiknek Isten az atyjuk. Jézus viszont nem hagy kétséget afelől, hogy se a mintazsidóság, se a származás nem garancia az üdvözülésre [2].

A mértékadókat a beléjük nevelt üdvtörténeti státus teszi beképzeltté, és ez nemcsak a júdaizmusra, de a gyakorló keresztényekre is igaz. Az Egyházak Világtanácsának négyszáz tagegyháza van, s mindegyikük az igaz hit letéteményesének gondolja magát. A bebiztosítottság érzete azonban nem ösztönöz irgalmas cselekedetek véghez vitelére, csak az előírt áldozatok meghozatalára, esetleg túlteljesítésére.

Jézus szemében ez a magatartás (lelkület szülte viselkedés) az országbeli halállal egyenlő. Az ilyenek ugyanis ott teljesítenek, ahol „nem kell”, az igazi tennivalókra pedig nincs szemük-szívük. A számáriai asszony megértette, hogy Istent nem (szent) helyhez és (szent) időhöz kötötten kell imádni, hanem „szellemben és igazságban”. Tehát nem a templomban, a 10 órás misén, hanem életformaszerűen: értelem vezérelte jó cselekedetek sorával. Ezeket Jézus „munkának” nevezi, és nyilván országbeli munkára gondol. A helyet és az időpontot maga a munka teszi szentté. Az üzleti jelleggel folyó áldozatbemutatás viszont a templomot is bemocskolja [3]. Bárhol és bármikor cselekedhetünk Istennek tetszően, de egy szent helyen való tartózkodás semmit sem jelent.

A názáreti tömeg nem hitte el, hogy Jézust Isten küldte. A Lk 4,22 könnyen félreérthető, ám a következmények ismeretében világos: „*tanúságot tettek felőle*” = ráismeretek, hogy falubéli, „*csodálták a szavait*” = hitetlenkedtek. Bármilyen „*kedvesen ömlöttek szájából a szavak*” – nem tudott velük mit kezdeni.

Ennyit fundamentumként, ahogy Bulányi György mondaná.

[1] Jn 8,458

[2] Jn 8,31–47

A Mt 3,9 csak János szájába van adva ! A mindent átlátó (Tm 10., 18.) Emberfi képes megfogalmazni egy ilyen logiont, a nemzeti szocializmust építeni akaró Bemerítő éppen a kiválasztottságra alapoz...

[3] Mt 21,12–3

Az Emberfi tehát már nyilvános működése elején kijelenti, indirekt módon [1], hogy nem mindenkihez jött. Később – s más evangéliumokban – egyértelműen kimondja: csak „a kiválasztottak” jutnak be az Atya királyságába. Ha nem ismerjük a jézusi terminológiát, akkor ez szeretetlennek tűnik, pedig az ő szavaival élve: „az igazságot mondom e tárgyban” [2]. Magyarán: én se tudok mindenkit megmenteni.

A modern ember mára hozzászólt a mindenkéért való, a bűnösöket is szerető, a nem diszkrimináló, általános bűnbocsánatot osztogató Isten képéhez. Az Igazságos Bíróhoz társított elképzelésekhez képest ez előrelépés, de immanens értelemben nem fedi a valóságot. A Lk 18,27 Csia Lajos fordításában olvasandó, mert ott is ugyanaz áll, mint a másik két igehelyen [3]. Nem arról van szó, hogy Istennek semmi se lehetetlen, hanem arról, hogy a delikvensnek „Istennél” kell lennie. Ha már megteremtette a vele való közvetlen kapcsolatot (a Pneumájában), akkor a gazdagnak is van esélye [4].

A mindenkéért való Isten képe a szentháromságtani Fiúság dogmájában gyökerezik. Ha Jézus valóságos isten volt, akkor semmi se lehetetlen neki: mindenkit meg fog menteni, hiszen ez a célja. A megváltás automatikus, és csak idő kérdése. Az Emberfi azonban azt sulykolta, hogy nem szabad várni, mert a dolog nem megy magától. Ahhoz, hogy valakiben működjenek bizonyos automatizmusok, el kell indulni útána... A mustármag ekkor szökken szárba benne, s ha jó a föld, mindent elborít. Nem a keresztény vallás fogja behálózni a világot, hanem az egyén válik homogén lelketűvé !

Isten Fia avagy Leánya azonban nem tud mindenkihez szólni, csak azokhoz, akik meghallgatják őt. Ezek közül is csak azoknak van esélyük a megmentődésre, akik megértik és megteszik azt, amit mond. Mindenhatóságról szó sincs: „Képes vagyok a halottakat feltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni” [5].

Jézus tömegekhez is beszélt, de a nagy többség rendre leszakadt róla. Megfeküdte gyomrukát a „kemény beszéd”, nem utolsósorban azért, mert félreértették őt. Legközelebbi tanítványai se követték őt az istenfiúságban. A főpapi imádság [6] szintisza pedagógia, azért is mondatik el fennhangon. A tizenkét munkás közül egy sem aratta le a maga gyümölcsét [7], mert nem tudták, hogy honnan, s hogy mit lehetne betakarítani.

A kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionok megfejtése tehát létkérdés ! Az Emberfit azonban csak olyasvalaki értheti meg, aki életútszerűen akarja követni [8]. Királlyá az lesz, aki „erőnek erejével” [9] tör e státus felé. Isten királyságát az erőszakosak ragadják magukhoz [10], a lankadatlanul keresők, a pimaszul kopogtatók... Aki kér, az kap, de csak az kap, aki kér ! A Fiú-aspiráns a Mester szájából iszik [11], és ez a garancia arra, hogy olyan lesz, mint ő [12].

Jézus csak azokért „jött”, akikben igény és hajlandóság is van a királlyá válásra. Az ilyen egyén – akár nő is [13] – trónra ülhet, feltéve, ha ezt a státust nem téveszti össze az alkirályi székkal... [14]. A szaktekintélyek ezen az igehelyen rendre tragikomédiát akarnak írni, mert azt hiszik, hogy a Zebedeus-fivérek, tudtukon kívül, a kivégző-keresztre kíváncsiak. Az exegeták persze azért kuncognak, mert fogalmuk sincs arról, hogy mikor és hol jön el Isten királysága, s mi is az voltaképpen.

[1] Lk 4,25–7

[2] Lk 4,25a

[3] Mt 19,26; Mk 10,27

[4] vö. Tm 111., Lk 14,33; Isz 133/34,4–16; 145/72

[5] Isz 86/166

[6] Jn 17,1–26

[7] Tm 20., Jn 4,31–8

[8] Jn 7,17

[9] Lk 16,16

[10] Mt 11,12

[11] Tm 109., Jn 7,37–8 (Mt 23,8)

[12] Jn 16,12–5 A jézusi mondások értelmezéséről van szó !

[13] Tm 115.

[14] Mt 20,20–8

A kiválasztottság a vallásalapítók szemében kollektív dolog. A júdaizmusban nemzeti ügy, a kereszténységben egyházi. Az egyikben a körülmetélkedés a biztosíték, a másikban a megkeresztelés. Mózes is és Pál is világméretű üdvtörténetben gondolkodott, globális perspektívákkal. Minden vallás az igaz hit nevében kívánja benépesíteni a Földet. Jézus azonban – aki nem alapított se vallást, se egyházat – kizárólag az egyes emberrel foglalkozik. Nála minden egyéni téren zajlik, ezért a történetek személyesek és valóságosak. Kiválasztás, kinyilatkoztatás, szövetségkötés, megmentés – mindegyik egyéni és személyre szabott módon megy végbe. A körülmetélkedést haszontalan dolognak tartotta [1]. Ez az aktus (a gyermekkereszteléshez hasonlóan) a szövetségkötés jele és biztosítója. Isten és ember között viszont csak egy kapocs lehet: a megegyező lelkület [2].

Kollektív – az evolúcióhoz hasonló – üdvtörténet nincs, olyannal az egyén nem is tudna mit kezdeni. Jézus ezt megerősíti a megmenekülők számát firtató kérdésre adott válaszában [3]. Nem a nagyságrendekkel kell foglalkozni, hanem azzal, hogy saját magunkat bepréssük ama szűk kapun. Mert ha bejutunk, az számunkra 100%-os eredmény, míg ha kívül rekedünk, akkor nem lesz vigasztaló, hogy a többségnek sikerült. A megmenekülők létszámáról elég pontos képet lehet alkotni: „Kiválasztalak titeket, egyet ezerből, és kettőt tízezerből, és meg fognak állni, midőn egyes-egyedül lesznek” [4]. A homogen lelkületből fakadó királyi levés az igazi üdvtörténet, ami az egyes emberben végbe menő eredményes folyamat. Ez valósággá válhat, a kollektív „megváltódás” viszont álom marad !

Jézus népét egy *kisded nyáj* alkotja, akikről jó előre gondoskodott [5]. Ennek az asztaltársaságnak a tagjai térben és időben szétszórta, csak a közös lelkület köti össze őket. Ezek a mennyek királyságában (vagyis már istengyermekeként) fognak megérkezni a nagy lakomára [6], s ekkor képeznek kollektívát. Hány ilyen király lesz? A meghívottak sokan vannak...

[1] Tm 52.

[2] Tm 47., 61., 107.

[3] Lk 13,23–4

[4] Tm 22.

[5] Jn 10,16

[6] Mt 8,11; Lk 13,28–30

Kikhez és miért jött?

Jézus erre adott válasza minden evangéliumban olvasható. Ha megértjük, hogy kikhez jött, akkor már tudjuk a miértet, ahogy a „miért” is behatárolja a célszemélyeket. Lássuk hát ezeket az igehelyeket !

Lukács–evangélium

„Az Úrnak Szellemre rajtam, mivel felkent engem, hogy szegényeknek örömet hirdessek. Ő küldött, hogy szabadítást hirdessek a foglyoknak, szemük megnyílását a vakoknak, szabadon engedjem a szétzúzott szívűket, hogy kihirdessem az Úrnak kedves esztendejét” [1].

az Úrnak Szellemre rajtam = engem az igaz Isten küldött (Jn 7,28–9)

felkent engem = én vagyok (az egyedüli) mértékadó

szegény = egyedülálló, kivetett, lekezelt, perifériára szorított kereső egyén

fogoly = aki bűnök rabságában vergődik (Jn 8,31–6)

vak = olyasvalaki, aki nem lát, de szeretne

szétzúzott szívű = érzékeny lelkiismeretű személy, lelki szegény (Mt 5,3)

az Úr kedves esztendeje = a Nyilvános Működés időtartama, amikor testben jelentheti ki magát (Tm 27.)

1. Hol és miikor kenhette fel az Atya Jézust ?
2. Mi lehetett az elküldés feltétele ?
3. Hol van az Isten királysága ? (Tm 1., 2., 3.)
4. Hány emberhez jöhetett Jézus ? (Tm 22., Jn 10,16).
5. Hogyan mentheti meg őket ?
6. Kik a menthetetlenek?

Iszlám–hagyomány

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltsélek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megköttözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a menynek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogyan kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.” [2]

[1] Lk 4,18–9 (Tm 22., 48., 53., 58., 68., 69., 70.)

[2] Isz 57/129

Íme Jézus „székfoglaló” beszéde. Ez a logion ugyan több dolgot tartalmaz, mint a lukácsi, de csupa olyasmit, ami a kánoni evangéliumokból is összeszedhető. Megtudjuk belőle, hogy *csak az őt követni akarókhoz jött*; hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az ún. élet igazából *halál*; hogy az Emberfi *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani minket tévhiteinktől, rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megokosodási és – ennek következtében! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely „királyi” lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol*, mert pokoli körülmények vannak benne. Ez az élettér a Sátán birtoka és tartózkodási helye. A siralomház után kivégzés következik, ettől a szomorú jövőtől akar megkímélni bennünket Jézus. Ő azonban csak élet-útszerű követőit tudja megmenteni, azokat, akik hallgatnak reá... Aki az Élőre „tekint”, annak lehetősége van ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit [1]. A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel [2].

Tamás-evangélium

„Jézus mondta: A kereső ne hagyja abba a keresést, amíg nem talál, és ha talált, megzavarodik, és ha megzavarodott, csodálkozni fog, és királlyá lesz a mindenségen” [3].

P. Oxy: ...és ha talál, csodálkozni fog, és csodálkozván uralkodni fog, és uralkodván nyugalmat talál [4].

kereső = az élet nagy kérdésein gondolkodó ember

keresés = a gondolkodási folyamat

találás = megvilágosodás

zavar = meglepődés, meghökkenés

csodálkozás = a tudás okozta megmámorosodás

királyság, uralkodás, nyugalom = a Jézus által megígért lelki- vagy tudatállapot

mindenség = a Kozmosz, tehát Istenen kívül az összes dolog

1. Kiből válhat „kereső” ?
2. Mit keres az illető ?
3. A találás lehetséges !
4. Mikorra datálható a célba érés ?
5. Hol realizálódik a dolog ?
6. Találhatunk-e, ha felfüggesztjük a keresést ?
7. Mitől zavarodhat meg az ember ?
8. Mivel kapcsolatban érheti a legnagyobb meglepetés ?
9. Az ember számára a világ az egyetlen valóság.

Mária-evangélium

Jézus ezt mondta: Békesség nektek ! Az én békességemet szerezzétek meg ! Vigyázzatok, hogy senki se vezessen félre titeket e szavakkal: „nézzetek ide !” vagy „nézzetek oda !”. Mert az Emberfi a bensőtökben van. Őt kövessétek ! Akik keresik, megtalálják őt. Menjetek hát, és ezt az evangéliumot hirdessétek az országról... [5].

[1] Tm 58.

[2] Mt 11,25–30; Lk 10,21–4

[3] Tm 1., Mt 7,7–11; Lk 11,9–13

[4] Tm 82. Egy Fiú csak akkor lesz nyugodt, ha Atyja akaratát (Mt 7,21) teszi.

[5] Zsk 109.

Fülöp-evangélium

„Az Atya a Fiúban volt, a Fiú pedig az Atyában: ez a mennyek országa... Helyesen mondta Jézus: Vannak, akik nevetve mentek be a mennyek országába, és... Nem azért, mert ez tréfa, hanem mert megvetették ezt a világot a mennyek országáért. Ha megveti (valaki a világot) és semmibe veszi, mint ami tréfa – nevetve fog kijönni belőle” [1].

János-evangélium

A 3,1–21 között tkp. Nikodémus evangéliumát olvashatjuk. Ő is írt egyet, ami kizárólag ezen az éjszakai beszélgetésen alapult. Több találkozóról ugyanis nem tudunk... Jézus dióhéjban mindent elmondott neki, az előljáró azonban nem volt hajlandó megerőltetni az agyát. Felmentést kért a gondolkodás alól, ezért megrekedt a szimpatizánsi szinten. Mindenki így jár, aki nem hajlandó felvenni az Emberfi „enyhe igáját”, ami valójában csak a logika előtti főhajtás [2]. Szerinte „az örök élet megszerzéséhez szükséges dolgokat fáradozás nélkül sehogysem kaphatjuk meg” [3].

„Bizony, bizony azt mondom néktek, hogy ha valaki vízből és Szellemből nem születik, nem mehet Isten királyságába be” [4].

víz (– be való merülés) = megtisztulás

Szellem (– be való merülés) = gondolkodás

vízből és Szellemből való születés = gondolkodás általi megtisztulás

Mivel az Emberfi nem merített alá senkit [5], kijelenthetjük, hogy ő tűzzel keresztelt [6]. Ehhez a beavatáshoz felnőtt ész kell, tehát a gyermek-hitoktatást elfelejthetjük. A mai keresztelési gyakorlathoz hasonló körülmetélés szerintem nem használ semmit [7], csak a Lélekben való újjászületés. Tekintve, hogy a lélek az agyban van, az értelmünket kell igénybe venni ahhoz, hogy kinyilatkoztatásban részesülhessünk [8].

Apostoli levelek

„Avégett lett láthatóvá az Isten Fia, hogy lebontsa a vádló munkáit” [9].

A Sátán egyik legfontosabb műve „a Templom”, vagyis a mindenkori vallási szervezet... Ez az intézmény hivatott meggátolni a közvetlen istenkapcsolat kialakulását. Ha tehát egy istengyermek rombolni akar, akkor itt kell elkezdenie. Jézus is ezt tette, mégpedig sikeresen. Előbb magában rombolta le a régi, áthagyományozott téveszméket [10], aztán tudása birtokában demonstrálta is az igazságot [11]. Ettől ijedtek meg a hivatalos mértékadók: „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd...” [12]. A farizeusok így beszéltek

[1] Fp 122. (Zsk 37.)

[2] Tm 91.

[3] Isz 132/113

[4] Jn 3,5

[5] Jn 4,2

[6] Tm 9., 15.

[7] Tm 52.

[8] Tm 40.

[9] 1Ján 3,8b; Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14)

[10] Tm 85.

[11] Tm 27.

[12] Jn 11,46–54

egymás között: „Látjátok, semmi hasznatok már... Lám ! Őutána megy már a világ” [1]. Hiszen ha közvetlenül, egyénileg is ki lehet alakítani az istenkapcsolatot, akkor mi szükség van egyházra? Minden vallási szervezet az állítólagos közvetítő szerepéből él, mégpedig fényesen. Az intézmény a születéstől a halálig feji a híveket. Mindezért pedig olyan „szenteltvizet” ad cserébe, ami a királyság szempontjából nem használ semmit.

Ha „a zsidók” hajlandók lettek volna lebontani (magukban) a Templomot (vagyis hallgattak volna Jézusra), akkor bizony az Emberfi három nap alatt (rövid időn belül) újat tett volna a helyébe [2]. Ehhez persze nem lett volna szüksége emberi kézre, tehát a mű „nélkülözte” volna a struktúrát és a hierarchiát, és minden olyasmit, amire csak egy intézménynek van szüksége [3]. Nem a rendszert kívánta korrigálni, hanem a közvetítő feleslegességére akart rámutatni. Ez a Felkent örömhíre, ami a Világ Fejedelmének szempontjából halálos bűn !

[1] Jn 12,19

[2] A téma bővebben *Pintér István: Az elvetett kő*, 46 – 52. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[3] Mk 14,58

A szoros út

Előszó

A keresők belső kényszerből teologizálnak. Szívesen „járják körül” az Örökkévalót, hisz ilyenkor mindig elárul magáról valami újat ! Próbálják megérteni a teremtés lényegét s folyamatát. Feltételezik, hogy a Mennyország nem tagolódhat „lakókra” és élettelen környezetre. Eljátszanak a mennyei fiak számával, nemével, tulajdonságaival. Dühöngenek a Tékozló fiú önfejűségén, aki bennünket is bajba sodort. Gondolatban bejárják a Kozmoszt, azon tűnődve, hogy vajon hányféle civilizáció sínylódhat még a Sötétség Birodalmában. A legfontosabb kérdés azonban mindent háttérbe szorít. Van-e Istenhez vezető út, s melyik az ? Itt, most, az én számomra. A papi lírával persze Dunát lehet rekeszteni. Az alábbiakban éppen ezért világosan fogunk beszélni.

Mi az ember?

Témánk szempontjából olyasvalaki, akinek nincsen alanyi jogon járó, közvetlen istenkapcsolata. A homo sapiens igazából nem is igényel ilyesmit. Az emberek fiait nem fessegeti a megváltás iránti vágy. Bőven beérik a kollektív ígérettel, melynek nincs valós alapja. Ha úgy-ahogy be tudnak illeszkedni az aktuális társadalomba, tulajdonképpen boldogok. Kielégíti őket az, ami van, legfeljebb több és jobb kéne. Természetesnek veszik az alvást, megbarátkoznak a munkával, s fel se veszik az anyagcsere-folyamatokat. Élethossziglan végzik a napi és heti feladatokat, az „egyéb” tennivalókat. Ez a programvezérlésű automata olyan dolgokat is hajlandó elintézni, amit egy intelligensebb robot simán visszautasítana. Az „értelmes ember” nem használja az eszét, és ha mégis, akkor nem arra, amire kéne. Így aztán a Jézus-esemény üzenetét se fogja fel [1]. Szentírása persze van, ami az anyanyelvén szól hozzá, és már olvasni is tud. Csak nem szeret. Pedig a Könyv nélkül nem lehet ismereteket szerezni, mert a tudás logionokban van elrejtve [2]. Ezért csak a kereső találhat, így valójában ő nevezhető embernek.

Mi a vallás?

Vallásról csak evilág viszonylatában beszélhetünk. A Mennyországban nincs ilyen, mert ott mindenki számára közvetlen az istenkapcsolat. A Kozmoszból pontosan ez hiányzik, ezért az ember megpróbálja kitölteni az űrt. A kollektivizált vallás azonban alkalmatlan a válaszadásra. Tudásanyaga egyszerű megfigyeléseken és emberi spekulációkon alapul, a vallásalapítók pedig Evilág Ura könnyen befolyásolja. Az általuk tolmácsolt „hivatalos kinyilatkoztatás” nem ér le az egyénig. A hivatásos mértékadók elődeik elképzeléseit biflázzák be, ők maguk nemigen gondolkodnak. Az intézményes keretek így semmit se tudnak biztosítani, csak pótlékokat nyújtanak. A keresőnek magának kell eljutnia az igazsághoz, a szentségi rangra emelt közhiedelmek ellenében. Az eretnekké válást nem úszhatja meg, de neki tudáson alapuló vallása lesz. Ez a hit szabadítja meg őt, s teszi mások szabadítójává. A többieknek marad a vallásgyakorlás, az életszentség, és a mindent lezáró temető.

[1] Tm 92.

[2] Tm Prológus; Mk 4,21-5; Jn 16,12-5

Van-e példánk?

Jézus, az egykori názáreti ács, a maga személyében demonstrálta, hogy a kereső képes kialakítani a közvetlen istenkapcsolatot [1]. Nyilvános működése folyamán egyértelművé tette, hogy az istengyermeki státus eléréséhez nincs szükség semmiféle vallási szervezetre [2]. Az ő eklézsiája „egyszemélyes eklézsia”. A Logosz ugyanis a logika kösziklájára épít. Fiú-aspiránsok tehát kizárólag gondolkodó emberek lehetnek, akik képesek helyes következtetéseket levonni. Az enyhe iga (= a logika előtti főhajtás) felvétele nélkül nem megy a dolog [3]. Mikor azt mondta, hogy *az utat pedig tudjátok*, akkor ezzel azt akarta mondani: hát ismertek engem... [4].

Honnan származik a felkentség?

Felhatalmazást csak az autodidakta módon [5] megszerzett tudás adhat. Jézus is önképzéssel kezdte [6]. Alapanyagul minden olyan írás megfelel, amit istenes igénnyel hoztak létre [7]. A megmentő ismereteket bárki „lehívhatja”, aki képes logikusan és szabadon gondolkodni. Ezt az élő szellemet a nők is birtokolhatják [8]. Csak az uralkodhat, aki már meggazdagodott, a formális tekintélyeknek le kell mondaniuk [9].

Kik segítik a kinyilatkoztatási folyamatot?

Őrangyalaink [10], akik a mennyekben mindenkor látják az Atya arcát [11]. Státusuknál fogva [12] ők a legalkalmasabbak arra, hogy közvetítsék számunkra az ismereteket, mégpedig egyéni és személyre szabott módon. Magyarán „a mi nyelvünkön” beszélnek hozzánk, emlékeinket is felhasználva ! Adni persze csak annak lehet, akinek van (esze), és a folyamat beindulásának is van egy feltétele. Addig nem kaphatunk semmit, amíg nem térünk más (világnézeti) felismerésre. Rossz alapokra az angyalok se tudnak építeni [13].

Mi is az az Isten királysága?

Az Isten szellem, azaz (a szent) Szellem az Isten [14], így Isten királysága csak szellemi állapot lehet [15]. Ezt az immanens lelki- vagy tudatállapotot a homo sapiens elérheti. Az ember szellemileg tudja megragadni Istent, lelkületi azonosulás által [16]. Királlyá az lesz, akinek ez sikerül ! [17]

[1] Tm 27. Az Emberfi maga volt a megtestesült Isten(kapcsolat).

[2] Jn 12,19 A papokra és hívekre való tagolódás, valamint a hierarchiába rendeződés jézusidegen !

[3] Tm 42., 91. A gondolkodás terhe könnyű, a logika uralma szelíd, a belátás igája enyhe.

[4] Jn 14,4–11 A Fiúvá váláshoz ugyanazt az utat kell bejárunk, amit Jézus járt be.

[5] Mt 13,52; Jn 7,15 Ehhez idő, csend és zavartalanság szükséges.

[6] Tm 26.

[7] Jn 5,39–47 Az Írásokból is kiderül, hogy az istenkapcsolat egyetlen módja a Fiúi státus.

[8] Tm 115. Ennek szép példája a magdalai Mária, aki tudásával tűnt ki (Zsk 43., Fp. 111.)

[9] Tm 82.

[10] Tm 89.

[11] Mt 18,10b Közvetlen istenkapcsolatuk van.

[12] Az Atya mennyei fiairól (első kézből való teremtményeiről) van szó (vö. Mt 22,30b).

[13] Mt 13,17 Aki nem ismeri fel a világot (Tm 4., 55., 81.), annak baj van a lelkületével !

[14] Jn 4,24

[15] Tm 1., 2., 3.

[16] Tm 107.

[17] Tm 14.

Hány összetevője van az embernek?

A homo sapiens hústestből (sarx) és lélekből (psziché) áll. Ebben a szegénységben azonban benne rejlik a meggazdagodás lehetősége [1]. „A tökéletes ember” (Fp-evang) meg is találja ezt a kincset [2], s létre hozza a Pneumáját [3]. Ez esetben a sarx és a psziché megszűnik harcolni egymással [4], s így módon a Szellem átveheti felettük az irányítást. Az istengyermekek ezért tudnak hegyeket is megmozgatni [5].

Mit nyújthat az egyház?

A hierarchiába tömörült papok a saját nevükben állnak hívek elé, s egymásnak adnak dicsőséget [6]. Ezek a hivatalos és hivatásos mértékadók nem *keresők*, ezért képtelenek felfogni az igazságot. Fogalmuk sincs a Dolgokról, ezért nem tudnak hinni a közvetlen istenkapcsolatban, akkor se, ha az az orruk előtt nyilvánul meg. Ilyen esetben kiötlenek valamiféle logikát nélkülöző magyarázatot [7]. Ezzel el is érkeztünk a vallási szervezetek valódi funkciójához, ami a népbutítás. Ez persze nem tudatos tevékenység, de a formális tekintélyek hatalmas károkat okoznak: „Hasonlók a gonosz tudósok a folyóba csúszott sziklához, mert az a vízből sem iszik, és a termőföldet sem engedi öntözni” [8]. A tudatlanság ugyanakkor nem menti fel őket, hiszen annak oka van, ami a lelkületükben keresendő: „Jaj nekik, a farizeusoknak, mert hasonlítanak a barmok jászolában nyugvó kutya-hoz; mert sem az nem eszik, sem a barmokat nem hagyja enni [9]. Az intézményesült vallást bármelyik eretnek lekörözi, ugyanis az ilyen ember nem *védi* a hitét, hanem *értelmezni* próbálja. A papok és a hívek – a keresőkkel szemben – nem gondolkodnak, ezért áll elő a „vak vezet világtalant” helyzet. Elemezzük ki a logion eredeti változatát !

„Jézus mondta: Ha vak vezet vakot, mindketten gödörbe esnek” [10].

vak I. = a vallási vezetők, a hivatalos és hivatásos mértékadók

vak II. = a hívek

a gödör = a sírgödör, a gyehenna, tkp. evilág

1. Hogyan vezethet valakit egy vak?
2. Hogyan bízhatja rá magát egy vak egy másik vakra?
3. Ez a logion nem egy evidenciát mond ki !
4. A „gyehennát” hullák (= Pneuma nélküli testek) népesítik be !
5. A hivatalos mértékadók félrevezetik a népet.
6. Mi az, amiben hazudnak?

Jézus itt súlyos valláskritikát gyakorol. Szerinte a mértékadó személyiségek nem értenek semmit, s így nem is tudnak semmit. Következésképpen mindenben félrevezetik a híveiket, akik úgy hiszik; nyugodtan mehetnek előljáróik után. Természetesen a vezetettek is felelősek szellemi vakságukért, mert gondolkodás helyett mások zsebében tartják a lelki-

[1] Tm 2., 28.

[2] Tm 110., Mt 13,44

[3] Tm 71.

[4] Tm 47.

[5] Tm 107., Mt 17,20; 18,19; Mk 11,23; Isz 123/204

[6] Jn 5,41-4

[7] Mt 12,22-37

[8] Isz 80/50,1

[9] Tm 103.

[10] Tm 33., Mt 15,14; Lk 6,39; Jn 9,39-41

ismeretüket. A két „vak” egymást támogatva (a mértékadók alá a nép ad lovat !) esik a gödörbe, vagyis evilág csapdájába. Erre az élettérre illik a „gyehenna” elnevezés, tudniillik hullák – Pneuma nélküli testek – népesítik be [1].

A hívek a világba való beilleszkedés receptjének gondolják a vallást, és az egyház meg is akar felelni ennek a várákoszásnak. A papok gondolkodás helyett erkölcsi-etikai síkon mozognak, mert ők is úgy hiszik, hogy ez az egyéni boldogulás és a társadalmi felemelkedés útja. Ily módon maga a hierarchia katalizálja a szekularizációt, mivel híveit beleintegrálja a világba ! A többit már elvégzik a Rendszer személytelen erői... A szellemileg vak vezetők persze azt állítják, hogy ők tudnak valamit. Bizonytalanságaikat kép-mutató módon elleplezik, de ez bűnnek minősül [2]. Egyedül Jézus szólja az igazságot, ezért nem is lehet vétket (= hazugságot) bizonyítani rá [3].

Mit kínál Pál?

Bulányi György szerint az evangéliumok Pál ellen íródtak... A tanítványok ezzel jelezték, hogy Mesterüknek „azért” tanítása is volt. Az önjelölt apostol ugyanis Jézus örömhírét a Jézusról szóló örömhírré redukálta. Pál leveleinek teológiai tartalma tényleg nem az Emberfi kinyilatkoztatásait tükrözi. Én azt szoktam mondani tréfásan, hogy Saul először tűzzel-vassal üldözte a keresztényeket, aztán rájött arra, hogy sokkal többet tud nekik ártani, ha Szent Pállá változik.

Az egész biztos, hogy az Emberfi szellemi hagyatéka – az ún. Tamás-evangélium – az örökös zsinórmérték szerepét hivatott betölteni. Az ugyanis minden lényeges dologban eligazít bennünket. Az ősegyházban pl. problémát okozott a körülmetélkedés kérdése [4]. Pál csak töredékesen ismerte Jézus tanítását, az apostolok hozzáállása azonban érthetetlen. Nekik emlékezniük kellett volna arra, hogy mi hangzott el:

„A tanítványai mondták neki: Használ-e a körülmetélkedés vagy sem? Mondta nekik: Ha használna, atyjuk körülmetélnék nemzené őket anyjuktól. De az igaz körülmetélkedés Lélekben, meglett mindent” [5].

1. A körülmetélkedés nem használ semmit a királyság szempontjából.
2. Mit profitálhat az ember egy csecsemőkorban (tehát tudtán és akaratán kívül) elvégzett műtétből?
3. Mi lenne Jézus véleménye a gyermek-keresztelésről?
4. A körülmetélkedés az Istennel kötött nemzeti szövetség jele !
5. A tanítványok tkp. ezt kérdezik: „Kivételezett helyzetben vannak-e a zsidók ?”
6. Isten csak a férfiemberrel köthet szövetséget ?
7. A zsidókon kívül más népek is gyakorolják a körülmetélkedést, jobbára egészségügyi megfontolásokból.
8. A körülmetélkedés rítusa nem a mózesi időkre vezethető vissza, hanem még régebbre, a barbár „atyák” korára (vö. Jn 7,22).
9. Isten nem tud szövetséget kötni nemzetekkel, csak egyénekkkel (vö. Tm 1., 2.).
10. Az Istennel kötött szövetségnek a magabiztosság és a tudáson alapuló belső béke a jele (vö. Tm 49.).
11. A szellemnek nincs szüksége a hústestire (vö. Tm 28.).
12. A nőket nem lehet körülmetélni.
13. Isten a nőkkel is szövetséget köt (vö. Tm 115.).

[1] Tm 55.

[2] Jn 9,39–41

[3] Jn 8,46

[4] ApCsel 15,1 – 16,5

[5] Tm 52. (Jn 6,63; 7,22; Róm 2,28–9)

Hol épülhet fel Isten „országa”?

Nézzük meg, mi áll erről a Szellemi Hagyatékban !

„Jézus mondta: Adjatok nekem tanítást erről a kőről, amit az építők elvetettek ! Ez a sarokkő.” [1]

az építők = mindazok, akik látható, körülhatárolható és mérhető módon, az emberen kívül (s főleg: mások számára) akarják építeni a királyságot, vagyis a hivatalos és önjelölt mértékadók, azok, akiket az emberek „nagy”-nak és „igaz”-nak tartanak, éppen azért, mert szent kísérleteikkel Isten kedvében akarnak járni

a sarokkő = a helyes következtetésekre jutó, célirányos gondolkodás, maga a logika, az a bizonyos „szikla”, melyen a „házunk” (= egész mivoltunk) áll

1. Erről a „kőről” tanítást lehet adni, mégpedig Jézusnak.
2. A mesternek csak a tanítványok tartoznak magyarázattal.
3. Erről a dolgról csak a Fiú-aspiránsok tudnak tanítást adni.
4. Ez a „kő” vagy „szólótó” (vö. Jn 15,1–8) azonos Jézussal.
5. Jézust meg lehet érteni.
6. Jézust János Logosznak nevezi.
7. Ha az építők (az állítólagos szaktekintélyek) pont a sarokkövet vetik el, mint használhatatlant, akkor ezek az emberek valójában dilettánsok, nem értenek a szakmájukhoz, tehát méltatlanul töltik be pozícióikat.
8. Csak a józan észre lehet alapozni, amit Jézus testesít meg.
9. Jézus az egyedüli mértékadó (vö. Jn 10,1–8).
10. Jézus Isten fia.
11. Aki Isten fia, az egy gondolkodó ember.
12. Jézus igéi kinyilatkoztatásokat tartalmaznak.
13. Jézus a kinyilatkoztatás kútfeje.
14. Az „építők” Jézus korában és ma is félrevezetik a népet.

[1] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8; Zsolt 118,22

Keresés helyett építés ?

„A királyságot és az Isten igazságosságát keressétek előbb, és azokhoz ezeket is hozzáadják majd nektek!” (Mt 6,25–34; Isz 132/113).

„Jézus mondta: Adjatok nekem tanítást erről a kőről, melyet az építők elvetettek. Ez a sarokkő” (Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8).

„Egy szőlőtövet ültettek az Atyától távol, és mivel az nem erősödik meg, kitépetik gyökereitől, s el fog pusztulni” (Tm 39., Mt 15,13; Jn 15,1; Isz 109/53).

„Jézus mondta: Le fogom rombolni ezt a házat, és senki sem tudja fölépíteni azt újra” (Tm 72., Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14; Isz 183/62).

„Én ezt a világot bizony nem sokra becsülöm, és tiértetek arcra döntöttem. Óvakodjatok attól, hogy utánam majd föllállítsátok!” (Isz 133/34,4–5).

Előszó

A címben feltett kérdés sajnos költői. A tanítványok Jézus tiltása ellenére [1] elkezdtek az egyház megszervezését, anélkül, hogy mesterükhöz hasonlóan megvilágosodtak volna. A szent Szellem pünkösti leszállása nem valóságos történet, csak biblikus eszközökkel megrajzolt közlemény. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vétele egy gondolkodási folyamat eredménye [2], ami nem tud kollektív módon és egyazon időpontban érvényre jutni.

A Tizenkettőnek ott kellett volna maradnia a nagy események színhelyén, hogy a katarzis és a milió hozzásegítse őket a Dolgok megértéséhez. A fővárosban tartózkodva, egymással is konzultálva, feleleveníthették volna a tanultakat. Sajnos, a többéves, nyilvános működéssel megtűzdelt együttlét kevésnek bizonyult a tanítványok Célba éréséhez [3], noha a Mester egyénileg is foglalkozott velük, az apokrif evangéliumok tanúsága szerint.

A többször is rangvitázó apostolok egy földi királyságra vártak, ami Izráel helyreállításakor realizálódott volna. Az utolsó utáni napon is ebben gondolkodtak [4]. Megmaradtak a zsidó világképnél, csak a Messiás megjelenését Jézus második eljövételével helyettesítették be. Az igazi Szabadító érkezésére (a bennünk lakozó istengyermek megszületésére) persze az Emberfi sem tudott időpontot mondani, hiszen azt csak az Atya datálhatná [5]. Elvileg a Zebedeus-fivérek helyet foglalhattak volna az Elsőszülött jobb- és balján – ha követik őt a Fiúságban.

Tanítójuk ebben nem reménykedett [6], tudta, hogy a Hagyományból kinőtt hajtás vissza fog kunkorodni a gyökerekhez. A Törvény és a próféták által erősített Építmény (a geocentrikus és emberközpontú szemlélet) esetükben nem fog felszámolódni. Azt csak egy istengyermek rombolhatja le önmagában [7], tudása birtokában pedig nem is építi újra.

[1] Lk 24,49; ApCsel 1,4–5

[2] Tm 1.

[3] Jn 4,35–8; Tm 20.

[4] ApCsel 1,6

[5] Mt 24,36

[6] Tm 11.

[7] Tm 72.

Az „igaz” Jakab, a „szent” Pál, és a későbbi egyházatyák kollektív üdvtörténetben hittek, vagyis aratás [1] helyett ültettek. A gondolkodáson alapuló tudásnak természetesen semmi köze sincs a vallásossághoz. Az Atya királyságát nem lehet úgy építeni, mint a szocializmust, gazdasági, politikai és jogi téren. Bemerítő János társadalmi reformer volt, csak hogy *odaát* a legkisebb is nagyobb nála... [2]. Az első „szent kísérlet” Mózes végezte az általa kiválasztott néppel, s mi lett a vége...

Odafent

A mennyei Atya angyalainak [3] nem kell keresniük az Örökkévalót. A Mennysországból térerőszerű az istenkapcsolat; a Teremtő összhangban van a teremtményeivel. Ez a harmónia a mennyei Fiak helyes döntése után alakul ki. Ha a csak-jóság mellett kötelezik el magukat, színről színre láthatják Istent, akárcsak emberi fiai, ama szövetség megkötésekor [4].

Idelent

A rosszul döntő Tékozló fiú nem akar belépni Isten Világába, ehelyett épít egyet magának. Birodalmának az a legfőbb ismérve, hogy hiányzik belőle a közvetlen istenkapcsolat. Ennek csupán a lehetősége áll fenn. Itt, a Föld nevű bolygón, jelenleg csak a homo sapiens számára. Az ember keresheti Istent, ha van ilyen készítése. Érzékszerve lenne hozzá, de azt életre kell nemzeni [5].

A „közvetítő” közeg

Az ember istenülő vágyait az egyház hivatott kioltani, s ezt a kollektivizálás útján véghez is viszi. A kereső csak akkor juthat valamihez, ha a mennyből adják neki [6]. Aki lemond az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásról, az nem ér Célba. A tanítóhivatalok dogmáit figyelmen kívül kell hagyni [7], mert tudásunk csak ekkor múlhatja felül a mértékadókat [8].

A Sötétség Fejedelme

Az Ördögöt bukott angyalnak is szokás nevezni, ami két okból is téves meghatározás. Az „angyal” – a kereső ember viszonylatában – olyasvalaki, aki szellemi síkon közelíthet hozzánk, mint a kinyilatkoztatás vételének segítője [9]. Angyalnak nevezhetjük az Atya mennyei fiait is, ők azonban már nem tudnak hátat fordítani neki. A Tékozló fiú sem Isten Világából szakadt ki, hiszen éppen az a bűne, hogy nem akart belépni a Mennysországba. Ő a rossz döntésével „bukott meg”, s ennek önfejlődése az oka. Ez a lelkület tette Sátánná, a hazugságok atyjává [10]. Személyes létezőként, de az általa létrehozott Rendszer gépezetével gyilkolja az embereket (= fosztja meg őket a Pneumától).

[1] Tm 74., Mt 9,37; Lk 10,2; Jn 4,34–8

[2] Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28

[3] Mk 12,25

[4] Tm 14., Mk 14,24–5: Az új szövetség a kisdéd nyáját fogja össze! (Tm 22., Lk 12,32)

[5] Tm 28., 71. A statikus szubsztanciának dinamikussá kell válnia.

[6] Jn 3,27

[7] Mt 23,9

[8] Mt 5,20

[9] Tm 89.

[10] Jn 8,44

Vezércsel

A hazugság atyja „agyonhallgatja” a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét, úgy tünteti fel, mint ami felesleges az ember számára. A természettudományok simán nélkülözni tudják ezt a „hipotézist”, mert az anyag tulajdonságai kötik le őket. A teremtés koronája tudásának függvényében érzi magát királynak; minél többet fog fel, annál beképzeltebb lesz... Egyéni boldogságát is képes társadalmi dicsőségre cserélni. Az emberiség oltárán áldozza fel magát, amiért üveggyöngyökkel fizetik ki.

Az igazi ellenfél

A homo sapiens a mammon bűvöletében él, azt szolgálja, az tartja fenn. Célja a bebiztosított bőség, hajtómotorja a nyereségvágy. Az ember valódi istene az a világ, amelyben be akar rendezkedni. A gazdag ifjút és a bolond gazdagot ez a beilleszkedni tudás öli meg, országbeli értelemben. Mindenkinek oda kerül a szíve, ahol a kincse van [1]. Szív nélkül nincs élet, semmit se adhatunk cserébe a lelkünkért [2]. Ádám tragédiája abban rejlik, hogy jól érezte magát a földi paradicsomban, ezért annak talajába is került ! [3]. „Az élet szerelme” elsorvasztja a Pneumát, (evilági) énünk gyűlölete viszont életre nemzi azt [4]. A Fiú-aspiránsoknak választaniuk kell: „Tudjátok meg, hogy itteni világotok úgy viszonylik örök életetekhez, mint napkeletetek viszonylik napnyugatotokhoz. Valahányszor kelet felé jöttök, nyugattól távolodtok; s valahányszor nyugat felé közeledtek, egyre inkább elváltak kelettől” [5].

Az istenuralom tévútja

Kezdetben minden társadalmi formáció teokratikus volt, vagyis a rendszert nem lehetett szétválasztani államra és egyházra. Az uralkodók Isten kegyelméből országlottak, s néha maguk is istenek voltak. A nép életét a teremtő törvényei szabályozták, ezek betartását a hatalom felügyelte. Az irányításból a papi kaszt is kivette részét, a mindenkori erőviszonyok függvényében. Sokan úgy gondolják, hogy ez volt az „aranykor”, s hogy ilyesmi lenne az emberiség fejlődésének a csúcса. Ők bizonyára nem tekintették át Izráel történelmét, pedig érdemes, az atyáktól egészen mostanáig.

Ábrahám, Izsák és Jákob népei barbár törzsszövetséget alkottak, amit egyfajta vérszerződéssel pecsételtek meg [6]. Egyistenhitük ekkor még valószínűtlen, a monoteizmust Mózes szilárdította meg, mégpedig tüzzel-vassal. A kiválasztott mivolt és a szövetségekötés „ténye” is tőle eredeztethető ! [7]. Az Úrtól semmiféle kinyilatkoztatás nem jött; az istenkapcsolat helyére a Törvény került. Ez az „alkotmány” részletesen szabályozta a hétköznapi életet, betartása garantálta az üdvözülést. Minden „szent kísérletnek” ez a lényege: cselekedd ezt és ezt [8], s ha maradéktalanul (!) megteszed, akkor minden jó lesz [9]. Magyarán: fogjuk meg (mi, papok) és vigyétek (ti, hívek !) [10].

Az idők folyamán a Szabadítóból diktátor lett, a zsarnokot végezetül meg is ölték. A teokratikus berendezkedést királysággá alakították át [11], ezzel pedig a szekularizáció újabb lökést kapott. Az elvilágiasodás oka azonban magában a valláserkölcshen rejlik !

[1] Mt 6,21; Tm 29.

[2] Tm 67., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[3] Tm 86.

[4] Lk 14,26–7

[5] Isz 142/193

[6] Jn 7,22

[7] Mtörv 5,2–3

[8] Mt 23,1–7; 23,13–36

[9] Jézus eleve illuzórikusnak tartotta a cselekedeti megigazolást (Jn 7,19), Mózes pedig megfosztotta üdv-történeti trónjától (Jn 6,32–3).

[10] Bulányi György bánata is az volt, hogy nem talált kivitelezőket...

[11] 1Sám 8,1–35

Ha az a célunk, hogy a lehető legideálisabb társadalmi rendszert hozzuk létre, akkor a mammont fogjuk szolgálni... Isten helyett a teremtés koronájára összpontosítunk, így az Örökkévaló előbb-utóbb feleslegessé válik. A zsidó világkép eleve materialista, ahogy más vallásoké is. A hit valójában csak arra jó, hogy az ember istennek tetsző módon élhesse ki az ösztöneit [1]. Ez persze nonszensz [2], de a papok éppen arról biztosítják híveiket, hogy ez lehetséges...

A vidám pokol

Evilág ura és teremője (az Atya tékozló fia) kommunista diktátorhoz hasonló, aki bizonyítani akar a szabad világ felé. Lám, alattvalóim szeretnek engem, s jól megvannak nélkületek. A Sátán egy működő birodalmat akar felmutatni, hogy ily módon igazolja bűnös döntését. Célja a teljes szekularizáció. Akkor van nyert ügye, ha a homo sapiens ilyen körülmények között is boldog. Az ún. szent kísérletek pont ezt a végkifejletet segítik elő. Az ember ugyanis egy élhető világban nem gondol Istennel... A teremtés koronája simán be tud illeszkedni egy anyagelvű világba. Isten országának építői az Ördög kollaboránsai, bár tudtukon kívül teszik atyjuk akaratát [3].

Az igazi gnózis

Jézus többször is azt állította az őt meghallgató mértékadó személyiségekről, hogy azok meg akarják ölni [4]. Az érintettek heves tiltakozása [5] azt mutatja, hogy ez a szándék öntudatlan módon, *programvezérelten* ölt testet. Az Emberfi beszéde az ellenkező előjelű lelkiület miatt „nem fér meg bennük” [6], ezért nem képesek felfogni azt. Ebben atyjukra (urukra, teremőjükre) hasonlítanak [7], akiben szintén nincs meg az Igazság, vagyis a tudásból fakadó helyes magatartás [8]. A problémákat az ismeretek s az összehasonlítás hiánya okozza, a legelsőől [9] a legutolsóig [10]. A Sötétség Fejedelme *a hazugságaival* tartja tudatlanságban az embert. Ezért kell tisztában lennünk a valósággal !

[1] Ter 1,28

[2] Tm 46., Mt 6,24; Isz 29/90

[3] Jn 8,31-47

[4] Jn 7,19c; 8,37

[5] Jn 7,20

[6] Csia Lajos fordítása.

[7] Pierre Casetti-Frei szerint az ember egy zsebkiadású káoszharcos.

[8] Jn 4,23-4

[9] Jn 1,46a

[10] Lk 23,34a

Élet a külső sötétségben

Előszó

Ma már senki sem veszi komolyan a poklot... Az emberek Istent se nagyon hiszik, az Ördögön meg csak élcelődnek. A félelem persze mindig is a Teremtő viszonylatában képződött, a hagyományos, bírói istenkép miatt. Ez a fegyelmező eszköz Mózes óta és a legutóbbi időkig jól működött. Nem is olyan régen a „tisztítótűz” még bevett fogalom volt, mint az üdvözülés utolsó lépcsőfoka [1]. A közbeszédből való kiszorulásukat sajnos nem a logika okozta. Hiszen nagy kérdés, hogy a jó Isten hogyan tud rossz dolgot teremteni, úgy erkölcsileg mind gyakorlatilag. Az sem elhanyagolható nehézség, hogy helyileg hol lennének ezek a korrekciós intézmények. Arról nem is beszélve, hogy a cselekedeteivel egyidős Örökkévalónak folyamatosan kéne poklot (is) teremtenie. E témában az Emberfi kinyilatkoztatásokat tartalmazó logionjai igazítanak el bennünket.

A pokol tornácán

A távoli, sanyarú jövővel való fenyegetésnek nincs visszatartó ereje, mert az ember nem tud a pokol kínjaira gondolni. Ez túlságosan homályos és bizonytalan távlat ahhoz, hogy megijessze őt. A homo sapiens sajna nem veszélybe kerülésnek éli meg a bűnre csábító alkalmakat. Nem is problémázik a dolgon, legfeljebb az események után. Elméjében még „a tisztázáskor” is zavar uralkodik. Egy keresztény nő például azt mondta szeretőjének: „Házasodjunk össze, úgy naponta vétkezhetnénk !” Hasonlóan mosolyognivaló a sóvárgó fiú fohása is: „Ha Isten megsegít, holnap gyónhatok”. Az alkoholizmusban szenvedők is rendszeresen *szenvedni* indulnak. A tudathasadásos állapotot az okozza, hogy az ember (alanyi jogon) nem tudja, hogy mi a jó, s mi a rossz [2]. Valójában nem evett a tudás fájáról, ezért ismeretei csak felismerések útján (gnózis) gyarapodhatnak.

A szoros út

Jézus szerint a helyes istenkép a kulcsa mindennek [3]. A zsidókeresztény kultúrkörben azonban „készen kapott” kinyilatkoztatások várják az embert. Ez az a széles és kikövezett út, amire nem szabad rálépni [4]. Ismereteket ugyanis csak a saját (teológiai) lábán megálló egyén nyerhet [5]. Aki látja az Atyát [6], az fel tudja ismerni a világot [7], így az embert – mint olyat – is képes definiálni [8]. Egy torz istenkép viszont rossz világképet eredményez, melybe pokol és tisztítótűz egyaránt belefér.

[1] Barcza Barna vallásfilozófus a logika segítségével törölte ezt az objektumot, mivel nem tudta elhelyezni pánantológiai rendszerében. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[2] Tótfalusi István zseniális meglátása szerint aki „ismer jót és rosszat”, az mindent ismer !
Fő műve: *Kalauz a Bibliához* (mek.oszk.hu/12600/12635)

[3] Tm 17.

[4] Mt 7,13-4; Lk 13,24

[5] Tm 22.

[6] Tm 14.

[7] Tm 55., 81., Jn 7,7

[8] Jn 2,23-5 Aki tudja, hogy mi az ember, az mindet ismeri !

Hol vagyunk?

Ha nem akarunk azzal az egyházzal vánszorogni, amelyik csupán Galilei után négyszáz évvel (!) ismerte el, hogy a Föld forog, akkor be kell látnunk: a geocentrikus és emberközpontú gondolkodás a múlté. Nem parányi bolygónk „a világ”, hanem a Kozmosz, és nem a homo sapiens a teremtés koronája. Az Univerzumban az evolúció más irányokat is vehetett, akár „ember utáni fokozatok” is létezhetnek. A megmentés azonban nem az űrből érkezik. Ez a Harmóniának nevezett közeg ugyanis egy sötét és hideg, gyilkos sugárzásokkal teli üresség, melyet mesterséges fények világítanak be. Időről időre azonban a csillagok is megsemmisülnek, halálukkal más égitesteket is a katasztrófa szélére sodorva.

A pokol számára viszont a Kozmoszban sincs hely, hacsak az egészet nem vesszük annak, s ez a gondolat, bizonyos értelemben, jó... Isten teremtése-Világa ugyanis nem lehet rossz. Egyrészt Tőle-Belőle származik, másrészt őt kifejezetten a jót cselekvés szándéka vezeti. Az ő világában nem lehetnek élettelen, halandó és mulandó dolgok. Nincsenek is, mert az ő világa a Mennysországa. Az Ördög legnagyobb hazugsága az, hogy a Kozmoszt Isten teremtette. Ha így volna, akkor a Mennysországba élnénk, itt és most. De ugye, nem abban élünk?

Kire hasonlítunk?

Isten nem a porból teremtene meg minket és nem a porba küldene vissza. Ő nem zárna bennünket halandó testbe. Nem ilyen megalázó, szétválasztó jellegű, uralkodásra alkalmas és kiszolgáltatottá tevő módon látna el nemi sajátosságokkal. Nem tenné függővé biológiai életünk milyenségét embertársainktól. Nem verne meg parancsolólag jelentkező szükségletekkel. Nem sokasítaná meg terheységünk kínjait. Nem arcunk veritékével kéne keresnünk kenyerünket. A mi Istenünk nem bosszúálló [1]. Ha az ő képmásai lennénk, akkor nem volnánk önzők, hálátlanok, irigyek, gőgösek s hazugok. Nem előre beprogramozott automatákként viselkednénk, gépies, kiszámítható módon. Nem kéne alvással gyakorolnunk az elkerülhetetlen halált. Lenne szabad akaratunk, és lehetőségünk annak gyakorlására.

Más felismerésre kell térni !

Lehet-e ez egy Isten által teremtett világ? Hiszen ebben még a létét is bizonygatni kell ! Ez az élet ateistákat termel. Azt mondják: Istennek egy mentsége van; hogy nem létezik. Az emberiséget egy személytelen, ördögi Rendszer örölgeti. Evilág Ura igen keveset nyújt az egyén számára, azt is nagyon drágán, egyáltalán nem biztosan, és semmiképp sem tartósan. A földi civilizáció totális fenyegetettségben él, háborúk, katasztrófák és balesetek közepette, válságtól válságig, túlnépesedve, csökkenő energia- s élelmiszerforrásokkal, szennyeződő környezetben... Betegségek, járványok és allergiák keserítik meg életünket. Népi társadalmakkal terhes múltunk nyomasztó, jövőnk bizonytalan... A hulladékhegyeket termelési csapások mossák el...

A keresőnek egyértelműen el kell döntenie, hogy jó-e ez a világ. Hite és életvitele ugyanis a választától függ. Az idők kezdete óta seregnyi szent ember próbálta meg úgymond tisztára mosni Isten becsületét. Ha evilág jó lenne, nem kellett volna ennyit fáradozniuk. Sok próféta és igazságos szerette volna megérteni a Dolgokat, de ez nem volt lehetséges, a lelkiületük miatt [2], melyet geocentrikus és emberközpontú szemléletük határozott meg.

Nem tudták, hogy „a világgal való barátság ellenségeskedés Istennel” [3]. „Ne szerszessetek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete... Mert mindaz, ami a világban van... nem az Atyától, hanem a

[1] 1Móz 3,15

[2] Mt 13,17

[3] Jak 4,4

világtól van” [1]. „Kinyilatkoztatta Isten Jézusnak: Mikor valamelyik szolgámnak a szíve mélyéig eljutok, és semmit sem találok benne e világnak és ennek az életnek a szeretetéből, akkor eltöltöm őt szeretetemmel, s mint barátot megtartom oltalmam alatt” [2].

Hit kérdése az egész

Evilág egy siralomház [3], ezután tehát csak kivégzés következhet. Ez felismerés kérdése. Az viszont tapasztalati tény, hogy ebben a miliőben csupán sírva és fogcsikorgatva lehet élni. Akkor is, ha gazdagok vagyunk. Sőt: a csapások a hívőket se kerülnek el. Az ilyenektől kizárólag azok mentesülnek, akik „bemennek” a királyságba, vagyis nem maradnak kint a külső sötétségben. A többiek számára prolongálódnak a pokoli körülmények. Az Emberfi erről beszél, nem másról:

„Bizony azt mondom nektek, Izráelben senkinél ekkora hitet nem találtam. Azt mondom nektek, hogy a mennyek királyságában – napkeletről is, napnyugatról is – sokan fognak érkezni s Ábrahámval, Izsákkal és Jákobbal asztalhoz dőlni. E királyság fiait ellenben ki fogják dobni a külső sötétségbe, ott lesz aztán sírás és fogcsikorgatás” [4].

Izráel = Jézus monoteista kultúrköre, ahol írásos anyagokra hivatkozhatott mondani-valói szemléltetésekor

hit = Jézus státusának felismerése és a beszédeinek való feltétlen hitelt adás

a mennyek királyságában

érkezik valaki = királyként közeleg, s ez a királyság benne van, az ő személyében jön közel fizikailag is (vö. Tm 27., Mt 12,28)

Ábrahám, Izsák és Jákob = az Istennel kötött szövetség szimbólumai

asztalhoz dőlni = egy társaságba kerülni, egyenrangú felekként

e királyság fiai = Izráel ama generációja, akikhez Jézus személyesen szólt

a külső sötétség, ahol sírás és fogcsikorgatás van = evilág

1. Izráelben nagyon kevesen fogadták el Jézust Isten Fiának–Felhatalmazottjának.
2. Izráelen kívül sokan elfogadják majd őt, s ezek a személyek királlyá lesznek.
3. Ezekkel az emberekkel Isten szövetséget fog kötni.
4. Az egyetlen és igazi szövetség az Atya–Fiúság.
5. Hol és mikor köttetik meg ez a szövetség ?
6. Izráel szóban forgó generációjával nem köttetik meg az új szövetség.
7. Mi ennek az oka ?
8. A sötétségben nem lehet látni semmit (vö. Jn 11,9–10).

A megmentődés lehetősége bennünk van [5]. Ennek a feltörő forrásnak a vizét az Emberfi méri ki számunkra [6]. Ha a századoshoz hasonlóan hiszünk neki, akkor kinyilatkoztatásokhoz juthatunk. „Királlyá” az ily módon megszerzett tudás tesz bennünket ! Aki viszont kételkedik Jézus státusában, az (a külső) sötétségben fog maradni... Ez a

[1] 1Ján 2,15

[2] Isz 29/90

[3] Isz 57/129

[4] Mt 8,10–2; Lk 13,23–30

[5] Tm 1., 2., 3., 71.

[6] Tm 12. A Fiú a mennyei tudás kútfeje. Az igazi mammon a logionjaiban van elrejtve (Jn 16,12–5).

„szegénység” [1] nemcsak körül veszi a delikvenst, de beléje is kerül. A parlagon hagyott Pneuma miatt az illető ugyanis beleolvad a környezetébe. Ezzel definiáltuk is „a pokol” fogalmát, mely a közvetlen istenkapcsolat hiányával egyenlő.

Isten által teremtetett pokol tehát nincs, sőt a Sötétség Birodalma sem az. A kozmosz börtöne ugyan mindenkit fogva tart, de a Tékozló fiú egy működő birodalmat akar. A sátáni örömhír mentén mindent lehet csinálni, leszámítva a Pneuma életre nemzését. Ez a térerőszerű közeg hiányzik innen, ezért az emberi életet időnként sírás és fogcsikorgatás keseríti. Ezeket a sátáni erővonalakat kizárólag a dinamikussá vált szubsztancia képes összekuszálni [2], rettegnek is tőle a gonosz lelkek ! [3].

A halál árnyékában már a homo sapiens is észbe kap, de akkor már késő. A megmenekülés lehetősége tudniillik nem áll fenn élethossziglan. Sajnos, ezt a meccset időre játsszák ! [4].

A megtisztító tűz

„A mennyek királyságát olyan emberhez hasonlítom, aki nemes magot vetett ugyan szántóföldjébe, de mialatt az emberek szunnyadtak, eljött ellensége, gyomot vetett a búza közé, majd odébbállt. Mikor aztán szárba szökött és gyümölcsöt termett, akkor láthatóvá lett a gyom is. Ekkor odamentek a gazdához a rabszolgái és így szóltak hozzá: Uram, hiszen te nemes magot vetettél a szántóföldedbe, honnan van hát benne a gyom? Valamilyen ellenséges indulatú ember tette azt – mondta a gazda –, mire a rabszolgák megkérdezték: Akarod-e, hogy elmenjünk és összeszedjük? De ő így szólt: Nem. Esetleg mikor a gyomot szeditek, vele együtt a búzát is gyökerestül kihúznátok. Hagyjátok, hadd nőjön az aratásig a kettő együtt ! Aratás idején majd megmondom az aratóknak: Először a gyomot szedjétek össze és kössétek kévébe, hogy megégjen, a búzát pedig csűrömbe gyűjtsétek !” [5]

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

a gazda, aki nemes magot vetett = az Atya

a szántóföldje = az emberi lélek (vö. Lk 18,8; Tm 20.)

mialatt az emberek szunnyadtak = éjjel, tehát sötétségben !

az ellensége = a vádlónak vagy Sátánnak nevezett Tékozló fiú

a Gazda rabszolgái = az Atya mennyei fiai

az aratás (napja) = az emberi megvilágosodás időszaka

az aratók = az értelmes (vö. Jn 4,35–8; Tm 20.) emberek

1. Csak az Atyának van nemes magja, melyet el kell és lehet hinteni.
2. Az Atya jót akart.
3. A Sötétség Fejedelme a sötétséget használja ki.
4. A nemes mag közé gyomot lehet vetni. (Ez nincs megakadályozva.)
5. Kik akarhattak segíteni mennyei Atyjuknak ?
6. Az Atya mennyei fiai közbe akartak lépni.
7. Az Atya jobb belátásra bírta őket.
8. A jó fiak hallgatnak Atyjukra.
9. Az aratás napja egyszer eljő.

[1] Tm 2.

[2] Tm 34.

[3] Mt 8,29

[4] Tm 58., Mt 25,1–13

[5] Mt 13,24–30; Tm 56.

10. Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell.
11. Jézus már megtette a magáét (vö. Jn 4,36–8).
12. Számunkra mikor jön el az aratás napja ?
13. Hol jön el ?
14. Kik lesznek az aratók ?
15. Mit fognak learatni ?
16. A gyom haszontalansága egyszer nyilvánvalóvá válik.
17. Kik előtt lesz ez nyilvánvaló ?
18. Kik fogják összeszedni, kétébe kötni és elégetni a gyomot ?
19. Honnan fogják összeszedni azt ?
20. Miért a gyommal kell kezdeni ? (vö. Mt 13,43; Tm 61.).
21. Ami megsemmisült, az kinőhet újra ? (vö. Tm 72.).
22. Hol nem fog az újra kinőni ?
23. Hol van az Atya csűrje ? (vö. Mt 6,19–21).

A példabeszéd mondanivalója az, hogy az Atya emberi fiainak nem a másokban való gyomlálás a feladata [1], hanem a Pneuma–magok vetése. Ebben is az Elsőszülött-ről kell példát vennünk. De ahhoz, hogy mi is vethessünk, először önmagunkban kell megsemmisítenünk a gyomot [2]. Szellemi fáradozásaink [3] gyümölcsét kizárólag ezután arathatjuk le.

A tisztítótűz tehát bennünk lángol, mégpedig egyéni és személyre szabott módon. Gyomlálni és égetni maguk az aratók fognak; a Fiú–aspiránsok. Őrangyalaik csupán a kezükre játszanak, ahogy a kerítőhálós hasonlatban is [4]. Ezt a beígért szellemi segítséget azonban kizárólag azoknak lehet nyújtani, akik már elindultak a megvilágosodás útján [5].

[1] Tm 25., Mt 7,3–5; Lk 6,41–2; Isz 33/7 Ez nem erkölcsi intelem, hanem útmutatás !

[2] Tm 56. (Tm 20.)

[3] Tm 57.

[4] Mt 13,47–50

[5] Tm 89.

Földön kívüli teológia

A tudományos-fantasztikus irodalom léte s népszerűsége kezdettől fogva azt bizonyította, hogy az ember érdeklődik az Univerzum iránt. Főleg az foglalkoztatja, az teszi érdekessé az egészet, hogy létezik-e máshol is a földihez hasonló, vagy attól elütő, idegen, netán baráti civilizáció. Az alapművek szerzői komoly és képzett tudósok, Isaac Asimov például a tudományok doktora, Fred Hoyle-ről pedig fizikai törvényt is elneveztek. A sci-fi írókat a közvélemény automatikusan materialistának gondolja, bár ez egyáltalán nincs így. E tollforgatók jelentős része szovjet-orsz, de esetükben szintén igazságtalan az *ateista* megbélyegzés. Az, hogy a kollektív tudattalanban a tudós szemben áll Istennel, az egyházak műve.

Amíg a science-fiction nem léphette túl az irodalom kereteit, addig írótól és olvasótól egyaránt nagy képzelőerőt kívánt. Ily módon inspirálta a gondolkodást, s ez önmagában nézve is pozitívum. Én is faltam az ilyen témájú könyveket, később írtam is néhány fantasztikus novellát [1]. Az első „időutazó” is magyar volt: Madách Imre, aki Ádám személyében mindent bejárt, amit emberközéppontú és geocentrikus gondolkodással be lehetett. A keresztény teológia és a modern tudomány ötvözésére pedig Barcza Barna [2] tett kísérletet.

Az űrkutatás egyrészt természetes emberi kíváncsiság, másrészt a mammon-hajhászás csillagos égig való kitolása. A tudományos versengés mögött persze gazdasági érdekek is meghúzódnak. Az elsőség nemcsak presztízskérdés, hanem politikai és hadászati is. E mellett szinte eltörpül az UFO-hisztéria, ami jól eladható terméknek bizonyul, s a harmadik évezredre talán vallásos szintre is emelkedik.

A homo sapiens világűrbe való kilépése teológiai szempontból is nagy jelentőségű. Sajnos, a kozmikus perspektívából való szemlélődés csak maroknyi embernek adatik meg, s azok is ritkán beszélnek az érzéseikről. Ezek az asztro- és kozmonauták kivétel nélkül katonaemberek, akik foglalkozásukból kifolyólag anyagelvűek. Egyikük mégis eldadogta egy interjúban, hogy amikor meglátta a hatalmas Földet minden felfüggesztés és alátámasztás nélkül, akkor egy szempillantás alatt tudatosodott benne két dolog: Isten léte és az ember porszem-mivolta. Másikukban akkor omlott össze a geocentrikus és emberközéppontú szemlélet, mikor a Holdon állva hüvelykujjával el tudta takarni bolygónkat, annak minden problémájával együtt.

A nagy gondolkodók – mint Madách – az íróasztal mellől is fel tudnak emelkedni erre a szintre, ám az emberek többsége csak az orráig lát... „A kozmosz meghódítása” címen beharangozott űrséta nem sokkal több annál, mint mikor a kisgyerek először áll lábra, megtéve az első (fantasztikus ?) lépéseket... Nem elképzelhetetlen, hogy az ember egyszer uralni fogja a maga három dimenziós terét, de kérdéses, hogy a Valóság hány dimenziós...

Egy korábbi írásomban [3] már rámutattam arra a tényre, hogy az egyén tulajdonképpen semmit sem várhat egy „harmadik típusú találkozástól”. A homo sapiens, mint olyan, ugyanakkor nagyon sokat remél – az emberiség szempontjából. A kollektív várakozás viszont a vallás szakterülete, ezért most néhány dolgot tisztázunk.

[1] *Életfogytiglan* (mek.oszk.hu/10300/10405)

[2] *A valóságmegragadás esélyei* (mek.oszk.hu/09600/09619)

[3] *Bizonyos értelemben*, Rakéta regényűjság, 1991. augusztus 6.

Van Isten, s csak azért lehet, mert jó. Létezése garancia a homogén lelkülétére. Ő csak-jó lehet, jósága pedig a teremtésben nyilvánul meg. Tekintve, hogy Isten örök, e teremtésnek „egydősnek” kell lennie vele. Következésképpen a teremtés nem egyszeri, nem szakaszos, hanem folyamatos. Isten jóságát és időtlenségét figyelembe véve ez egy soha-meg-nem-szűnő folyamat. A teremtés tehát Isten lényegéhez tartozik, ezért maga a teremtés is jó. Isten nem a semmiből, s nem varázspálcával teremt, így a teremtés produktumai Tőle-Belőle származnak. Istentől teljesen független dolog nem létezhet, mert akkor ez az „anyag” szintén isten lenne. A végső ok viszont csak egyetlen valami lehet, ami, ha létezik, akkor csak-jó. Így hát visszaértünk a Jóistenhez.

Isten a lényegét illetően változatlan. Ez azt jelenti, hogy mindig jólelkűen viselkedik. Ezért s ily módon tökéletes. Ezt a fajta tökéletességet emberi fiai is elérhetik, ha összhangba kerülnek a lelkiismeretükkel [1]. A Jóisten azért boldog, mert nála ez az összhang állandó.

A jóisteni teremtés produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök. Isten és Teremtőményei a Mennysországból élnek, s ez a Világ öröktől fogva létezik. Isten Világát a közvetlen istenkapcsolat jellemzi. Ez azt jelenti, hogy a Mennyei Atyának csak mennyei fiai lehetnek. Ezek a fiak valóban istenképűek, így atyjukhoz hasonlóan jók, tökéletesek és boldogok. Jóságuk őket is tovább-teremtésre inspirálja; ez életük értelme, s fő foglalatosságuk. Isten Világa tehát folyamatosan tágu.

Innen az Olvasónak már egyedül kell tovább mennie !

Segítő kérdéseim a következők:

1. Az emberek a Mennysországból élnek ?
2. Az emberek jók és szépek ?
3. Élettartamuk örök ?
4. A Föld nevű bolygó öröktől fogva létezik ?
5. És a Kozmosz ?
6. Ez a „Világegyetem” sose múlik el ?
7. Mi hiányzik az egész Univerzumból ?
8. Istenképű-e az ember ?
9. Boldog-e az ember ?
10. Tud-e teremteni ?
11. Van-e szabad akarata ?
12. Társulnak-e ehhez lehetőségek ?
13. Ha nem, akkor nevezhetjük-e ezt annak ?
14. Szép-e ez a világ ?
15. Tökéletes-e ?
16. Miért változik benne minden ?
17. Miért hazug ?
18. Miért zajos ?
19. Miért igazságtalan ?
20. Miért ostoba ?
21. Miért gonosz ?

[1] Mt 5,48

Széljegyzetek a világvallásokhoz

Albert Schweitzer gondolatai alapján

Előszó

A világ nagy vallásait nem lehet megjegyzésekkel elintézni. Jézus logionjaival viszont bátran szembesíthetjük őket. Én az elsők között voltam Magyarországon, akik elolvasták a Koránt, amint anyanyelvünkön hozzáférhetővé vált. A júdaizmust úgy tanulmányoztam, hogy nem mostam össze a keresztyénységgel. Kisközösségünkben sokáig foglalkoztunk a nem katolikus gyülekezetek hitével. A rendszerváltás után lehetőség nyílt a keleti vallásokkal való megismerkedésre is. A téma taglalására tehát segédeszköz nélkül is vállalkozhatnánk. „A keresztyénység és a világvallások” c. írás azonban mindannyiunknak jó vezérfonál a gondolkodáshoz. Ennek keretében óhatatlanul vitatkozni fogunk a szerzővel is, noha nem ez a cél.

1.

„Önök – velem együtt – az evangéliumot akarják hirdetni a világban. Akkor pedig szükséges, hogy tisztában legyünk vele: miért az evangélium a legfőbb bölcsesség számunkra. Miért tekintjük kovásznak, melynek az a feladata, hogy az egész emberiség gondolkodását, akaratát és reménységét megkelessze?”

Az evangélium hirdetéséhez először is tudni kell, hogy *mi* az Örömhír. Ezt csak a más (világnézeti) felismerésre térés után definiálhatjuk. Megvilágosodás hiányában rejtve maradnak előttünk a Dolgok [1]. A prédikátorok igazából nem az örömhirt teszik közzé, csak az azt tartalmazó Igéket. A tanítványok sem tettek többet: áthagyományozták mesterük szavait, de azok értelméhez nem jutottak el [2]. Ha nem fejtjük meg a logionokat, akkor a legfőbb bölcsesség nem tud felszínre törni. Ez a kovász először magát a kereső embert keleszti meg. E nélkül a gondolkodó se tud demonstrálni semmit. Az igazi hirdetés ugyanis a személyes példa [3].

2.

„A keresztyénység azonban egy jobb világ iránti izzó reménységből él.”

Azt is mondhatnám, hogy bár így lenne, de nem mondom. Ez a kijelentés legfeljebb a párját ritkító szerzőre igaz. Az egyházak hívei egyáltalán nem „izzanak”, nagyon is langyosak [4]. Egy jobb világ persze kellene nekik, de éppen az irányultsággal van a baj. A keresztyénségnek ugyanis Isten felé kéne tapogatóznia, és nem a mammont megtestesítő világ felé. A célkitűzés is túlságosan szerény: a tökéletes környezet helyett beéri „egy jobbal” is. Ám bármilyen ideális legyen a szóban forgó világ, nélkülözni fogja a közvetlen istenkapcsolatot... Ennek hiányában viszont prolongálódik a homo sapiens testbe zártsága, nemi meghatározottsága, társadalmi függősége, kínzó szükségletei, és az öregedéssel elkezdődő pusztulása. De ha csak a mindent értelmetlenné tevő halál marad, akkor se csináltunk semmit...

[1] Mt 11,25–30

[2] Tm Prológus

[3] Tm 27.

[4] Jelenések 3,15

3.

„A keresztyénség szerint a megváltás abban áll, hogy Isten elhozza ezt a jobb világot, az Isten országát, s abba befogadja azokat, akik magukat kegyesen és erkölcsösen megőrizték.”

Ennél szabatosabban aligha lehet megfogalmazni egy téveszmét. Ez a mondat valóban a júdaizmus hitvallása, a zsidó világkép alapján. Eszerint az Úr itt a Földön rendezi be az ember számára a Mennysországot, melynek természetesen csak a Törvényt betartók lehetnek a polgárai. Ez az új világ egyáltalán nem lehet vonzó a hívek számára, hisz abban is jámboran kell majd viselkedni, legalábbis feltehetően. A zsidó és az iszlám Paradicsom – a keresztyénnel ellentétben – éppen ezért földi gyönyöröket ígér.

Jézus ezzel szemben sose szólított meg egy materialista módon gondolkodó kollektívát. Mindig a tanítványaihoz beszélt, azokhoz, akik reményei szerint követhették volna életútjában. Az Örömhír mindenkinek szól, de csak személyenként fogható fel. A megmenekülés lehetősége egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás útján használható ki. Isten országa nem „egy jobb világ”, hanem egy tudatállapotbeli királyság. Uralkodni és nyugalmat találni lélekben lehet [1], nem pedig egy látható és körülhatárolható országban [2]. Még Pál is hallott erről a szem-nem-látta dologról [3], melyet nyilvánvalóan az eszünk használatával ragadhatunk meg [4]. Az Atya csak akkor tudja elhozni azt, ha mi magunk is elébe megyünk [5]. A kegyesség és erkölcsösség semmit sem használ [6], éppen ellenkezőleg !

4.

„Jézus és Pál Isten országáról szóló tanításában az egymáshoz leközelebb álló vonás az, hogy e világ végét és a természetfölötti világ kezdetét egészen közelre várják.”

E két személy nem fér meg egy mondatban ! Az Emberfi Isten felkent Fia volt, aki mindent tudott [7], s ezért kinyilatkoztatással „foglalkozott”, Pál pedig önjelölt mértékadóként, a saját feje után [8] vallást alapított. Következésképp mást-mást gondoltak e világ végéről, s az „új ég, új föld” keletkezéséről. Jézusnál a kettő egybeesik, az időpontot pedig kizárólag az Atya adhatná meg, mert a más (világnézeti) felismerésre térés a kereső ember fejében megy végbe [9]. Az Emberfi szerint ez a lehetőség „egész közel” van, hiszen az új szemléletért sehová se kell menni [10]. A helyes alapállás kialakítása rajtunk múlik ! Ez mindig az egyén és az Atya dolga [11], így a „mikor” kérdésére A Fiú sem tud válaszolni... A megvilágosodás nem függ össze semmilyen földtörténeti eseménnyel, mivelhogynincs is köze „a föld”-höz [12]. Pál a júdaizmus ősi várakozásának szellemében él, Jézus azonban ellensége mindenféle várakozásnak.

[1] Tm 1. Az igazi lelki nyugalom akkor köszönt be, amikor már demonstratív (Tm 27., 82., Mt 12,28) tesszük az Atya akaratát (Mt 7,21).

[2] Tm 114. A láthatóság a „királyság” külső jegyeiben nyilvánul meg (vö. Tm 49., Mt 7,28–9).

[3] Tm 16. (1Kor 2,9)

[4] Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

[5] Tm 89. (Tm 26., Mt 13,52)

[6] Tm 90., Mt 23,25

[7] Jn 3,35; 4,25–6; 16,30 Amit a homo sapiens felfoghat Istenről.

[8] Jn 5,43 A jövőbe is látó Jézus (vö. Tm 17., Isz 38b) nyilván róla beszélt...

[9] Tm 114. Az a bizonyos „föld” (Lk 18,8) az agytekervényeink között terül el.

[10] Tm 1., 2., 3.

[11] Jn 6,37–45

[12] Jn 3,31–6 A természetből kiindulva „csak” Evilág Urához jutunk el (vö. Tm 4.).

5.

„Ignatius az úrvacsorával úgy foglalkozik, mint a halhatatlanság gyógyszerével.”

A szerző feltehetően nem tudta; mit mondott ki. Ugyanis – ha megértjük az utolsó vacsora szimbolikáját – a lényegre tapintott ! Természetesen maga a rítus nem használ semmit, és az eszközök sem változnak át, de igenis közvetítenek valamit. Ez a valami pedig az Emberfi nekünk szánt mondanivalója [1]. Rendkívül egyszerű dologról van szó, olyasmiről, amit többször is nyomatékozott. Kenyértörés és borivás nélkül is gyorsan felfogható. Más evangéliumokban többször is szerepel, körítés nélkül. Ha nem a szimbólumból akarunk szentséget csinálni, hanem a lényeg megértésére törekszünk, akkor könnyű dolgunk van. Nem akarom elvenni az Olvasó örömét, így kérdésekkel vezetem rá a megoldásra.

1. Kikkel tud szövetséget kötni az Atya ?
2. Hogyan válhat valaki Fiúvá ? (Tm 1.)
3. Hol válhat valaki azzá ? (Tm 2.)
4. Mikor realizálódhat a dolog ? (Tm 107.)
5. Jézus Fiúvá vált-e ?
6. Akarta-e az Emberfi, hogy kövessék ?
7. Hogyan léphetünk a nyomába ? (Mt 16,24)
8. Benne volt-e az Atya Jézusban ? (Jn 14,9–11)
9. Hogyan kerülhet mibelénk ? (Tm 109., Jn 12,26)
10. Mikor lehetünk olyanok, mint Jézus ? (Tm 109.)
11. Ha belénk kerül, halhatatlanok leszünk-e ?
12. Mi okozza ezt a halhatatlanságot ?

6.

„A keresztyénség etikája egészen más, mint a keleti-görög vallásosságé. Az utóbbi csak a világtól való megszabadulással foglalkozik. Valójában nincs tevékeny etikája. Jézus azonban a prófétákhoz és a velük sok mindenben rokon Zarathusztrához hasonlóan kívánja a világtól való megszabadulást, de ugyanakkor a világban való cselekvést is.”

Jézus holtaknak nevezte a prófétákat [2], azaz olyasvalakiknek, akikben nem volt meg az Élet. Velük ellentétben azt vallotta, hogy a világtól való megszabadulás alapvető dolog [3]. A világban való cselekvés pedig a nyilvános működés időtartamára korlátozódik, ami eléggé rövid idő [4]. Követőinek sem érdemes hosszú távra tervezni [5].

7.

„Zaratusztra vallása mutatja a legtöbb szellemi rokonságot a zsidó vallással és a keresztyénséggel. E nagy prófétai személyiség a Kr. e. 7. évszázadban élt, Perzsiában. Vallásának alapgondolata az, hogy a világ a gonosz szellemek ura: Ahriman hatalma alatt áll.”

[1] Lásd *Pintér István: Merre menjünk?* 17 – 19. old. (mek.oszk.hu/16100/16137)

[2] Tm 51.

[3] Tm 26., 55., 81., Jn 7,7; Isz 32/124; 133/34; 137/38; 158/123

[4] Lk 13,31–3

[5] Jn 15,18 – 16,4a

Vajon mit mond erről Jézus?

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltslek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások s az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megmegtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogyan szabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.” [1]

8.

„Az izraelita vallással azért nincs a keresztyénségnek vitatkoznivalója, mert annak legelőbb gondolatait vette át és fejlesztette tovább.”

Ez a mondat egy beismerő vallomás... A keresztyénség egyszerűen „rátenyerelt” a zsidó nép történelmére, kultúrájára s szépirodalmára. A Jézust meg-nem-értő ősegyháznak szilárd talajra volt szüksége. „Szerencsére” kéznél volt az a múlt, amelytől amúgy se tudtak elszakadni. Az Emberfi ezt a visszaesést előre látta [2], az „igaz” Jakab és a „szent” Pál pedig véghez is vitte... Korrekciók persze voltak, például a körülmetélkedés kérdésében, ám itt is csak a felszín változott, a haszontalan lényeg [3] „átmentették” a keresztelési gyakorlattal. Ha felfogták volna, hogy Jézus semmi ilyesmit nem kívánt tőlük, akkor meg sem alakul az az egyház, ami a pápaság történetében csúcsosodik ki. Mára csak a hierarchia számít, „a híveknek” nincs beleszólása semmibe.

Sajnos, a mondat tartalma sem igaz. A keresztyénség szinte lemásolta a júdaizmus sehová sem vezető eszmeiségét. Nézzük csak meg!

1. A zsidók és a keresztyények egyaránt kiválasztottnak hiszik magukat.
2. A zsidók és a keresztyények is úgy hiszik, hogy Isten velük kötött szövetséget.
3. A zsidók szerint e kettőnek a *körülmetélkedés*, a keresztyények szerint a *megkeresztelés* a jele.
4. Mindkét vallás emberiség szintű és egyetemes üdvtörténetben hisz.
5. Mindkét vallás egy „hivatalos” kinyilatkoztatásra hivatkozik.
6. Mindkét vallás egy erkölcsi-etikai megigazulást gondol el.
7. Ezt mindkét vallás *az egész életre elnyújtva* képzelel el.
8. Mindkét vallásban van „áldozati rendszer”.
9. Mindkét vallásban szent helyeken és kötött időben imádják Istent.
10. A zsidók szombatot, a keresztyények vasárnap (nem) tartják az Úr napját.
11. Mindkét vallás a hagyományos imádkozásban látja az istenkapcsolatot.
12. Mindkét vallás *féli az Istent*, bírói istenképe miatt.
13. Mindkét vallás hívekre és mértékadókra tagolódik.
14. A vezetők mindkét vallásban mások által járt, „széles” utakat használnak.
15. A nők mindkét vallásban háttérbe szorulnak.

[1] Isz 57/129

[2] Tm 11.

[3] Tm 52.

9.

„Hogyan szállt vitába a keresztyénség a brahmanizmussal, a buddhizmussal, a hinduizmussal és a kínai vallásossággal, amelyekben Istenről és a világról mély és sajátos gondolkodás van jelen?”

Gyakorlatilag sehogyan se. Túl messze voltak ahhoz, hogy foglalkozni kelljen velük. Most meg már itt vannak a képviselőik és templomaik, hogy meghódítsák a Nyugatot, az egyház missziós törekvéseihez hasonlóan... A végkifejletet illetően ne legyenek illúzióink, mert a világtörténelem során eddig mindig a Kelet nyert. Ha a keresztyénség maga mellé tudná állítani a zsidókat és az arabokat – ami több okon is illúzió –, akkor se állhatna ellen az expanciónak. A monoteista vallások egyébként is megosztottak, s eme széthúzás tovább gyengíti őket. Több milliárd embert nem lehet lesöpörni az asztalról, „pogányság” címén...

Szerencsére a királyság nem köthető sem helyhez, sem rasszhoz. A homo sapiens a Föld bármelyik pontján meg tud világosodni. „Szentföld” mindig ott keletkezik, ahol nyilvános működés történik. A tanúk és a tanítványok színes bőrűek is lehetnek. Jézus keresztelési parancsa egyértelműen a tűzzel (szellemben) való megtisztítást célozza. Ez az értelem vezérelte megigazulás akárhol és akármikor végbemehet. A Fiúvá levés nem a fehér ember kiváltsága... [1]

10.

„A vallásban arra az elemi kérdésre keresünk választ, amely minden reggel valamenynyünk előtt ott van; hogy milyen értelmet és fontosságot tulajdonítsunk az életünknek. Ki vagyok én a világban? Mit akarok benne? Mit remélhetek tőle?”

Erre az elemi kérdésre csupán a gondolkodók keresik a választ... A homo sapiens ilyesmivel nemigen foglalkozik... Éppen ezért kell megváltoztatnunk a „teremtés koronájáról” alkotott képünket. Jézus szerint az emberek fiai valósággal meg vannak részegülve a mammontól. Senki se szomjúhozik az igazságra, így esély sincs arra, hogy létrehozzák magukban a megmentő Pneumát [2]. Ennek hiányában viszont értelem nélkül marad az élet, függetlenül annak milyenségétől. Kizárólag önmagunk megismerése (a gnózis) vezet el az igazsághoz, ami azután meg is szabadít bennünket [3].

11.

„A brahmanizmus kezdetei körülbelül a Kr. e. 1000. évig nyúlnak vissza.”

A júdaizmus erre még négyezer évet rátesz. Vajon hány ember élt azóta a világon? Mi lett velük, üdvtörténeti értelemben? Valóban azt gondoljuk, hogy a keresztyén vallás az egyedül üdvözítő? Még szerencse, hogy egyik sem az, bár mindegyik alkalmas arra, hogy a kereső találjon [4].

12.

(A brahmanizmus szerint) „Ebből a tökéletlen, szenvedéssel teli világból az ember maga váltja meg magát a megismerés által, s a megismerésből fakadó cselekvés által.”

Ez egy örök érvényű mondat ! Amelyik vallás nem jut el idáig, az nem is érdemes a figyelmünkre. Tartalmát Jézus is felvállalná, sőt meg is fogalmazta azt. Nézzük hát az elemeket egyenként:

[1] Jn 10,16

[2] Tm 27.

[3] Tm 2.

[4] Tm 26., Jn 5,39–47

1. Ez a világ rossz, úgy, ahogy van (Tm 55., 81., Jn 7,7; Isz 29/90 stb.).
2. Az ember csak maga mentheti meg magát (Tm 1.).
3. Megmenekülésének időpontja rajta múlik (Tm 40.).
4. Az ide vezető út egyéni és személyre szabott (Tm 2.).
5. Kollektív megváltás nem létezik (Tm 3.).
6. Az üdvtörténet az egyes emberben megy végbe (Tm 71.).
7. Ennek a folyamatnak a világ felismerése a kezdőpontja (Tm 55., 81.).
8. A tudás kulcsa a gondolkodás (Tm 4.).
9. Az ismeretekhez autodidakta módon lehet hozzájutni (Tm 26., Mt 13,52).
10. A megvilágosodást meggazdagodás fogja követni (Tm 96.).
11. A meggazdagodás uralkodásra (istenes cselekvésre) képesít (Tm 82.).
12. Isten Fiainak a magabiztos cselekvés az ismertetőjegye (Tm 49.).

13.

(A brahman) „Nem ragaszkodik az élethez és nem érdeklődik a világ iránt. Semmit se akar tenni a világban és semmit se remél attól. Az a szellemi elhivatása, hogy meghaljon a világ és saját maga számára.”

A jézusi igék felsorolhatatlanok, a bőség zavara miatt. Egyet azért elmélkedjünk át:

„Ha valaki hozzám akar jönni, de meg nem gyűlöli atyját, anyját, feleségét, gyerekeit, testvéreit, hozzá még a saját lelkét is, nem lehet a tanítványom. Aki nem hordja (kivégző-) keresztyét, és nem jön utánam (nem teszi ugyanazt, amit én), nem lehet a tanítványom” [1].

14.

„A brahmanok és Buddha azt mondják az embernek: mivel halandó vagy, aki számára a természeti világban semminek sincs jelentősége, élj a tiszta szellemiség világában. Jézus evangéliuma ezzel szemben így szól: Légy szabaddá a világtól és önmagadtól, hogy Isten hatóerejeként tevékenykedhess a világban.”

Kár, hogy ezt Schweitzer mondta ki, és nem az egyház ! A hierarchia évszázadok óta agyonhallgatja Jézus és a világ viszonyát. Ezt saját érdekében teszi, tudniillik a hívei imádják a világot, s ezért minden téren beleintegrálódnak abba. Ha ismernék az Emberfi erre vonatkozó tanítását, akkor úgy menekülnének el az egyházból, mint a patkányok a süllyedő hajóról. Az emberek fiai önmegtagadásról és keresztfelvételről legfeljebb a misén szeretnek hallani. Ők nőszülni akarnak, házat építeni, enni-inni, dolgozni és szeretkezni. A szentséget és a szolgálatot komikus módon ezeken belül képzelik el, de ahogy a mindennapi kereszt nem helyettesítheti a kivégzőeszközt, úgy a gyermekekért hozott áldozat sem ér fel az igazival. Álljon itt figyelmeztetésül a jézusi logion: „Óh, emberek fiai ! Csak a halálnak nemzetek, és csak a pusztulásnak építetek” [2].

15.

„Az indiai vallásosság az isteni mivoltot úgy képzei el, mint tiszta szellemi létet.”

A júdaizmus is így vélekedik, és Jézus szerint is ez a helyzet. Ezért kezelendő tényként az, hogy „a megmentés a zsidók közül ered” [3]. Bizony, (a szent) Szellem az Isten, és emiatt nincs szentháromság. Az Atya azonos a saját Lelkével, így lehetett az Atya a Fiúban, s a Fiú az Atyában.

[1] Lk 14,25–7; Tm 54.

[2] Isz 104/218

[3] Jn 4,22c

16.

„A brahmanizmus–buddhizmus és a keresztyénség közötti harcban a szellemi és az erkölcsi ütközik egymással. Indiaiakkal való vitáikban újra és újra találkoznak majd ezzel a mondattal: A szellemiség nem erkölcsiség... Mi, keresztyének, azonban azt mondjuk: Szellemiség és erkölcsiség egy és ugyanaz. A legmagasabb szellemiség a legmélyebb erkölcsiségben szerezhető meg, s folyamatosan a legmélyebb erkölcsiségben fejeződik ki.”

Jézus terminológiájában a *szellem*, a *lélek*, az *ész* és az *értelem* közé egyenlőségjelet kell tenni. Ebben az értelmes szellemben az erkölcsiség „csak” úgy van jelen, mint a dolog eredője. Az igazság tudása ugyanis elkerülhetetlenül erkölcsösséget fog eredményezni. Az „Isten igazságossága” fogalom két dolgot tartalmaz: tudást, s az ebből fakadó helyes viselkedést. Ez a magatartás a tudás erejében prolongálódik, míg a sima erkölcsőség éppen a tudás hiánya miatt áll ingatag lábakon.

A szellemiség és az erkölcsiség tehát nem „egy és ugyanaz”... A vallási törvények betartása nem vezet megvilágosodáshoz [1]. A gondolkodást nem lehet megspórolni ! [2]. Az enyhe iga felvétele (= a logika előtti főhajítás) segíti a helyes következtetések levonását. Az igazságosakat–egészségeseket éppen vélt tisztaságuk akadályozza meg ebben [3]. Ezek az életszentségükre büszke emberek elvetették a „sarokkő” Jézust [4].

17.

„A brahmanizmus és buddhizmus csak a szerzetesek vallása, s nem általában az embereké... Csak a papok élhetnek a világtól való visszavonultság vallása szerint. Az indiai kegyesség propagandájában azonban ezt általában elhallgatják.”

Nyugaton pont ugyanez a helyzet. Valójában a hierarchia az egyház, a hívek csak fenntartják azt. A papok nem élhetnek normális emberi életet, s a hívek nem viselkedhetnek papokként. Ha egy hívő előrébb akar lépni, akkor pappá kell válnia, ami nem mindig lehetséges, s nem is biztos, hogy szeretné. Ha pedig egy pap akarja átültetni az elméletet a gyakorlatba, akkor le kell mondenia státusáról. A Törvényt betartó zsidók is lenézték tanulatlan honfitársaikat, akik tudatlanságuk folytán állandóan vétettek az előírások ellen. Olyan vallás nincs, ami „általában az embereké”, ami minden egyénnek ugyanazokat a lehetőségeket kínálja. Ilyet csak Jézus ígér... [5].

18.

„Egyet azonban el kell ismernünk az indiai vallásosságban: az embereket szellemi összeszedettségre neveli. A keresztyénséget mi túlzott mértékben tevékenységként képzeljük el; túl kevésbé vagyunk befelé is tekintő, önmagukkal foglalkozó emberek. Nálunk hiányzik a csend... mert jelentőségét nem látva nem fáradozunk érte, és könnyen beletörődünk abba, hogy felületes emberekként békésen élledgeljünk, mindössze arra törekedve, hogy „rendes” emberek legyünk.”

A dolgot tovább súlyosbítja, hogy a fent említett „tevékenység” általában megmarad a képzelet síkján, vagy olyan jellegű elfoglaltságokat jelent, amik nem használnak senkinek, a cselekedeti megigazulás tévútjáról nem is beszélve. A szellemben és igazságban [6] való istentisztelet (= a tudás erejében véghez vitt irgalmas cselekedet) egész más

[1] Mt 13,17

[2] Tm 91.

[3] Tm 42.

[4] Tm 66.

[5] Tm 115.

[6] Jn 4,20–6

Ezt Jézus „munkának” nevezi, és nyilvánvalóan országbeli tevékenységre gondol. Annak viszont megvannak a keretei, vagyis a tettek világos az értelme s a célja [1]. Az ilyen jellegű – nyilvános – működés azonban nem képzelhető el „csendes” előélet nélkül [2]. Közvetlenül a színre lépés előtt is szükséges a befelé fordulás ! [3]. Ilyenkor a Fiú-aspiráns „vadállatokkal” van együtt (= rossz gondolatokkal hadakozik), de angyalok szolgálják ki (a megértés segítői, a kinyilatkoztatás közvetítői, égi tolmácsok, akik mindenkor látják az Atya orcáját [4].

A keresők igénylik és szeretik a csendet, hisz a szellemi összeszedettség anélkül nem képzelhető el. Önmagunk megismeréséhez a befelé tekintés az út [5]. Az emberek fiai felszínesek, ezért kielégíti őket a békés életmód, a Fiú-aspiráns viszont Jézus békéjére (a tudás nyugalomára) vágyik. A békességcsinálók azért boldogok, mert olyan ismereteket adnak tovább, melyek ezt a magabiztosságot segítik elő. A meggazdagodni nem akaró egyházfiak maximum rendes emberek lehetnek, a kereső azonban egyszer trónra fog ülni... [6].

19.

„Így mi megmaradunk az egyszerű, logikailag nem olyan egységes keresztyénségnél, ha megértjük is a logikus vallás varázsát... A vallásos több, mint a világ és az élet tagadása.”

Jézus nyelvezetében az „egyszerű” jelző a teljes homogenitást jelenti. Minden ilyen esetben megegyezésről [7], totális ellentmondás-mentességről van szó [8], azaz lelki kevetlenségről. A megosztottságnak mindig sötétség az eredője ! [9]. Az igazság Szellemé [10] nem marad meg olyasmiben, ami „logikailag nem annyira egységes”. Az ilyesfajta keresztyénségnek éppen a torka véres...

Ez a súlyos állapot azért nem feltűnő, mert a Nyugat egyáltalán nem tagadja a világot és az életet. Nálunk a „vallásos” csak egy olyan személyt jelöl, aki „megpróbál” erkölcsös lenni és lehetőség szerint tartózkodni a nemi gyönyöröktől. Életigenlő lelkület és evilágba való integrálódás mellett az ilyesfajta erőfeszítéseknek persze nem lesz eredménye.

20.

„Kelet logikus vallásaival összehasonlítva Jézus evangéliuma logikátlan.”

Ezen a ponton el kell búcsúznunk a neves szerzőtől. A vele való vitatkozásnak csak akkor lenne értelme, ha tudná, hogy mi az Örömhír.

- [1] Jn 9,1-5
- [2] Tm 26.
- [3] Mk 1,12-3
- [4] Mt 18,10-1 Közvetlen (tézerőszerű) istenkapcsolatuk van.
- [5] Tm 2.
- [6] Tm 1.
- [7] Tm 47.
- [8] Tm 21.
- [9] Tm 61.
- [10] Jn 16,12-5

Karl Herbst

teológiájának vizsgálata „A valódi Jézus” című
műve alapján

A szerző méltatása

Karl Herbst könyve nélkül szegényebb lenne a keresztény teológia. Elévülhetetlen érdeme, hogy kétezer év után lehozta Jézust a nem létező szentháromságból a földre. Ha ezt nem teszi meg, akkor csak hittel és félelemmel lehetne megközelíteni a Szabadító személyét. Követése lehetetlen volna, a megmentődés nagy lehetősége sohasem realizálódna. Senki sem indulhatna el az egykori názáreti építómester nyomában, főleg a nők nem. Herbst érdeme, hogy „Jézus követése” ma már nem homályos és mindenre ráhúzható általánosságokat jelent; ez a kifejezés megszűnt puszta frázis lenni.

Sommás minősítés

Karl Herbst hamis próféta, e kifejezés szelídebb értelmében. („Sokan jönnek majd az én nevemmel, s azt állítják: *ilyen* a valódi Jézus”, Mt 24,4–5). A szerző nem szándékosan vezet félre bennünket, ám az olvasó szempontjából ez édesmindegy. Herbst zseniálisan, de felületesen teologizál. Intuitív módon érez rá a lényegre, ám éppen a tudás hiányában nem képes megragadni azt. Így aztán eredményei „majdnem, de mégsem” szinten jelentkeznek. A szerzőnek egyszerre erénye és hibája, hogy többször is feltalálja a spányolviaszt. Ez azt jelenti, hogy a jézusi terminológia ismeretének hiányában új, az eredetihez hasonló fogalmakat kreál. Ezek persze nem fedik teljesen az eredeti kifejezés tartalmát. Sajnos, a jézusi képeket és példabeszédeket is túlbonyolítja, nem ismeri fel azok egyszerű (és legtöbbször egyetlen mondatban összefoglalható) közölnivalóját. Tudatlansága lépten-nyomon tetten érhető, s nem retusálható.

A szerző önjellemzése

Herbst – Pálhoz hasonlóan („én csak tükör álta, homályosan látok”) – beismeri: „Egyáltalán nem tudok tanítani, minthogy nem ismerem Istent” (12. old.). A szerzőnek tehát, akárcsak az általa (egyébként jogosan) elmarasztalt Pálnak, könyve megírása előtt meg kellett volna ismerkednie az Istent ismerő, s csak a tényekről beszélő (Jn 3,11) Jézussal. Felülírás és szétollózás helyett értelmeznie kellett volna a Tanító mondásait.

A „gondolati röpték” (ez Herbst kifejezése) egyáltalán nem mellőzhetők, mivelhogy az Emberfi minduntalan gondolkodásra inspirál. Az Abszolútum kizárólag Jézus kinyilatkoztatásaiból (logionok, képek, példabeszédek, nemes tettek és jelképes cselekedetek) ismerhető meg, az Atyához csak őrajta keresztül lehet eljutni. A szerző ugyan „keresésről” (ez jézusi terminus, a. m.: gondolkodás) beszél, de egyáltalán nem figyel a Mesterre. Szinte tudatosan veti el a Logoszt (A János–evangéliumot úgyszólván anullálja), s meg se kísérli a szellemi erőfeszítés árán való ismeretekhez jutást. Ehelyett montíroz: szabdal, összerak és töröl.

Herbst és Pál között óriási a hasonlóság, mert mindketten Jézust mellőzve, intuitív módon építik fel *saját* teológiájukat. Mindketten abban a hiszemben vannak, hogy értik a Tanítót, noha még nyelvezetét s képvilágát sem ismerik. Pál tulajdonképpen becsületesebb, ugyanis nem magyarázza félre (tétélesen és „szakszerűen”) Jézus logionjait, inkább elsikkasztja és agyonhallgatja azokat.

Herbst – alapkoncepciója miatt – akarva-akaratlanul is csak a „nem tudom” teológiáját építheti. Nagyobb baj az, amit sugall, nevezetesen az, hogy nem is lehet tudni semmit. Ez azért tragikus, mert Jézus összes mondása egyetlen szóba is belesűríthető: „gondolkozz !”.

A szerző és Jézus viszonya

Karl Herbst számára Jézus egy egészen egyszerű ember, aki foglalkozására nézve „prédikátor és gyógyító”, némi prófétai öntudattal megspékelve. Természetesen Isten fia, de ez semmi különös nem jelent. Íme, tessék: ez lenne „a valódi Jézus” ! A meghatározás persze így korántsem igaz, de egyvalamire jó. Nevezetesen arra, hogy a zsidók és a nem római katolikus keresztények is azonosulhassanak vele. Herbst tálcán kínálja az „üdv-történeti közös nevezőt”, csak éppen a számlálóba nem ír semmit. Arról szó sem esik, hogy Jézus a kinyilatkoztatás forrása, mégpedig azért, mert az Atya elsőszülött, s mindmáig egyetlen Fia. Státusából kifolyólag teljhatalmú úr (vö. Jn 13,13), akinek a szavaiban, saját érdekünkben, nem kételkedhetünk, különben nem lehet a Messiásunk.

Miért nem ismerte fel a szerző Jézusban Isten Fiát?

Herbstnek, amiye van, azt mind a Tamás-evangéliumból „lopta”. Sajnos, nem volt okos tolvaj, nem tudta felbecsülni az értékeket. Nem jött rá arra a tényre, hogy az Emberfi szellemi hagyatékáról van szó ! Kicsit beleszagolt, szája íze szerint idézgetett belőle, és itt-ott megcsonkította. „Saját” teológiája ezen a láthatatlan alapon áll, minden lényeges kijelentése innen származik. A Tamás-evangélium így kezdődik: „A kereső ne hagyja abba a keresést...” (Tm 1.). Máris tudjuk, hogy Jézus egy istenkereső ember volt... A többi 114 logionba beletört a bicskája.

Ha a Szellemi Hagyatékot egy háznak vesszük (ez pl. jézusi terminus !), akkor azt mondhatjuk, hogy a betörő csak a földszinten kapkodott össze ezt-azt, az emeletre nem is szándékozott fölmenni. Kár, mert „odafent” még több érték van. Ha *fáradozott* volna a páncélszekrény kinyitásával, akkor igazi kincset lel... Ennek birtokában kivilágíthatta volna az egész épületet, sarkig tárva az ajtókat. A tulajdonos megbízottjaként örömmel fogadhatta volna az érkezőket (vö. Mt 8,11).

A szerző tévedéseinek főbb okai

1. Rájött arra, hogy Jézus egyszerű embernek született, de a dolgokat tovább-nem-gondolva mindent e köré csoportosított, s ennek rendelt alá. Mindenhol és mindenben az emberi mivoltot akarja kidomborítani.
2. Nem „járta körül” a saját maga által felvázolt új istenképet, s nem vont le belőle a megfelelő következtetéseket.
3. A „totálisan más” istenképet nem toldotta meg egy abból következő világképpel.
4. Nem dolgozta ki az elméletéhez tartozó satanológiát.
5. Nem definiálta az embert, mint olyat.
6. Továbbra is geocentrikus és emberközpontú szemlélettel teologizál.
7. Nem tért más (világnézeti) felismerésre.
8. Nem tisztázta Jézus és a világ ellentétes viszonyát.
9. Nem hiszi el, hogy Jézus „átlátta” az egészet.
10. Nem érti, hogy mit takar Jézus maga-választotta „Emberfi” neve.
11. Nem tudja, hogyan lehet valaki Isten emberi Fia, ill. Leánya.
12. Elsiklik afölött, hogy a prófétaság intézménye már a Bemerítő előtt megszűnt.
13. Nem veszi észre, hogy az „ellenőrizhetetlen és magán” kinyilatkoztatás ismétlődő ócsárlásával tagadja az egyedül lehetséges (egyéni és személyre szabott) kinyilatkoztatást.

14. Nem érti, hogy miért is kéne kinyilatkoztatás, mikor előttünk áll ez a „csudaszép” világ...
15. Nem tudja, hogy csak egyéni kiválasztottság és szövetségkötés lehetséges.
16. Nem hisz a közvetlen (immanens) istenkapcsolat lehetőségében.
17. Nem ismerte fel a Jézus-esemény fő mondanivalóját.
18. Nem tudja, hogy hol van a királyság, s hogy az mit jelent.
19. A királyságot egy emberen kívüli és építhető dolognak fogja fel.
20. Nem tudja, hogy mi volt Jézus örömhíre.
21. Nem tudja, hogy miért és kikhez „jött” Jézus.
22. Nem tudja, hogy mit kell cselekedni az ő emlékezetére.
23. Nem ismeri az „újjászületés” fogalmát és tartalmát.
24. Nem tudja, hogy mit takar a „gyermekség” képe.
25. Nem érti, hogy Jézus miért és hogyan volt Messiás.

A szerző kiindulási alapja

Herbst nem Jézus logionjaiból indul ki, hanem a világból (10. old.). Az ember viszont csak akkor juthat valamihez (teologizáláshoz szükséges ismeretekhez), ha „azt a mennyből adják neki” (vö. Jn 3,27). Mert „aki felülről jön, az mindent átlát. Aki a földből (a világból) indul ki, az a földből is beszél (= materialista teológiát hoz létre). Aki a mennyből jön (felülről–lefelőlről indul ki teológiai gondolatmeneteiben), az mindent megtud, semmi sem marad előtte rejtve. Az ilyen egyén (Isten emberi Fia vagy Leánya) arról tesz tanúságot, ami felől látást kapott (kinyilatkoztatást nyert), és amit hallott (ama „belső füllel”). Tanúságtételét azonban a világból kiindulók nem fogadják el. Aki viszont elfogadja az Emberfi tanúságtételét (kinyilatkoztatásait), az ezzel bizonyítja, hogy van Isten. Akit az Isten küldött el, az az Isten beszédeit szólja, mert az Isten nem mértékkel adja a Szellemet. Az Atya szereti a Fiút és minden tudást az ő kezébe adott...” (Jn 3,31–5). Ezt az igehelyet a Tm 32., 78., 84., 91. és 109. is megerősíti, a kánoni helyek pedig felsorolhatatlanok.

Jézus az eszét használva „ment föl a mennybe”, azaz értelmi síkon jutott a kinyilatkoztatásokhoz. Állhatatos és következetes gondolkodás után tudta „Isten beszédeit szólni”. „A mindenségen” csak elvont gondolkodással lehet felülemelkedni ! (vö. Tm 1.). A szent Szellem vagy Lélek a megszerzett (és elvehetetlen) tudással egyenlő. Akinek van esze, és használja is azt, annak számolatlanul adatik az istenismeret (Tm 40., 110.), így teológiát is tud írni...

K. Herbst sajnos tendenciózusan és következetesen „a földhöz” ragaszkodik, így ő nem tudja, hogy „honnan jön, és hová megy” (vö. Jn 8,14). Nagyobb baj, hogy ennek következtében sem (a valódi) Jézust, sem az Atyát nem ismeri. A kettő ugyanis elválaszthatatlan egymástól (vö. Jn 8,12–9).

A szerző és a jézusi mondások

Herbst

a Tamás-evangéliumból mindössze nyolc alkalommal „idézi”,
az Iszlám hagyományban megőrzött jézusi mondásokból egyetlenegy hoz,
az Apostoli levelekben szereplőkről nem is tud,
a János-evangéliumot úgy szólván figyelmen kívül hagyja,
a szinoptikusokból „jézusidegenség” címén pedig sokat kitöröl.

Mivel az általa favorizált Márk–evangéliumban körülbelül félszáz mondás található, nyugodtan kijelenthetjük, hogy a szerző a jézusi logionok 10%-át használja fel „materialista” teológiájához !

A szerző mint exegéta

Herbst kategorikusan kijelenti: „Jézus egyszerű embereket akart megszólítani és rögtön gondolkodásuk átalakítására bírni. Ami tehát a galileai halászok és parasztok számára túl bonyolult, túlságosan írástudói, az nem tőle származik” (10. old.).

Furcsa kijelentés ez „a mindenkéért való Isten” propagálójától ! Jézus nemcsak a galileaiakhoz „jött” (egy Nógrád megyéni területen élő lakossághoz), hanem egész Izráel-hez, sőt, tulajdonképpen a Kozmosz minden teremtményéhez ! (vö. Mk 16,15). Többször is járt Júdeában – a Zsidóország fővárosát körülölelő régióban –, ahol a vezető réteg, a vallási értelmiség élt és dolgozott. Mi több: maga Jézus is Jeruzsálemre összpontosított, ahol a „polgári” osztályt is meg kellett győznie. Időzítés szempontjából még a diaszpórában élőket is célba vette (vö. Jn 12,20–3), hogy azok az ünnep után más kultúrkörökbe visszatérve hellenizált (tehát elvont fogalmakkal is bánni tudó) népek számára is tolmácsolhassák az örömhírt.

A szerző azért ragadtatta magát a fentebb idézett kijelentésre, mert Jézust egyszerű kézművesként aposztrofálja (3. num). Ez, előéletére nézve, minden bizonnyal igaz is, de a megvilágosodott ember már nem ugyanaz, aki volt ! Herbst óriási hiányossága, hogy nem mondja ki: Jézus egy egyszerű ember volt, akiből Isten fia lett ! Ezt persze azért nem írja le, mert fogalma sincs arról, hogy egy Emberfi miben különbözik a többi embertől. „Materialista” teológiája nem az Élet, a Pneuma, a Szellem, a Lélek, a Logosz, az Értelem körül forog; a szerző megreked az általa felfedezett néhány igazság ismételtetésénél. Nem jut tovább Jézus hústesténél, holott annak nincsen szerepe a megvilágosodásban (vö. Tm 28., 81., 113.; Jn 3,3–8; 4,23–4; 6,63).

Jézus műveltségét illetően eléggé eltérő vélemények vannak. A mai zsidó teológia felvilágosultabb képviselői korabeli „vallási entellektüelnek” tartják, akitől még tanulni is lehet. A kereszténység mindentudó Istenként tiszteli. Anton Mayer unintelligens, magát kifejezni nem képes embernek állítja be. Vermes Géza tanult és iskolázott személyként kezeli. Hanna Wolf pszichoterapeutát vél felfedezni benne. A vámos és evangélista Máté értelmes *filozófushoz* hasonlítja (Tm 12.). Karl Herbst olyasvalakinek tartja, aki biblikus tudását a zsinagógákban szerezte. Közel jár az igazsághoz, persze a Szellemi Hagyaték segítségével (vö. Tm 4., 26.).

Ebben a káoszban két dolog igazíthat el bennünket; egy tény s Jézus saját közlése. A tény: a vallási értelmiség nem találta nyomát annak, hogy valamelyik rabbi „lábánál ült” volna, tehát szervezett keretek között nem részesült hittudományi oktatásban (vö. Jn 7,15). Ez nyilván nemcsak az „adminisztrációs nyilvántartásból” derült ki, hanem a szóhasználatából is. A „zsidók” (= a képzett és végzett vallási szaktekintélyek) egyenesen titoknak tartották, rejtélyesnek találták a názareti építőmester Írásokban való eligazodását (lásd Csia Lajos fordítását).

Jézus misztikus és materialista módon is megválaszolja a kérdést: „Amit én tanítok, nem enyém, hanem azé, aki küldött engem.” (Jn 7,16), illetve: „Minden írástudó, akit megtanítottak a mennyek királyságára, hasonló a gazdaemberhez, aki kincsei közül hol új, hol régi dolgokat hoz elő” (Mt 13,52). Jézus tudása – az újjászületés következtében fellépő mindent-átlátás (vö. Tm 1.) miatt – egyszerűen felülmúlta a vallási értelmiségét (Mt 5,20). Aki már „bent van” Isten királyságában, az könnyűszerrel eligazodik a hittudományban. Ha a helyzet (s a hallgatóság !) úgy kívánja, akkor szentírási hivatkozásokkal is meg tudja támogatni a mondanivalóját. Ez persze nem azt jelenti, hogy Jézus igaznak tartja a citált szövegeket, csupán azt, hogy fel tudja használni azokat, a megvilágítás eszközeként.

Egyszerűen megfogalmazva: Jézus, gondolkodó emberként, okosabbnak bizonyult az ellenfeleinél. A vallási értelmiség ugyanis csak elődei „tudását” (tkp. csak azok nézeteit) magolta be. A farizeusok és írástudók igazságossága (= tudása s az ebből fakadó magatartása) nem a saját következtetéseiken alapult, hanem a régi mértékadók bejárt gon-

dolatpályáin. Bulányi György ezt úgy fogalmazná meg, hogy: „Más zsebében hordták a lelkiismeretüket”. Jézus kerekén ki is mondja: „Magatok ítéletek mindenekről!”. Aki nem képes önállóan helyre tenni a Dolgokat, az „az időt sem tudja megvizsgálni” (vö. Tm 92.). Jézust sem ismeri fel (Jn 8,12–9), s ezért a menyegző helyére se fog bemenni (Tm 76.).

Jézus „az Atyánál tanult” (vagyis használta a Teremtőtől kapott eszt), így „Isten-től tanítottá” vált (Jn 6,45). Az ember (az ún. homo sapiens) és az Emberfi között csak az a különbség, hogy utóbbi „elmerül a szent Szellembe”, azaz gondolkodni kezd, és mindaddig nem hagyja abba, amíg le nem vonhatja a végső következtetéseket (Tm 1.). A csodálatos átalakulás a hamis mammon igazira váltásakor következik be!

Jézus tehát egy olyan Írás-tudó volt, aki autodidakta módon ismerte meg a Törvényt és a prófétákat. Ezt akár egy nőtlen názáreti építőmester is megteheti, ha szabad idejét és szombatjait erre fordítja (vö. Tm 26.). Egy ilyen érdeklődésű férfiúra könnyen ráragasztják a „nazír” vagy „nazoreus” címkét. Én a következőképpen döntöttem el a „názáreti vagy nazarénus?” kérdést: Jézus, a názáreti építőmester, nazír volt, azaz egy olyan istenkereső, aki később a foglalkozását is elhagyta.

A szerző mint „komoly” kutató

Herbst teológiája gyakorlatilag a Márk-evangéliumra épül, Mátétól és Lukácstól rendszerezint csak a párhuzamos helyeket hozza, Jánosra pedig csak végszükségben hivatkozik. A Tamás-evangéliumba ötletszerűen kapdos bele, az Apostoli levelek jézusi mondásait ki se szemelgeti, az igen gazdag Iszlám hagyományból pedig csak egy logiont idéz.

Ez szó szerint az ő baja, tudniillik „materialista” és „intuitív” teológiája négy-öt lábbon is állhatna, ráadásul szilárd alapokon. A János-evangélium ugyanis (ha értjük), fényesen igazolja Jézus ember-voltát, az Iszlám hagyomány magától értetődő természetességgel emberként állítja elénk, a Tamás-evangéliumban meg fel se merül, hogy Isten lett volna. Az Iszlám gyűjtemény teljesen mentes a krisztológiától, a Szellemi Hagyaték pedig alapot se ad az ilyesfajta próbálkozásokra, tekintve, hogy az egy összekötő szövegek nélküli logiongyűjtemény.

A szerző tehát, ha alaposabb (és kevésbé koncepciózus!), akkor sokkal hihetőbb dolgokkal állhatna elő. A teologizáló egyénnek ki kell használnia a lehetőségeit, ha már vannak. A valódi Jézust bemutatni akaró embernek a lehető legtöbb forrásból kell merítenie. Herbst azért berzenkedik a János-evangéliumtól, „mert az annyira különbözik a szinoptikusoktól”. Ha egy János-kommentárral kezdte volna a munkáját, akkor rájött volna arra, hogy az eltérés csak nyelvezetbeli, a mondanivalók viszont összecsengenek. A szinoptikusok és János közös nevezője Tamás, s ez egyáltalán nem véletlen.

A Tamás-evangélium Jézus-mondásainak 50%-a a szinoptikusoknál is megvan, a János-evangélium igéinek fele pedig közvetlen kapcsolatba hozható a megfelelő tamási logionokkal. Ebből két dolog következik. Egy: János és Tamás kölcsönösen hitelesítik egymást. Kettő: János Tamáson keresztül is szervesen kapcsolódik a szinoptikusokhoz. A János-evangélium a Szellemi Hagyaték fényében „nyitott könyvvé” válik. Herbst azért nem tudta felfedezni Jánost, mert nem fejtette meg Jézus rejtett szavait.

Egy beszéd vagy írásmű nyelvezete két dologtól függ: attól, hogy ki fogalmazza azt meg, és attól, hogy kikhez kíván szólni. Mondanivalónk ugyanaz marad, de a szóhasználat és a képvilág törvényszerűen megváltozik. Ez verbális kommunikáció esetén is így van: az ember másképp próbál kapcsolatot teremteni egy agrárproletárral és egy egyetemi tanárral... Ha például előadást kéne tartanunk az isteni teremtés egyszeri avagy folyamatos voltáról, akkor másképpen fogalmaznánk a Zala megyei gazdakör művelődési otthonában, mint egy középiskolás leánykollégiumban, és megint másképp vezetnénk fel ugyanezt a témát akadémiai székfoglaló gyanánt. Minden esetben más-más eszközökkel kísérelnénk meg a szemléltetést, más hasonlatokat hoznánk, más személyektől idéznénk, és más könyveket ajánlanánk.

A szinoptikus evangéliumok egyszerű emberek tanúságtételei alapján íródtak és azt rögzítik, amit Jézus egyszerű embereknek mondott. A János-evangéliumban viszont a fővárosi vallási értelmiséggel folytatott szópárbajairól olvashatunk. A galileai „pórnép-

nek” velős, könnyen megjegyezhető mondások kellettek, érzékletes, a természetből vett hasonlatokkal, míg a jeruzsálemi írástudókkal már másképp is lehetett beszélni. Jézus tágabb értelemben vett tanítványi körében farizeusok és törvénytudók is voltak, jobbára a júdeai tartózkodás idején.

A János-evangéliumban előforduló zsidók megjelölés nem a szerző vagy az olvasók antiszemitizmusára utal, hanem a júdeai polgári lakosságra, s főként annak vezetőire. Ahogy egy keresztény attól keresztény, hogy gyakorolja a vallását, úgy egy zsidó is azért zsidó, mert betartja a Törvényt. Épp az igazságossága (= törvénytudás + az annak megfelelő magatartás) miatt minősül köztisztelőben álló személynek... Jézus maga is használja a zsidók megjelölést (vö. Tm 42.), és ezzel be is határolja a kifejezés jelentését. Ő egyértelműen a következetesen gondolkodni nem tudó hivatásos mértékadókra, s azok híveire gondol.

A János-evangélium az elvont módon is gondolkodni képes emberek számára íródott. Főleg azt rögzíti, amit Jézus a mértékadónak számító egyének fejébe akart belevésni. Az írásmű Jézus és az Atya viszonyából indul ki, hiszen a „vándorprédikátor” szavahihetőségének ez az alapja. Jézus csodálatos születése itt értelmesen van levezetve, mert azt saját maga adja elő. A szinoptikusok mit sem tudnak Nikodémus látogatásáról, holott akkor fogalmazódnak meg a legalapvetőbb dolgok.

Az újszövetség eme miniatűr evangéliumában (Jn 3,1–21) logikai sorrendben tárulnak fel a Dolgok. A tulajdonképpeni kérdés az, hogy miért és miképp ruháztatott fel a názáreti építőmester isteni hatalommal. Az Emberfi egyértelművé teszi, hogy a Felkentiséget a tudás biztosítja. Igazi ismeretekhez persze az fog jutni, aki helyesen következtet. Ha gondolatmeneteit felülről indítja, akkor az Abszolútum (a pozitív előjelű Princi-pium) tulajdonságaiból szó szerint mindent levezethet. Csak át kell rágni a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig.

Karl Herbst, azzal, hogy anullálja Jánost, egy egész sor fontos dolgot „kitöröl” a Jézus-eseményből. Ezzel persze saját maga alatt is vágja a fát, hiszen ily módon sok információtól is elesik. Például Jézus büntelenségének kérdésében is ez az evangélium igazít el. A szóban forgó dogma ugyanis egyetlen igehelyen alapul: a Jn 8,46-on. Sem a szinoptikusok, sem Tamás nem állít ilyesmit. Nem is tehetik, mert ehelyütt nem a hétköznapi értelemben vett bűnről és büntelenségről van szó, hanem igazmondásról és hazudozásról.

A szerző és a zsidó-keresztény párbeszéd

Herbst azt szeretné, ha könyvét hívó zsidók is forgatnák (12. old.), holott semmi újat nem tud mondani a számukra. Nekik nem kell bizonygatnia Jézus ember-voltát. Őket akkor tudná megszólítani, ha tisztában lenne a legősibb zsidó fogalmakkal: a kiválasztottsággal, a szövetséggel és a királysággal. Jézus beszél is az ezek mögött meghúzódó valódi jelentésekről, de Herbstnek nincs füle hozzá. Ahogy a júdaizmusból is hiányzik a kinyilatkoztatás módja (és ezzel a közvetlen istenkapcsolat lehetősége!), úgy a szerző se tud arról semmit. A valódi Jézus nála nem a kinyilatkoztatás forrása. Mivel igazából nem kezeli Isten Fiaként, nem is hisz neki feltétel nélkül, így viszont nincs esélye arra, hogy tanuljon tőle. Pedig az általa favorizált Márk-evangéliumban is le van írva: „Csak az menekül meg, aki elhiszi, hogy Isten fia vagyok, és elmerül azokban, amiket kinyilatkoztattam” (Mk 16,15–6a). A Szellemi Hagyatékban ez így hangzik: „Aki az én számból fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki” (Tm 109.).

A júdaizmusban „a Törvény” került a kinyilatkoztatás helyére, tudniillik Mózes és követői szerint (vö. Mt 23,2) annak betartása biztosítja az Úrral való jó viszonyt. Ez a Törvény-eskedő („igazságos”) lelkület a gögösség-táplálta geocentrikus és emberközéppontú szemléletben gyökerezik: ez a világ szép és jó, csak „rendesen” kell viselkedni benne. A Föld minden vallása világ-vallás, egyedül Jézus „országa” nem innen való... Ő egy immanens királyságot ígért, amit a régi (Mózes) és új (Pál) vallásalapítók csak transzcendens síkon tudnak elképzelni, ezért a halál utáni „üdvözülést” céloztatják meg a híveikkel.

K. Herbst azzal, hogy „szemmagasságba hozta” Jézust, kissé le is alacsonyította őt, ami igen nagy hiba... Az természetes, hogy elsősorban nem a személyét kell tisztelni (főleg nem a tanítása *helyett*, amint ezt a kereszténység teszi), hanem a státusát. A szerző azonban ezt a státust (Isten Elsőszülött Fia) is kétségbe vonja, és tanítását is relativizálja. A prófétává lefokozott Emberfit ugyan így már „el lehet adni” a zsidóknak, csak hogy ezzel megszűnik a kinyilatkoztatás forrása lenni!

Herbst akkor tudna újat mondani a zsidóknak, ha beláttatná velük, hogy a mindenképp való Isten szemszögéből nézve elképzelhetetlen a népi kiválasztottság, a nemzeti szövetségekötés, s az a bizonyos „királyság” nem földi jellegű. Sajnos, a szerző ezt nem tudja megtenni, mert sem a jézusi „kiválasztottság” fogalmát, se annak jelentését nem ismeri. Ehhez meg kellett volna fejtenie a Tm 15., 22., 48., 53., 68., 69., 70. és 76-ot, s el kellett volna gondolkodnia az ezekhez kapcsolódó kánoni párhuzamokon. A laikusok számára sem ismeretlen „lelki szegénység” kifejezés Jézus ajkán a világ által kivetett, szellemi perifériára szorult, szaktekintélyek által lekezelt egyéneket jelöli. Természetesen ezek közül is csak azokat, akik az élet nagy kérdéseire keresik a válaszokat.

A szerzőnek azt kéne megértetnie a zsidókkal, hogy nincs „össznépi” megmenekülés, ahogy tömeges „megváltás” sincs. Vegyük észre, hogy Pál gyakorlatilag ugyanazt ígéri, amit Mózes. A júdaizmus és a kereszténység azon a széles úton halad, mely a veszedelembé visz! Herbst azzal, hogy tagadja az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatást, tulajdonképpen a közvetlen istenkapcsolat lehetőségét kérdőjelezi meg. Igen, azt, amit Jézus meghirdetett és demonstrált, az Atya pedig igazolt. Az Örömhír olyanra igaz volt, hogy Isten a Nyilvános Működés során végig ott állt Fia mellett, s az utolsó napon meg is dicsőítette.

A szerző azért nem tudja igaznak tartani ezt az örömhírt, mert ő maga nem képes azt szabatosan megfogalmazni. Ennek pedig az az oka, hogy teológiájából hiányzik a Jézus által előfeltételnek állított „újjászületés”. Herbst nem tudja, hogy miért és hogyan lehetne/kéne újjászületni, s hogy mivel kapcsolatban kell más (világnézeti) felismerésre térni. A szerző nem érti az egyik legalapvetőbb jézusi szimbólumot, a „gyermekséget” se, ahogy a Tanító terminológiáját sem ismeri. Zseniális módon többször is a lényeg közélebe kerül, ilyenkor új fogalmat kreál, de éppen az intuitív – tudománytalan – megközelítés miatt „majdnem, de mégsem” szinten reked. Ezért mindenképpen helyesebb lett volna, ha könyvének címe után kérdőjelet tesz.

K. Herbst azért nem tudja elősegíteni a zsidó–keresztény párbeszédet, mert azt ajánlgatja a zsidóknak, amit már amúgy is birtokolnak: egy nem valódi és az emberen kívüli istenkapcsolatot, ami viszont természeténél fogva nem lehet máshol, csak a saját lelkünkben (vö. Tm 2., 71.). Egész egyszerűen: a szerző nem tudja, hogy hol van Isten királysága!

A szerző legnagyobb hibája

Herbst is csak egy „építő” a sok közül, aki elveti a gondolkodást (vö. Tm 66.). Evilágon, az emberen kívül, társadalmi méretekben és főleg mások számára akarja felépíteni azt, amit Jézus lerombolt, hogy jutalmul (!) üdvözüljön. Az Atya királysága azonban csak bennünk szökkenhet szárba (Tm 19.), az „üdvörtörténet” kizárólag bennünk mehet végbe! A szerző azért nem jön rá erre, mert nem is használja a legalapvetőbb jézusi terminust: a királyságot. Így esélye sincs arra, hogy felfogja: egy lelki- vagy tudatállapotról van szó!

A szerző teodiceája

Amíg valaki meg nem jelöli a világban levő rossz okát, addig művét nem lehet teológiának tekinteni. Herbst ugyan kimondja, hogy: „A teremtes félhomályos, sokértelmű, sok meghatározó jegyet, de egyetlen bizonyítékot sem szolgáltat egy jó Isten létezéséhez” (10. old.), ám a továbbiakban nem foglalkozik ezzel az igen lényeges kérdéssel.

A szerző satanológiája

Karl Herbst a Sátán alakjának megrajzolásakor azt a zsidó hagyományt követi, amelynek Jézus minden fontos elemét felülbírálta. Ő az Ördögöt a Világ Fejedelmének, Evilág Urának titulálta, s nyilván nem is tévedett. Ha a Sátán valóban „az Isten és az ember közötti igazságosság (!) ügyvédje” volna (20. old), aki a Jóisten engedélyével (!) próbára teheti (!) az embert, akkor összeomlana a szerző által felvázolt „totálisan más istenkép”, hiszen az Örökkévalóba dualizmust csempésznénk !

K. Herbst – materialista teológusként – nem kíván tudni az Ördögről, aki bizony azonos a Sátánnal (vö. Jn 8,37–47). Azt is fontos tudni, hogy a Sötétség Birodalmában, azaz a Kosmoszban tartózkodik, s hogy személyes létező. Ő az a bizonyos „tékozló fiú”, akiről Jézus beszélt. Ilyen engedetlen, mennyei fiak a folyamatos teremtetés során rendre előfordulnak. Isten elleni döntésük miatt nem jók, s nem is csinálnak szép dolgokat.

A Sátán az emberiség elsöprő többségének számára csak „pszichén belüli realitás” marad, egyszerűen azért, mert kizárólag a Jézushoz hasonló Emberfik kerülhetnek vele szemtől szembe... Az átlagember nem ellenfél a Evilág Fejedelmének, a „pórnéppel” a Rendszerbe beépített automatizmusok simán elbánnak. Az „igazságos” lelkületű emberek rendre belefutnak a saját életszentségükbe, követőik feje felett pedig „elzúg” a távolról tisztelt (és csak a festett egékben létező) üdvtörténet.

Satanológia tekintetében Herbst példát vehetne Bulányi Györgyről, aki művében megfelelő súlyt és terjedelmet biztosít ennek a témának. Ez a dolog annyi mindennel összefügg, hogy „kikerülésével” nem is lehet belefogni egy teológia megírásába.

A szerző és a Küldetés

Herbst mindenáron egészen egyszerű emberként akarja Jézust elénk állítani. Ha tudná, hogy a megvilágosodott személy már nem azonos korábbi önmagával (Tm 1., 2.), akkor talán nem próbálna ilyesmivel. Szerinte Jézus „először Izraelben gondolkodott”, majd fejlődése (!) következtében kitágította a Küldetés határait. Ez a feltételezés két okból se állja meg a helyét... Egy Emberfi csak akkor kezdheti meg a Nyilvános Működését, ha már mindent átlát (vö. Tm 1., Jn 3,31–5), a küldetés határait pedig nem a Fiú jelöli ki, hanem az Atya ! Az a mindenkéért való Isten, aki sohasem Izraelben gondolkodott, mivel lényegéből kifolyólag nem diszkriminál. A szerző persze azért akarja „fejlődésen” érni Jézust, hogy ezzel is kimutassa gyarló emberi mivoltát.

A szerző öngólja

A könyv 35. és 36. numerusa nem a megszokott materialista szellemben fogant, pedig épp itt kínálkozott volna egy nagy lehetőség. Két, valójában összefüggő dologról van szó; Jézus színeváltozásáról s Péter felmagasztalásának okáról. Herbst jól látja a Tábor-hegyi esemény lényegét: a három kiválasztott tanítványnak meg kell értenie, hogy Mesterük az egyedüli mértékadó, Mózes és Illés ellenében. A szerző itt valóban eredetit alkotott, nélküle nem tudnánk, hogy mi volt a lényeg.

Az azonban teljesen egyértelmű, hogy a Tábor-hegyen semmit sem lehetett látni karizmatikus módon. Péternek, Jánosnak és Jakabnak értelmileg kellett volna belátnia valamit, nevezetesen azt, hogy Jézus Isten emberi Fia, s ezért nagyobb még Mózesnél és Illésnél is. A hegyen tehát csak egy megvilágítási kísérlet történt: Jézus észérvekkel próbált magyarázni, mint mindig... A szövegből kiderül, hogy fáradozása eredménytelen volt. A Mester nemcsak akkor, de az egész Nyilvános Működés során is hiába beszélt. Ezt jól mutatja „az utolsó utáni napon” (vö. ApCsel 1,6) feltett kérdés is !

Simon Péter pedig csak azért magasodik ki a többiek közül, mert néha használja az eszét. Jézus nem a személyét, hanem a következetes gondolkodást magasztalta fel ! A Tanító ugyanis csak erre a „sziklára” alapozhat, ahogy az egyszerű tanárember is... Jézus nagyon sokszor nyomatékozta az állhatatos és logikus gondolkodás szükségességét, és általános érvénnyel is kimondja, hogy az egyén csak az agyában levő „sziklára” tud építeni (vö. Mt 7,24–7).

Péter egyáltalán nem karizmatikus látás során jött rá arra, hogy Jézus Isten Fia, s ezért az (igazi) Messiás, hanem kikövetkeztette ezt a logikus tényt. Az eszünket Isten adja, de csak azokat tudja „felismerésre juttatni” (a szerző kifejezése), akik használják is azt! (vö. Tm 1., 2., 40., 71., 110., Mt 13,44).

Pétert éppenséggel *fáradozás* (gondolkodva tanulás) vezette célba! Jézus felsorolhatatlanul sokszor utal arra a tényre, hogy „vesződség” és „igafelvétel” nélkül nincsenek eredmények (Tm 57., 91., 108.). Ez a küszködés persze csak szellemi erőfeszítést jelent (Mt 11,28–30), de azt nem lehet megspórolni!

A „nem hús és vér” arra utal, hogy azt, amit Péter kimondott, azt nem hallhatta senki mástól, egyik tanítványtársa sem súghatta meg neki, azt az Atya nyilatkoztatta ki számára, a jól ismert szellemi csatornákon (vö. Tm 89.). Az ilyen jellegű kinyilatkoztatások azonban bárki számára „vehetők”, az egyetlen feltétel az, hogy az illetőnek legyen hozzá „füle”, azaz Pneumája... Jézus gondolkodó emberekre akar/tud építeni, persze nem hierarchikus egyházat. Péter „első pápasága” jól illusztrálja mesterének kudarcát.

Herbst ott erősíthette volna meg „materialista” teológiáját, ahol az a leggyengébb. Ehhez persze tisztában kéne lennie a megvilágosodás folyamatával, s el kellene ismernie Jézust a kinyilatkoztatás forrásának. A szerző anélkül rohan ki Pál (állítólagos) magán kinyilatkoztatása ellen, hogy egy szót is szólna az igaziról. Nem veszi észre, hogy Pétert egy olyan misztikus élménnyel ruházza fel, amelyet Pál esetében kétségbe von! Ha az ilyen karizmatikus látás lehetséges volna, az azt jelentené, hogy Isten (bizonyos „üdv-történeti” esetekben) tölcserrel tudja az ember fejébe tölteni a szent Szellemet.

A szent Szellembe (Értelemben) való merülés azonban egy folyamat, ami elég hosszadalmas. Az állhatatlan tanítványok erre sohasem voltak vevők (vö. Tm 93.). A Pneumát először is kérni kell, vagyis az Abszolútum körül kell forogni a gondolatainknak... (vö. Lk 11,9–13). „Az Atya” a végső dolgokat testesíti meg, tehát az élet nagy kérdéseivel kell foglalkozni. Jézust sem egy pillanat alatt töltötte el a Lélek; ama újjászületés fokozatosan történik (vö. Mt 19,28). Péter csak a minimumot izzadta ki magából, de ez kevésnek bizonyult a királlyá levéshez.

A szerző és Bemerítő János

Herbst meg sem próbálja kellő részletességgel tisztázni a Bemerítő és Jézus viszonyát.* Ha János valóban „az útkészítője” lett volna, akkor önhibáján kívül („üdv-történeti feladatként”) rekedt volna kívül a királyságon... Jézus valódi útkészítőinek személye egyrészt ismert (Lk 10,1–20), másrészt igen kemény szavakat mond a Bemerítőről (vö. Tm 45.). Jánosnak módjában állt volna hinni Jézusnak, de ez vagy nem következett be, vagy csak túlságosan későn... A Bemerítő volt az, aki földhöz ragadt módon Izráelben gondolkodott, Jézus pedig egy nem látható (vö. Tm 114.), nem innen való országban!

Zárszó

Karl Herbst könyvéből végül is nem derül ki az olvasó számára, hogy mit is kéne tennie. A szerző és magyar interpretátora szerint Jézus emlékezetére bort kell inni... Koccintsunk vidáman, hiszen mi már bent vagyunk Isten országában! Valami ilyesmit hallottunk Páltól is!

* A témát lásd *Válogatott tanulmányok* c. könyvem 33–44. oldalain (mek.oszk.hu/08000/08019)

Hitetlenek dicsérete

Előszó

Az ember, pályafutásának első harmadában, nem igényel hitet. Ebben a korban teljesen leköti őt a környező világ felfedezése. Vallásgyakorlása – ha van – merő formalitás, teológiai ismeretekkel pedig érdeklődés hiányában nem rendelkezik. Felnőtté válva *de facto* ateistává lesz, mert rákényszerített életmódja nem teszi lehetővé a Jóisten szolgálatát [1]. A legtöbb esetben csak akkor veszik elő a Bibliát, mikor már komolyan hitetlenkedni kezdenek. Ezt a lelkiállapotot általában valamilyen személyes frusztráció váltja ki. A tehetetlenség bénító érzete „meggyőződéses felekezeten kívüliséget” eredményezhet, ami valójában nem istenellenesség. Az elkerülhetetlen botrányokat ugyanis farizeusi lelkületű, hivatalos vagy önjelölt mértékadók okozzák [2].

A homo sapiens nem semleges területen él, hanem egy háborús „senki földjén”. Voltaképpen ez minden bajunk forrása. Életünk értelme „élesben” alakul ki, mert *e kor istene* [3] és az (igazi) Abszolútum között vergődünk. Állítólagos szabad akaratunk igen erős befolyásolás alatt áll. Persze, sokkal tisztábban látnánk, ha az emberi életet képező dolgokat teljes futamidőben szemlélnénk. Észre kéne venni, hogy hagyományos világnézetünk tarthatatlanná vált [4]. A társadalmi rendszerek történelmi fejlődése is véget ért... Globalizálódó világunk szürkületi folyamaton megy át. Kultúrkörünk vallása *üdv történeti várakozásra* épül, ám a gyorsuló idő, a generációk rotációja miatt, nem nekünk dolgozik. A materialisták szerint is csak egyszer élünk.

Az anyagelvűség mindent áthat a Földön [5], a férfi–nő kapcsolattól a nemzetközi jogig. Megvizsgáljuk hát ennek okait, a „homo sapiens” céljait, és az ideális társadalom ismérveit. Választ adunk arra, hogy mi az ember, sorra véve a típusait. Foglalkozunk az öngyilkossággal is, mint evilág egyik természetes jelenségével. Tennivalóink körvonalazásához pedig bepillantunk civilizációnk jövőjébe. Annyit már előjáróban leszögezhetünk, hogy a tulajdonképpen materialisták a vallási szervezetek híveiből regrutálódnak. Ők igazából evilág édes gyermekei [6], s ezért a teljes szekularizáció biztosítékai.

Hol van a szívünk?

Alanyi jogon igénybe vehető, közvetlen istenkapcsolat birtokában nem is beszélhetnénk materializmusról. Az anyag tudniillik nem más, mint a szellem (az isteni szövet) perturbációja [7]. E meggömbített, fonákjára fordított, három dimenzióba kényszerített, befelé néző „valóság” csak önmagát látja, s ezért magát isteníti... Az ember, mint olyan, egy

[1] Tm 46., Mt 6,19–24; Mk 2,21; Lk 5,36–9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[2] Mt 18,7

[3] 2Kor 4,4

[4] Tm 85.

[5] Bővebben lásd *Az elvetett kő*, 40 – 47. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[6] Isz 157/117

[7] Bővebben lásd *Pszichén innen, és túl...* 13 – 14. és 33 – 34. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

jobb sorsra érdemes degradált lélek, ami hústestbe van zárva. Ez a pszichoszomatikus egység azonban képes arra [1], hogy „megismerje önmagát” [2], azaz felismerje praeexistens lényét [3]. A szent Szellem befogadására alkalmas „közeget” (a Pneumát) logikusan gondolkodó agyunk hozza létre [4]. Ez a Lélek egyáltalán nem függ a hústesttől [5], mert csak lehetőségszerűen van benne [6]. A „mennyenben való kincsgyűjtés” nem a jó cselekedetek adminisztrálása [7], hanem a helyes meglátások egymásra rakódása. Ha ez a sziklára épült ház (az ember szellemi struktúrája) felépül, akkor örökre megmarad, mert templommá (= Isten lakhelyévé) válik. A hústest elpusztítása nincs hatással rá, mert egy lehetőség halmazállapotú dolgot nem befolyásolhat az anyagszerkezet. „Életre nemződve” sem látszik, ha pedig nem jön létre, akkor végképp kimutathatatlan. Igazi énünk, amely része a mindenség isteni szövetének, nem testünknek egy behatárolható részében van. Egész lényünk perturbált szellemiség [8], mely adott esetben „kiegyenesedhet”, színére fordulhat, magasabb dimenzióba léphet. Ezt a változást az anyagvilág nem érzékelheti, mert nincs hozzá „szeme” [9]. Jézus mennybemenetele ettől még végbe mehet...

A materialisták számára megragadhatatlan – s így általuk nem is definiált – *anyag* csak az állandó, nagy sebességű változás miatt létezik, helyesebben: történik. Az egész természet erőszakot szenved [10], mert az Isten (igazi) Világát alkotó elemek időlegesen anyagi vetületbe vannak préselve. Ez a „sarokba szorított energia” egyszer fény, más-szor hullám vagy részecske alakját veszi fel. Tekintve, hogy az egyetlen *valóság* építőköveiről beszélünk, nem csodálkozhatunk azon, hogy állandóan „reinkarnálódik”. A modern ember rég letűnt korok levegőjét szívja be, már elbomlott organizációk összetevőit hasznosítja újra.

A természetből kiindulva tehát nem közelíthetjük meg a Teremtőt. Árnyékvilágunk ugyan nem káprázat, de panteisták módjára való istenítése igen nagy hiba. Az Abszolútum arcvonásai nem ismerhetők fel az anyagban. A Lélek az, ami éltet, a test nem használna semmit. Ezzel a Lélekkel a hústest állandóan csatázik, hogy az egyén ne válhasson tökéletes (Pneumával is rendelkező) emberré. Ha viszont szert teszünk a tudás erejében fennálló jézusi békére, akkor evilág szemszögéből nézve csodákat művelhetünk. A fonákjára fordított, „anyaggá” lett isteni szövet ugyanis engedelmeskedni fog a királyságukat gyakorló egykori *keresők*nek [11]. Ez a jelenség áll a jézusi gyógyítások és halott-feltámasztások hátterében ! Ő komplex módon végezte felvilágosító munkáját: szavaival, tetteivel és jelképes cselekedeteivel egyaránt tanúságot tett eme Istentől elrugaszkodott világ ellen [12].

Érted vannak mindenek?

A homo sapiens a teremtés koronájának tudja magát, s ebben az egyházak is ludasak. Tudniillik, minden vallási szervezet geocentrikus és emberközpontú alapokon áll. Ez a szemlélet tökéletesen megfelel a híveknek, akik semmi mást nem akarnak, mint lehetőség szerint jól élni. Ezzel a földhöz ragadt magatartásukkal tulajdonképpen egy „gyakorlati ateizmust” valósítanak meg. Aki jönnek tartja a világot, szépnek találja a természetet, aki hisz *az emberben*, az bizony materialista beállítottságú ! Ha együtt tülekedik a hitetlennel, akkor könnyen háttérbe szorul. Saját bőrén fogja megtapasztalni, hogy az álta-

[1] Tm 8., Mt 13,3–9; Mk 4,3; Isz 74b/59

[2] vö. Tm 2., Mt 11,27b; Lk 10,22b

[3] Tm 18., Jn 8,58

[4] Tm 115.

[5] vö. Tm 28., 113.

[6] Tm 71., Lk 17,20

[7] Mt 6,19–21, Tm 59.

[8] Mt 6,22–3; Lk 11,34–6

[9] vö. Tm 14., 16., 114., Mt 5,8; Jn 5,37b

[10] Róm 8,22 (Ez valószínűleg egy jézusi logion.)

[11] Tm 1., 18., 47., 82., 107., Jn 14,27

[12] Jn 7,7; 1Ján 3,8b; Tm 72.

lános gondviselés – tévhit. A hívők sajnos a babonásságig hiszékenyek. Elfogadják, ami jön, mert előjáróiktól úgy tudják, hogy a Jóistennel állnak szemben. Neki akarnak megfelelni erkölcsi-etikai értelemben, Jézus intése ellenére [1].

Ez a júdaizmusból megörökölt görcsös törvénytéljesítés olyan torz istenképet eredményez, hogy az ún. anonim keresztények és az ateisták ügyet sem vetnek rá. Ezek az „elvetemült” személyek sok tekintetben lekörözik a hivatásos híveket. Közvetett istenkapcsolatot vallva és kollektív megoldásokban bízva nem is lehet közelebb édesgetni őket... Az ilyen egyének ugyanis megállnak a saját világnézeti lábukon.

A kereszténységet farizeusság hatja át, ami nem is csoda, hiszen Törvény-eskedők alapították [2]. A – tulajdonképpeni egyházat alkotó – hierarchia kezdettől fogva kettős könyvelést folytat, mert Jézus tanítását Pál konfúz szövegeivel vegyítik. Miséken ezt a kóktélt szolgálják fel, a lelkiismeretüket más zsebében hordó hívek pedig fel is hajtják, noha az Emberfi egy másfajta pohár kiürítését szorgalmazza [3].

Az egyháznak sokkal ellenzékibb magatartást kéne tanúsítania. A szakszervezetekhez hasonlóan ennek az intézménynek is szembe kéne szállnia a mindenkori hatalommal. A teljes egyenjogúságért, az osztály nélküli társadalomért harcolva valóban építhetné azt az országot, amiről karattyol. Állástalanság, egész napos munkaidő, vasárnapi műszak, kiadatlan szabadság és ki nem fizetett bér mellett azonban lehetetlenség az a vallásos családi élet, amit fennhangon favorizál... Tagjainak csak annyit szabadna vállalnia evilág fenntartásából, amennyi nem veszélyezteteti országbeli tevékenységeiket [4].

Nemcsak a szórakozás, de a harácsolás is öl [5], mert egy gatyával nem lehet két nyeregben ülni [6]. A keresőnek választania kell: vagy maga teremti elő a mindennapi betevőt, vagy ezt az Atyára hagyja [7]. Asztali áldást csak a Fiú-aspiránsok mondhatnak, ugyanis az átlagember ételét-italát nem Isten biztosítja. Ezt az éhezők nagy száma ékesen bizonyítja. A hústest folyamatos anyagcsere nélkül elpusztul, s ez nem véletlen. Evilág Ura (teremtője-kormányzója) [8] azt akarja, hogy időnket és energiáinkat hiábavalóságokra pazaroljuk el. Az aggodalmaskodó egyén üzembiztosan szétforgácsolódik, megosztottá válik, következésképpen szellemi sötétségben marad [9].

A főparancs szerint az Abszolútumot *minden egész erőnkből* kell szeretni [10]. Tehát azok a források is kiaknázandók, amelyek egyébként a nemi kielégülést szolgálják. Koitusz után mindenki levert lesz, mert az ember testi-lelki energiái felemészthetők, és csak sokára akkumulálódnak. Az agyonhallgatott szexuális nyomor miatt valójában horroribilis kapacitások (idő, pénz, szervezés, körülmények stb.) kötődnek le... A boldogságát elsősorban az érzékiség területén kereső homo sapiens bizony fáradságot nem sajnálva hajszolja a tiszavirág életű élvezeteket.

A rendszeres beteljesülés azonban kevesek osztályrésze, az elsőprő többség tudniillik nem rendelkezik azokkal a fizikai adottságokkal, amelyeket a másik nem (jogosan) igényel. Ez a testi determináltság egész életünkre reányomja bélyegét, és az öngyilkossági okok között is vezető helyen szerepel. A lehetőségek és az eszközök együttes hiánya ugyanis totális esélytelenséget okoz! Persze, a „hivatásos hívők” szerint mindenki szép, körülnézve azonban a *pokol mintakatalógusát* láthatjuk... A helyzetet tovább súlyosbítja egy ördögi árukapcsolás: a gyönyör és a szaporodás szétválaszthatatlansága. Az egyházat csupán a biológiai növekedés érdekli, kenyéradó Gazdáját az anya- és csecsemőhalandóság sem izgatja. Felőle értelmi fogyatékosok is teherbe eshetnek...

[1] vö. Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1-3; 114/61; Tit 1,15a

[2] A jeruzsálemi egyház vezetője a szadduceus Jakab lett, ahogy ezt Jézus előre megjósolta (vö. Tm 11.), Pálban pedig holtáig munkált az a farizeusi lelkiület, melyet már ifjúkorában magába szívott.

[3] Tm 109., Mk 14,25 Bővebben: *Az ember igazi tragédiája*, 71-73. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] Bulányi György

[5] Tm 64., Mt 22,1-10; Mk 11,15; Lk 14,15-24

[6] Tm 46., Mt 6,19-24; Mk 2,21; Lk 5,36-9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[7] Mt 6,25-34; Lk 12,22-32; Isz 132/113

[8] Lk 4,6-8; Jn 14,30

[9] vö. Tm 35., 61.

[10] Mk 12,30

Az ember egy kényszerhelyzetbe hozott lény, akit a minden téren eluralkodó igazságtalanság különféle bűnök elkövetésére inspirál. Ezek közül az élvhajhászás folytonos visszaesésre kényszeríti, akadályozva ezzel szellemi fejlődését. A függőséget okozó szenvedély a Célba érést is meggátolhatja, ezért Jézus szexuális absztinenciát javall [1]. A melegnek természetesen ugyanannyi joguk van lemondani a nemiségről, mint a heteróknak.

Ország vagy királyság?

A homo sapiens nem látja át perturbált életterét (a Harmóniának csúfolt, ám kaotikus Univerzumot), így rendre gyerekes célokat tűz ki maga elé. Fő jelszava a *haladás*, ami a gyakorlatban körben járást jelent. A technikai fejlődés csak az eszközök és a környezet változását idézi elő, de a körülmények hatalma megmarad. Frusztrált helyzetekben ezért (a szerinte nem is létező) Istent szidja. A káromkodással tulajdonképpen a világot minősíti, illetve annak alkotóját... Tekintve, hogy Evilág Uráról van szó, kijelenthetjük; eddig még senki se követett el istenkáromlást. A vég nélküli, materialista evolúció elméletileg emberiség szinten zajlik, tehát abból az egyén vajmi keveset profitál.

Az ideális társadalomról nemcsak utópiák születtek, zsidókeresztény kultúrkörünkben már többen is megpróbálták felépíteni „Isten Országát”. Persze, leginkább az alapok lerakásával fáradoztak. Mózes először nemzetet és hazát akart teremteni, amit Bemerítő János az Írások szerint szeretett volna működtetni [2]. A birodalmi vallássá lett pálinizmus hatalmi pozícióból – felülről lefelé – kívánt tért hódítani, amit a protestáns egyházak a maguk puritán módján megkontráztak. Bulányi György egy gúlaszerűen, alulról felépülő szervezetet álmódott meg, ami a hívek tevékeny részvételét feltételezte [3].

E témában azonnal észre kell venni valamit... Nevezetesen azt, hogy ha az a bizonyos „ország” időtlen idők óta felépítésre vár, akkor azon a helyen, ahol vagyunk, nem a Jóisten akarata érvényesül. Hiszen nem holmi korrekciókról van szó, hanem gyökeres átalakításokról. Semmi sincs rendben, minden megreformálásra vár. Ez azt jelenti, hogy az Igazság „odaát” van. Jézus Abbának (anyaként szerető apának) nevezte az Abszolútumot, aki áldozatok helyett szívből jövő irgalomgyakorlást kíván. Tehát nem neki kell megfelelnünk, főleg nem mások bőrére végzett „szent kísérletekkel”.

A teológia talán legfontosabb kérdése a „hol”. Elsősorban azt kell tisztáznunk: hol vagyunk, hol él Isten, hol van a mennyország, hol tartózkodik a Sátán. Evilágban Isten nincs jelen [4], mi pedig nem Isten környezetében élünk, mert a Földön nem mennyiek a létfeltételek. Jézus szerint a Sátán sohasem volt az Égben, erre bárki rájön, ha megvilágosodik [5]. A „hol” után a „mi” következik: mi az ember, mi a pokol, mi a tisztítótűz [6]. Sereghajtóként a „ki” jön: ki az Isten, ki a Sátán, kik a gonosz lelkek, s kik azok az angyalok.

Ismeretszerzésünket a farizeusi lelkületű formális tekintélyek, a hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók, a gonosz tudósok gátolják [7]. Ezek kivétel nélkül Törvényeskedségből (bíráskodás, ellenőrzésszerű, manipuláló lelkivezetés) élnek, parazita módjára reátelepedve másokra. Hiúságukban a saját híveiket is lenézik, dicsőségyszomjukat pedig „szakmabeliek” között csillapítják [8]. Viselkedésük természetesen komoly büntetést von maga után [9].

[1] Mk 9,43–50; Tm 88., 113.

[2] Léviták 25,1–19; MTörv 14,22 – 15,11

[3] *Egyházrend*, Luzern, 1989.

[4] A zsidó Címicum elmélet szerint azért, mert az Örökkévalónak (aki a Létteljesség) hátrébb kellett húzódnia, helyet adván a készülő világnak. A kereszténység azt állítja, hogy Isten mindenütt ott van, ám ez inkább panteista megközelítés (és úgy igaz is!). Az Atya valójában csak Jézushoz hasonló Fiaiban vagy Leányaiban juthat szóhoz.

[5] Lk 10,18 villámként = fényesen beigazolódott, hogy gonosz (a 72 tanítvány működésekor is)

[6] A magyarázatot lásd *Az ember igazi tragédiája*, 57 – 58. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[7] Tm 38., 103., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[8] Mt 23,1–7; Jn 5,44

[9] Mt 11,25–6; 18,6–7; 23,37–9

Leghelyesebb, ha ezeket megkerülve közvetlenül Jézushoz fordulunk [1]. Az ő egyháza személyenkénti eklézsiákból tevődik össze, vagyis olyan egyénekből, akik a logika talaján állnak, mégpedig sziklaszilárdan [2]. Ennek a térben és időben eloszló *kisded nyáj*nak a tagjai válnak majd az Elsőszülötthöz hasonló királlyá [3]. A királyság ugyanis egy lelki- vagy tudatállapot [4]. Ezt a szintet önjelölt vezetők és „hivatásos hívek” nem érhetik el. Előbbiek a hiúságuk, utóbbiak pedig az igénytelenségük miatt. Sajna, mindkét betegség országbeli halált okoz...

Helyessé vált világképünk a megszokottól eltérő tennivalókat jelöl ki. Ha siralomházban vagyunk, egy embergyilkos keze alatt [5], akkor hiábavaló dolog a földi boldogságot kergetni. Az idillikus családi élet lehetetlenség, hiszen a halálnak nemzünk és a pusztulásnak építünk [6]. Ez a gépies, programvezérelt magatartás a „külső sötétségben” élőkre jellemző, akik igazi mammon hiányában sírva és fogcsikorgatva tengetik napjaikat. Nekünk a „lehetőség szerinti teljes élet” helyett a királyságot és az Isten igazságosságát kell keresni, ami ehhez szükséges, az megadatik [7].

Jézus csak az érző szívű, tehetetlenségükbe belefáradt, segíteni akaró egyéneknek kínál megnyugvást [8]. Elvileg mindenkit hív, de csak az Atya által inspirált keresőket választhatja, szellemi hagyatékának elején is őket szólítja meg [9]. Mai, modern korunk vízvázlasztója a betű, az olvasás szeretete. Aki olvassa a szent szövegeket, az előbb–utóbb tollat ragad, majd fennhangon beszél azokról a témákról, melyeket képes lesz demonstrálni is, hiszen ez a dolog lényege...[10].

A tudás fája

Az élet értelmét csak a *keresők* találhatják meg. Pontosabban: ők értelmet adhatnak az egyébként értelmetlen létnek. A homo sapiens életének ugyanis csak alkotója szempontjából van értelme. A Sátánná lett Tékozló fiú a teremtményei viselkedésével akar takarózni. Ő egy olyan világot szeretne felmutatni (magának és másoknak), amibe mindenki önként és dalolva illeszkedik be. Ha az ördögi rendszer Isten nélkül is működik: nyert ügye van. Ha az ember közvetlen istenkapcsolat nélkül is boldog, akkor az ő döntését igazolja. Ekkor osztozik vele az első, továbbiakat előidéző, igazi (eredeti) bűnben.

A szabad akarat tudniillik nem azt jelenti, hogy Isten teremtménye nyugodt szívvel választhat valami mást. „Más” ugyanis nincs. Csak egy jó van, hasonló vagy ugyanolyan jó nem létezik... Kizárólag Isten mellett, vagy Isten ellen lehet dönteni. A teremtmény ugyanakkor nem zsákhamacsát vesz, és nem is „fej vagy írás” alapon választ, hanem tudatos döntést hoz. A szabad akarat azt jelenti, hogy az indirekt módon kifejezett isteni hívásnak fittyet lehet hányni. A szeretet parancsba van adva, de ezt a parancsot meg is lehet tagadni.

Aki önző és hálátlan módon saját belátása alapján akar élni a kapott lehetőségeken [11], aki maga akarja eldönteni (Isten helyett), hogy mi a jó és mi a rossz; aki Teremtőnek képzei magát; aki nem hajlandó *mindent* és úgy továbbadni, ahogy ő kapta, az bűnt követ el, és ennek tudatában is van. Az ilyen teremtmény az isteni Világ építése helyett a saját birodalmát akarja létrehozni, ahol diktatórikus módon uralkodhat.

[1] A *Tamás-evangélium* (Jézus szellemi hagyatéka) mek.oszk.hu/14600/14682

[2] Tm 22., 48., 76., Mt 16,18

[3] Lk 12,32; Jn 10,16; Mt 19,28; Tm 1.

[4] Tm 1., 2., 3., 71., Mt 19,28 (A kulcsszó: az újjászületéskor); Lk 17,20–1 Csia Lajos helyes fordítása szerint bennetek van (lehetőségeként).

[5] Isz 57/129 A siralomházat kivégzés követi! Jn 8,42–7 Evilág Ura programvezérelten öldököl.

[6] Isz 104/218

[7] Mt 6,33 Isten igazságossága = az irgalom logikája szerinti cselekvés

[8] Mt 11,28; Tm 53., 69.

[9] Tm 22., Mt 22,14; Jn 6,65

[10] Tm 27., Jn 14,12–7

[11] Lk 4,6

Ez az illető nem a rosszat választja, mert senki sem ellensége önmagának... Döntését jónak éli meg, a maga számára való jóként. Úgy gondolja, hogy a saját világában is boldog lehet, sőt, boldogabb, mint az isteni közösségben. A kapott hatalom és szabadság valósággal megrészegeti. Azt hiszi, hogy „Isten” lehet. A homo sapiens nem is érezheti át ezt a korlátlan lehetőségekből fakadó kísértést. A döntést hozó teremtmény tudniillik *valóban* a teremteni tudás birtokában van ! (Helyesebben: létmódja teremtesre is képesíti). Ha ugyanis nem lenne módja döntésének megfelelően cselekedni, akkor nem is beszélhetnénk választási lehetőségről. Az éppen döntést hozó teremtmények természetesen nem láthatják Istent (az „egységes összességet”), hisz a színről színre látás elvenné a szabad akaratukat. Rossz döntésük után pedig azért nem láthatják, mert nem léptek be az isteni Világba. „A Mennysország hívása” egy kifejezett invitálás, amit csupán önfejlő módon lehet visszautasítani.

A homo sapiensnek persze – összehasonlítási alap hiányában – nehezebb a dolga. Isten melletti elköteleződésében azonban segíti őt *a világ felismerése* [1]. Ez a Pneumában hiányt szenvedő, közvetlen istenkapcsolatot nélkülöző biológiai lélettér önző, igazságtalan és hazug módon működik, mert alkotójára, a háttérben meghúzódó, szürke eminenciásra hasonlít [2]. A gondolkodó ember szert fog tenni *a jó és rossz tudására, azaz mindenre* tisztában lesz, e tény is beleértve [3].

Evolúciószerű, „kollektív üdvtörténet” nem létezik... Az igazi üdvtörténet nem más, mint az egyénben végbe menő, eredményes megvilágosodási folyamat. Szellemi fáradozásaink közben Jézus segítségére is számíthatunk, aki (személyre szabott módon) sügni fog nekünk, hisz kinyilatkoztatásait éppen azért rejtette el a logionjaiban, hogy felfedezés szerűen megtaláljuk azokat [4]. Neki esze ágában se volt „megváltani” a világot [5], megmentő működése követőire korlátozódik.

Embereknél ez lehetetlen

A tizenkét tanítvány nemigen értette Mesterét... Két dolog abszolút nem fért a fejükbe... Nevezetesen az, hogy milyen a férfi helyzete az asszonnyal, s hogy miként fog üdvözülni a gazdag [6]. Ez nem is csoda, mert az apostolok földi karrieréről álmództak [7], így a mennyei tájékoztatások iránt nem voltak fogékonyak [8]. Aki nélkülözi a belső fület, az nem hallhat meg semmit... Jézus erre a hiányosságra mutat rá, rendkívüli események kapcsán [9]. Ha valaki nem hozza létre (időben) a Pneumáját, akkor teljesen mindegy, hogy hol, mikor s milyen körülmények között exitál. Akár bűnös volt, akár ártatlan, elvesztette egyetlen esélyét, hiszen nem élt a nagy lehetőséggel [10].

Aki Életre nemzette magát, az már „Istennél van”, vagyis rendelkezik azzal a szent „közeggel”, ami lehetővé teszi számára a Dolgok megértését. Ha pedig felfogja, hogy miről van szó, akkor képes lesz helyesen cselekedni. A kereső hamar rájön: az ő országa nem innen való, ezen a földön nincs maradandó hazája. Materialista emberszeretetét istenimádásra cseréli fel, természetesen „szellemben és igazságban” téve azt [11].

[1] vö. Tm 4., 55., 81., Jn 7,7

[2] Jn 8,31–2; 8,38–48 (Ábrahám „cselekedete” az Istennel való szövetségkötés.)

[3] A világon csak két dolog van: jó és rossz. Aki tehát ismer jót és rosszat, az mindent tud.

(Tótfalusi István frappáns észrevétele. Fő műve: *Kalauz a Bibliához*, mek.oszk.hu/12600/12635)

[4] Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17

[5] Jn 17,9

[6] Mt 19,11; 19,26

[7] Lk 22,24–30 Jézus „végredelethképpen” adja tovább a királyságot, tehát amit kínál, az valóban a birtokában van. Nyújtani azonban csak *úgy* tudja, *ahogy* ő kapta, tehát szellemi fáradozások után.

(Csia Lajos fordítása. Kánoni evangéliumai a mek.oszk.hu/08900/08907 alatt olvashatók.)

[8] Tm 32., Jn 3,12 (A megvilágosodott személy mindent átlát, vö. Tm 1.)

[9] Lk 13,1–5

[10] Tm 71., Mt 16,26 (Tm 58., Mt 25,1–13)

[11] Jn 4,23–4

Ilyen nemes tetteket a hivatásos (vezetetti státusukban holtig megmaradni akaró) hívek képtelenek véghez vinni... Ők ugyanis az egyházuk által nyújtott „közvetett istenkapcsolattal” együtt készen kapják a világképüket is. A végső kérdések megválaszolását „*ej, ráérünk arra még*” alapon kezelik. Pató Pálként vallják: én nem írok, nem olvasok, én magyar nemes vagyok... Sajnos, a Pneumáért vívott harcot nem helyezésekért vívják: ebben a versenyben csak győztesek és vesztesek vannak. Aki nem lépi át a lakodalmas ház küszöbét, az bizony kívül marad [1]. A Krisztus-követés nem hétköznapi jócselekedetek gyűjtögetéséből áll, az Atya akaratának megtevése egy konkrét dolog [2].

Ez persze nem derül ki abból a páli teológiából, amelyre az egyház épül. A „címzetes apostol” teljesen büntetlennek tartja magát [3], s ami azt illeti, országbeli éleslátással nem is vádolhatjuk. A csordaszellemű hívek sem őt, sem előjáróikat nem kívánják korrigálni, nem utolsósorban azért, mert ehhez hiányzik a kompetenciájuk. Az eltévelyedett juhok (vámosok, cédák, ateisták, vallásukat ilyen-olyan okokból már nem gyakorló egyének) simán megelőzik őket, mert képesek az elvont gondolkodásra. Ezek a személyek – éppen ezért – értékesek, hiszen meg lehet őket találni [4].

Ezzel szemben az egyházak derékhadát képező „jó akaratú emberek” csupán arra használják az eszüket, hogy minél olcsóbban és tökéletesebben beilleszkedjenek evilágba. Akkor érzik jól magukat, ha kispolgári életük partok közé szorítva csordogál. Tevékenységeiknek annyi értelme van, mint a fűnyírásnak vagy a hólapátolásnak. Egy áramszünet vagy egy televíziós adáshiba teljesen kiforgatja őket önmagukból. Lelkükben lévő „országbeli” dolgozószobájuk mindig szépen kisöpörve, azaz üresen áll. Erre a lakatlan területre előszeretettel költöznek be a gonosz lelkek [5]. Őket csak egy közvetlen istenkapcsolattal rendelkező Fiú üzheti ki, aki már (saját viszonylatában) megkötözte a Sátánt [6], ezért az nem talál fogást rajta. A valódi küzdelem ugyanis egy láthatatlan csatatéren zajlik, a „sötétség hatalmaival” tusakodva [7]. Ezek az ördögök (a Vádló angyalai) [8] olyan emberek lelkei, akik lelkületük miatt „hullává” lettek, azaz létrehozott Pneuma nélkül éltek és haltak meg [9].

Egyesek azt hiszik, hogy nekik bérelt helyük van a Mennyországban, és az exitus után rögtön oda is kerülnek. A Jézusról lemetszett szőlővesszők azonban megszáradnak, így nyomban észre lehet őket venni. Összegyűjtésük ezért egyszerű, s könnyen lángra is lobbannak [10]. Valójában olyan élőhalottakról beszélünk, akik bejegyzett vallásuk tévhiteinek áldozatai. A gondviselésnek tulajdonított dolgok „véletlenek”; vagyis a Gépezet fel nem ismert szükségszerűségei, melyekért voltaképpen Evilág Urát magasztalják.

Mindenki egy egyéni és személyre szabott üdvtörténeti pályán *sodródik* vagy *halad*. Csak kevesek mozgása tudatos, az elsőprő többséget a csordaszellem hajtja. Ez utóbbiak sohase nézhetnek szembe önmagukkal, mert mindig a többieket látják. A világ tudniillik a többi emberből és a homo sapiens által létrehozott intézményekből áll. A sodródók egyfajta passzív eutanáziában szenvednek, s igazából arra vannak programozva, hogy a túlnépesedés motorjai legyenek.

[1] Lk 13,2 3–30; Tm 48., 58., 59. 76.

[2] Mt 7,21–3 és: „Még ha keblemen vagytok is, ám az én Atyám akaratát nem teljesítitek, elűzlek titeket az én keblemről.” (Héberok evangéliuma)

[3] 1Kor 4,4

[4] A három „juhos” példabeszéd magyarázatát lásd *Bulányi, a tisztelendő* című könyvemben, 17–19. old. (mek.oszk.hu/10200/10251)

[5] Mt 12,43–5

[6] Tm 34., 99., Mt 9,32–4; 12,22–36; Mk 3,20–35; Lk 11,14–23

[7] Efézusiakhoz 6,10–2 (A mennyieikben vannak = más létmódban, magasabb dimenzióban)

[8] Isz 57/129; Mt 25,41

[9] Bővebben lásd: *Pszichén innen, és túl...* 17– 25. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[10] Jn 15,1–8 Ez az igehely nem arról szól, amiről a Mt 13,47–50. Az abban szereplő „jók” és „hitványok”, ill. „gonoszok” és „igazak” nem emberek, hanem dolgok, amiktől maga a kereső személy szabadul meg, végérvényesen, amit az elégés szimbolizál. A Mt 13,36–43 alatti szöveg pedig nem magyarázat, hanem ismételt feladvány ! Jézus sose mondta meg „a megfejtést” tanítványai kérésére – pl. Tm 17., 23., 36. – és ennek komoly oka van, amit a Tm 93-ban közöl. A magvető példázatát (Mt 13,18–23) se veszte ki, csak jól megvilágította.

Aki keres, az talál

A vallási szervezetek időtlen idők óta egy közvetett istenkapcsolatot kínálnak, persze, saját jól felfogott érdekükben. Ha jobban megvizsgáljuk ezt a „terméket”, akkor nyilvánvalóvá válik, hogy tulajdonképpen *a világ* kerül a Jóisten helyére. Gazdájuk is ezt az előnytelen üzletet ajánlja mindenkinek, aki Jézushoz hasonlóan döntési helyzetbe kerül [1]. A hivatásos (hivatalos vagy önjelölt) mértékadók a Sátán öntudatlan szolgálaként azt csinálják, amit atyjuk elvár tőlük. Vakságukban persze azt hiszik, hogy ezzel Istennek tesznek szolgálatot [2].

A geocentrikus és emberközpontú szemlélet legfőbb alapja az elénk táruló szép, ám csöppet sem harmonikus természeti világ. Ez a látvány sugallja azokat az evolúciós elméleteket, melyekkel árukapcsolás-szerűen egy kollektív üdvtörténet is jár. A „teremtés rendjébe” való belesimulás sajnos materializmust szül, mert filozófiai levezetéseink során a világból fogunk kiindulni. Ez a magától értetődő anyagelvűség többek között azt eredményezi, hogy Isten Országát itt a Földön, és mások számára akarjuk felépíteni.

A Dolgok kollektív módon való kezelése kizárja a világgal való szembe helyezkedést, pedig ez a helyes alapállás [3]. A formális tekintélyek egymás közt nem titkolják, hogy „tulajdonképpen” nem lehet tudni semmit. *Más felismerésre térés* nélkül nem is indul be a megvilágosodási folyamat ! Jézus nem véletlenül kezdte ezzel a felszólítással nyilvános működését [4]. Ennek hiányában kinyilatkoztatásokat tartalmazó mondásai megfejtethetetlenek.

Státusának el- és fel nem ismerése szintén sötétségben maradást okoz... Aki nem akarja őt életűszerűen követni, az tanításainak igazságát illetően is bizonytalanságban lesz [5]. Ez nagy baj, mert a mindenséggel kapcsolatos, megismerhető tények a logionjaiban vannak elrejtve [6]. Az Emberfi a tudás kútfeje [7], tehát személyének relativizálása olyan bűn, amely szó szerint visszaszáll a fejünkre. Aki Úr és Mester, arra hallgatni kell [8].

Ő olyan *kereső* volt, aki talált is, ezért nyugodtan ajánlhatja magát, a saját példáját [9]. Az utolsó vacsora szimbolikus gesztusa nagyon egyszerű mondanivalót rejt... Az a felszólítás már nem egyszer elhangzott: *Tegyétek azt, amit én, utánozzatok engem !* Mert az új szövetség csak akkor jön létre, ha „egy vérből valók” leszünk.

Bármelyik gondolkodóból istengyermek válhat, lett legyen az férfi, vagy nő [10]. A trónszékek már elő vannak készítve [11]. A helyet foglaláshoz azonban nem a homo sapienst kell isteníteni. Jézusnak nem volt jó véleménye az emberről [12]. Az Atyát kell megismerni, s hozzá hasonulni lélekben [13]. Isten ilyen, hát én is ilyen vagyok !

[1] Mt 4,8–10; Lk 4,5–7

Barcza Barna szerint a keresztényeket nem fenyegeti ez a veszély, mert állandóan piti bűneikkel vannak elfoglalva. Fő műve: *A valóságmegragadás esélyei*, mek.oszk.hu/09600/09619)

[2] Jn 8,38; 8,41; 8,44; 16,1–4

[3] Jn 7,7; 8,23; 15,18–25; 1Ján 2,15–6; 3,8b; 3,13; 4,17b; 5,19; Tm 26., 27., 55., 72., 81., Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145; 103/194; 133/34,4–16; 134/35; 137/38; 138/40; 139/41; 142/193; 143/162; 157/117; 158/123

[4] Mt 4,17 Nem erkölcsi megújulásról van szó, hanem a világnézetre is kiható tudat-átalakításról !

[5] Jn 7,17

[6] Jn 3,11–3

[7] Tm 12., 27., 75., Jn 7,37–8

[8] Jn 13,13

[9] Jn 14,6

[10] Tm 115.

[11] Mt 19,28; 20,23 Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 49 – 51. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[12] Jn 2,23–5

[13] Tm 107.

Nincs új a nap alatt

A Lélek–telen ember egy zsebkiadású káoszharcos [1], aki programvezérlésű automataként gépies életet folytat. Léte jobbára pótcselekvések láncolata. Ha nem kapja meg azt, ami szerint jár neki, akkor erőszakkal elveszi... Valójában csupán értelmes állat, ő az állatok királya. Ezzel az „oroszlánnal” együtt születik az önzés, a bírvágy, az uralkodási hajlam, és az előkelőség iránti igény. Ezek bizony a Tékozló fiú jellemző tulajdonságai [2], amik (természetesen) a teremtményeibe is átplántálódnak. A Jóistenhez hasonlítani akarók a bennük lakozó oroszlánt kíméletlenül elpusztítják, a saját „házukban” élő előkelő emberrel együtt [3].

Ez az egyénben végbe menő folyamat lassítható ugyan, ám végső soron meggátolhatatlan. A társadalom különböző formációit viszont könnyen befolyásolni lehet. A Sátánnak azért van szüksége vallási szervezetekre, hogy minden lényeges dolgot kollektivizáljanak, s ezzel hatástalanítsanak. Az egyházaknak igen nagy szerepe van a világtörténelem alakításában is. Az ókori teokráciák rendre vallási köntösbe burkolták bekebelező háborúikat. Arról senki sem tehet, hogy a perspektivikusan igazolható nagy „egyesítéseknek” kihagyhatatlan eleme a népirtás. A győztesek nemcsak a kultúrájukat, de a génjeiket is ráerőszakolják a legyőzöttekre, felsőbbrendűség címén.

Az utókor megbocsátó hozzáállása előre borítékolható, hisz csak retusált tényanyag alapján ítélni lehet. Aki az egész emberiség fejlődésében gondolkodik, annak semmi se drága. Bulányi György például „előkészítő jellegű Isten országaként” aposztrofálja a földi lét első, több ezer évig tartó időszakát. Ebben a szemléletben nem nehéz felismerni a materialista evolúció és a kollektív üdvtörténet összefonódását. Ez az út azonban olyan globalizációhoz vezet, melynek szerves része a teljes elvilágiasodás. Az éles szeműek észre is veszik, hogy a nem kívánt szekularizációnak éppen az egyház a katalizátora!

Evilág Urának édes mindegy, hogy a létfeltételekért vívott harcban melyik népcsoport győzedelmeskedik. Az orbitális migráció előbb–utóbb úgyis átrendezi az országhatárokat... Nem érdekes, hogy az idegengyűlöletet és a rasszizmust hazafiság vagy nemzeti szocializmus generálja. A világháborúkba torkolló expanziós törekvéseket mindig a túlnépesedés (veszélye) váltotta ki.

A hajsza

A földi civilizációhoz hasonló perturbált világokban [4] nincs „térerőszerű”, alanyi jogon igénybe vehető közvetlen istenkapcsolat. Ezért a bennük végbe menő változások nem az Abszolútum saját idejében zajlanak, hanem helyi idő szerint. Isten örök jelene ezeken a bolygókon „múlt” és „jövő” közé szorul. Az ember is csak ezen az egy ponton teremthet kapcsolatot vele. Jézus azt mondta: „Az evilági élet csak három napból áll; tudniillik, a tegnaptól, amelyik már elmúlt, és belőle semmi se marad a kezekben. Aztán a holnapból, amiről egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e vagy sem. Végül a mából, amikor bírod az életet. Használd ki tehát ezt a napot előre haladásodra!” [5]

A homo sapiens sajnos abban az értelemben időtlen, hogy sohase rendelkezik vele. Ez igen nagy baj, mert csak kétféle ember létezik. Az egyik bemegy Isten „országába”, a másiknak erre nincs ideje. Mivel ezt a meccset időre játsszák, Evilág Ura minden elképzelhető dologgal feltartja. Az első és legfontosabb, hogy a létfeltételeket neki magának kell megteremtenie. Ez vagy sikerül vagy nem. A második az, hogy testileg determinálva van, ami sok szempontból sebezhetővé teszi. Ha nincs birtokában a szépség hatalma, akkor nem lesz népszerű, s ez megghiúsíthatja boldogságát. Tiszta lapról szó sincs: terheltségei

[1] Pierre Casetti–Frei meglátása.

[2] Bővebben lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[3] vö. Tm 8., 99. (A „ház” Jézus nyelvezetében az ember belső struktúrája.)

[4] Bővebben lásd *Az ember igazi tragédiája*, 5 – 18. old.

[5] Isz 164/173

már méhen belül kialakulnak. Az se mindegy, hogy hová, milyen mikrovilágba születik, többen a pokol valamelyik bugyrában találják magukat... Szexuális téren teljesen kiszolgáltatott, mire észbe kap, túl van mindenén. Párvalasztási lehetőségeit ezer dolog korlátozza, nem utolsósorban az állandó versenyhelyzet... A statisztikák azért nem tükrözik a valós helyzetet, mert csak pótcselekvéseket tartanak számon. Az ember szánni való földhöz ragadtságát az apróhirdetések és a reklámok árulják el.

A keresőnek azt kell tudatosítania, hogy az igazi ellenség más dimenzióban tartózkodik [1], onnan támad, orvul és gyilkos pontossággal ! A Sátán személyének és erejének lekicsinylése végzetes lehet ! Ő képes a testünket és a lelkünket is a gyehennára vetni, ha időnket és energiáinkat földi dolgok oltárán áldozzuk fel [2]. Az óra pedig már ketyeg, és nem barátságos vekkerként, hanem úgy, mint egy pokolgép...

Mi lakozik bennünk?

Egy jó megállapítás szerint az állam természetes állapota a háború, ami valójában nem más, mint a „boldog békeidők” gyorsított változata... Harci körülmények között ugyanaz történik, mint egyébként, csak az események sebessége szembeszökvé teszi a nyilvánvaló dolgokat. Az igazság pillanata akkor jön el, mikor az egyén rádöbben teljes kiszolgáltatottságára. Ez természeti katasztrófák esetén szintén kiderül, mert a csapásokat embertársai tovább tetézik [3]. A homo sapiens jelleméről végveszélyben hull le a lepel. Ha a bűnüldöző szervek átmenetileg akadályoztatva vannak, szó szerint elszabadul a pokol.

Evilág Ura ugyanis semmit sem biztosít az embernek, de lehetővé teszi szükségleteinek bűnös kielégítését. Az, hogy az illetőt utoléri-e az igazságszolgáltatás keze, teljesen más kérdés. Aki biztos abban, hogy megússza, szemrebbenés nélkül elkövet bármit... Ha (ösztönszerűen) úgy érzi; neki jár valami, de nem kapja meg a magáét, akkor simán elveszi a másét. A békében és boldogságban élés feltétele a szabadságot és testvériséget is lehetővé tevő *egyenlőség* lenne.

A sátáni Gépezet azért tud vígan forogni, mert mindenhol és mindenben genetikailag beépített anomáliák vannak. Így aztán a homo sapiens folytonosan harcban áll, még önmagával is [4]. „Alapértelmezésben” mindenkit a *Hajtsd uralmad alá...* program vezérel [5]. Erre még egy lapáttal rátesznek az esetlegesen bennünk lakozó gonosz lelkek... A házasságtörő asszony esete igen tanulságos ! [6].

Sóvárgó lelkünk (poharunk, tálunk, kelyhünk) bizony rablásvággyal és féktelenséggel van tele. A rosszra csábító gondolatok csak akkor tűnnek el belőle, ha a Dolgok fel fogásával tisztára töröljük. Megvilágosodva homogénná válunk, a lényeg rendbe tevésével tudniillik rendbe teszünk mindent [7].

A Kajafáshoz hasonló vezetők életekkel sakkoznak, s egy-egy bábut szívfájdalom nélkül levesznek a tábláról [8]. Ezekben a játszmákban a vallásnak nincs nagy szerepe, ezt elárulják a türelmi rendeletek [9]. A nagypolitika így is veszélybe sodorja a kisembereket, akkor is, ha pacifisták... Mindszenty bíborost például azért nem végeztette ki Rákosi, mert Franco megüzente neki, hogy ez esetben a börtöneiben ülő összes spanyol kommunistát felkötteni... A polgárháborús veteránok tehát a bosszú áldozataivá váltak volna. Ugyanakkor a magyar egyházfők – szovjet parancsra – elhatárolódtak azoktól a hívőktől, akik lelkiismereti okokból megtagadták a sorkatonai szolgálatot, s így rácsok mögé kerültek.

[1] Efézusiakhoz 6,10–2

[2] Mt 10,28; Lk 12,4–5; Tm 59.

[3] A Katrina hurrikán idején New Orleans kulturált lakossága fosztogatott és erőszakoskodott.

[4] vö. Tm 47.

[5] 1Móz 1,28; Isz 62/145; 133/34,4–16

[6] Az igehely kommentárját lásd *Pszichén innen, és túl...* 24 – 25. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[7] Tm 61., 90., Mt 15,19–20; 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61

[8] Jn 11,47–50

[9] A kommunizmus térhódítását leszámítva a szabad vallásgyakorlás és a többpártrendszer teljesen általános a leigázott népek esetében.

Az erőszakmentesség gyakorlása tehát nem garancia a nyugalomra. Jézus békéjét kizárólag a megszerzett tudás biztosítja [1]. A szívből jövő szelídség és alázat megóvhatja testi épségünket, amellet szavatolja a reánk törő biológiai életét [2]. Ez is óriási dolog, hiszen az „igazságos” vagy „szent” háborúkban tízmilliók esnek el... Földünkön valahol, valamiért mindig hadiállapot van, tűzszünetet akkor tartanak, ha elfogy a töltény.

Terepszínű arcok

Az egyén közösségi élményeken keresztül éli meg a társadalomhoz való tartozását. Sokféle mikrovilág létezik egymás mellett, ezek közül a vallási csoportosulások a legfontosabbak. Sajnos, ezek többsége nem a szent szövegek szerint tájékozódik. Rendszerint egy vak vezetőt követnek, vakon. Hangsúlytevésük is nagy szórást mutat, holott a sok „fontos” dolog közül csak egy a lényeges [3].

Bajba úgy kerülhetünk, ha keresőként csöppenünk közéjük. Ilyenkor naiv módon azt gondoljuk, hogy a többiek is válaszokat várnak az élet nagy kérdéseire. A legnagyobb csalódás azonban akkor ér bennünket, amikor támaszra van szükségünk. Nehéz helyzetben persze megkérdezzük, hogy mit tehetnének értünk, azon kívül, hogy valóban segítenének. Általában tanácsokkal „fizetnek ki” bennünket.

Ezekben a formációkban érdekes módon kontraszelekció uralkodik. A jelenség oka az, hogy aki vak, az nemcsak a jót, de a rosszat sem látja. Tudás és érdeklődés hiányában a tagokat nem lehet felkérni egy bizonyítási vagy értelmezésbeli eljárás elbírálására. Döbbsenten eszmélhetünk rá arra, hogy bizony „disznók” és „kuttyák” társaságába kerülünk [4]. Igen, ők „mindenben” benne vannak, ám ez semmiben nem realizálódik...

Persze, fejétől büdösödik a hal: a „sokszínűséget” pártoló vezető nem tud homogén társaságot összehozni. Egy jézusi közösségben mindenkinek ugyanazt kell csinálni, mert magatartás-, lét- és sorsazonosság csak ebben az esetben jön létre. A kettős mérce *tán csodállak, ámde nem szeretlek* státusba kényszeríti a keresőt, a csak helyüket megülő-ekkel szemben. A felmentéseket kérő és kapó, ennek ellenére sikeresebb életet élő tagok botránkoztatják az amúgy is frusztrált kivetetteket [5]. Az ilyesmi távozásra kényszeríti a gondolkodót, súlyosabb esetben Istenből is kiábrándul.

A homo sapiensnek, mint hústestbe zárt, elkülönített, (és ezzel magányossá tett), jobb sorsra érdemes léleknek, affinitása van a közösségre. Ez az igény nem más, mint a praeexistens ember hazatérési vágya... Isten tudniillik megbonthatatlan egységet képez Teremtésével, Világával és Teremtményeivel. Aki életre nemződve megismeri magát [6], aki ráébred arra, hogy ő már azelőtt is élt, amikor még nem volt [7], az bele is kerül ebbe a szférába.

A Sátánná lett Tékozló fiú körül szintén kialakul egy kör. A világ fiaiként élő emberek „újrachasznosítható anyagként” simán visszakerülnek a földbe, hisz nem hozzák létre a Pneumájukat, ám a vallási szervezetek funkcionáriusai gonosz lelkekké válva az Ördög transzcendens táborát képezik [8]. Ezt a mozgásteret nem ingyen kapják, hanem az egyház ördögi működtetéséért. A hivatalos mértékadók persze azt hiszik, hogy életművükkel Istennek tettek szolgálatot [9].

[1] Tm 1., 59., Mt 11,25–30; Jn 14,27

[2] Mt 5,38–42; Isz 50/65: „Ne álljatok ellen a rossznak rosszal...” Tehát nem arról van szó, hogy hagyjuk magunkat! Védekezni és jobb belátásra bírni szabad, sőt kell is... Ezekhez a legjobb eszköz a „pszichológiai hadviselés”, vagyis a kiszolgáltatottságunkkal való tüntetés és az igazságtalanságra utaló túlteljesítés.

[3] Lk 10,41–2

[4] Tm 94., Mt 7,6; Isz 72/3; 73/4

[5] vö. Tm 15., 22., 48., 53., 69., 76.

[6] Tm 2., 71.

[7] Tm 18., 48., Jn 8,58; 17,14b–16

[8] Bővebben: *Pszichén innen, és túl...* 17 – 27. old. (mek.oszk.hu/10800/10888)

[9] Jn 16,1–4

Főbb embertípusok

A tökéletes

Ő az, akit kivetett mivolta keresésre inspirál. Józan eszét használva állhatatosan gondolkodik, mégpedig a találás szándékával, s így rá is jön a legalapvetőbb dolgokra. Helyes isten-, ember- és világképet alakít ki, kikövetkezteti, hogy kicsoda a Sátán, kik a gonosz lelkek, és kik az angyalok. Ez utóbbiak segítségével mindent megért. Tudása birtokában közvetlen istenkapcsolatra tesz szert. Érző szíve újjászüli a Lélekben, s ezáltal szent Szellem kerül beléje. Életre nemzett Pneumája így az Örökkévaló temploma lesz. Nemes tetteit az Atya erejével, vagyis az irgalom logikájával viszi végbe. Az ilyen tanúságtévő hasonlatos az Örökkévalóhoz, mert lényegileg ugyanaz.

Tm 1., 2., 3., 4., 23., 26., 32., 40., 49., 57., 69., 70., 71., 89., 93., 95.

Mt 5,48; 7,7-10; Mk 9,37; Lk 9,48; Jn 8,19; 10,31-9; 12,44-5; 14,7-11

A kereső

Ő az, aki nem marad érzéketlen a környező világot szemlélve. Szíve szétzúzódik az igazságtalanságok, a gonoszságok és a szenvedések láttán. Megfáradva és megterhelve keresi a megoldást. Mivel ő maga is bűnök fogságában vergődik, lelki szegényként szabadulni és szabadítani vágyik. Olyan „vak”, aki – a hivatalos mértékadókkal ellentétben –, látni szeretne. Ehhez van is szeme és belső füle, így felismeri a velejéig rossz világot.

Tm 4., 26., 32., 55., 69., 81., Mt 11,28; Lk 4,18-9; Jn 8,31-6

A gyermek

Ő az, aki folyton kérdez, mert mindent tudni akar. Ezért Jézus terminológiájában ő az újjászületés szimbóluma. Az ilyen embert elsősorban a végső kérdések foglalkoztatják, rá akar jönni életének értelmére. Tudatlanságának bevallásával ugyan megalázza magát, de nem szégyelli az alkalmatlan időben való bezörgetést sem. Az újjászületéshez (a Dolgok megértéséhez) azonban más (világnézeti) felismerésre kell térni. Ennek hiányában semmi sem fogható fel!

Tm 1., 3., 21., 36., 93., 95., 109., Mt 18,1-5; Lk 11,5-13; Jn 3,1-13

A kicsiny

Olyan személy, akiben (a dedósokhoz hasonlóan) a hústest és a lélek (még) teljes összhangban van, s ezért homogénnek (keveretlennek) minősül. Az ilyen egyén elindulhat az újjászületés útján, s ha nem tér le róla, akkor Célba ér. Az okos nem is lép félre, kerül, amibe kerül. Ezeknek a kicsinyeknek közvetlen istenkapcsolattal rendelkező őrangyalaik vannak, akik fokozatos kinyilatkoztatásban részesítik őket. A mennyek királyságára való tanítás egyéni és személyre szabott módon történik. Aki lekezeli ezeket a következetesen gondolkodni tudókat, az a logikát veti meg, azaz káromolja a szent Szellemet.

Tm 3., 21., 42., 43., 44., 45., 47., 61., Mt 12,31; 18,6-11; Jn 4,23; Isz 86/166

A boldog

Jézus tizennégy alkalommal állítja valakiről, hogy *boldog*, s még további három esetben ad hasonló minősítést. Ezekben *áldottnak*, illetve *bölcsnek* mondja a helyes magatartást tanúsítókat. A Lk 10,23-4 alatti igehelyen a Tizenkettő a pusztta jelenlétével érdemli ki a

szóban forgó jelzőt, ami egyedül itt fordítható *szerencsésnek*. A jézusi terminus minden más szituációban arra utal, hogy az illető tulajdonképpen, mindenek ellenére, jól jár. (Boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak.)

Boldog, aki egyszersmindenkorra legyűri magában az uralkodási hajlamot. (Tm 6.)

Boldog, aki tudja, hogy (igazi) kincsei „odaát” vannak. (Tm 18., Mt 6,19–21)

Boldog, aki homogén lelkületű, s ezért a perifériára szorul. (Tm 48., Mt 5,8)

Boldog, akit „egyedülállósága” (keveretlensége) miatt lekezelnek. (Tm 53.)

Boldog, aki nem sajnálja szellemi erőfeszítéseit. (Tm 57., Mt 11,12)

Boldog, akit Fiúi státusa miatt gyűlölnék és üldöznék. (Tm 68., Mt 5,11–2)

Boldog, aki érzékeny lelkiismerettel bír. (Tm 69., Lk 6,21b; Jn 4,23–4; Isz 183/62)

Boldog, aki a találás szándékával keres. (Tm 70., Mt 5,6; Lk 6,21)

Boldog, aki megöli magában az előkelőség iránti vágyat. (Tm 99.)

Boldog, aki fel tud készülni a dolgokra, mert előre látja azokat. (Tm 104.)

Boldog, aki szelíd, mert öröklí az azt a földet, ami a paradicsomban van. (Mt 5,5)

Boldog, aki könyörül, mert rajta is könyörülni fognak. (Mt 5,7)

Boldog, aki létrehozza (életre nemzi) a Pneumáját. (Mt 16,17)

Boldog, aki (tudás alapú) békességet készít, mert Isten fia lesz. (Mt 5,9)

(Igazából minden „boldog” ebbe a státusba kerül !)

Áldott, aki meghallotta az Atya szavát, s megőrizte azt igazságban. (Tm 80.)

Bölcs az, aki zokszó nélkül az egyetlen jót választja (Tm 7., 108., Lk 10,41–2)

Bölcs az, aki mindent feláldoz az örök értékért. (Tm 77., Mt 13,45–6; Lk 12,33–4)

Szerencsés az a szem, amely azt látja, amit ti (a Tizenkettő) láttok. (Lk 10,23–4)

A filozófus

Ő az, aki el tud szakadni az anyagtól s a szellemi felé fordul. Szemlélete nem geocentrikus és nem emberközpontú. Megpróbálja helyére tologatni a menny és a pokol közti objektumokat. Rájön arra, hogy a „tisztítótűz” nem fér bele a képbe. Satanológiája miatt szemmagasságba kerül az Ördöggel. Tisztában van azzal, hogy a Tékozló fiú személyes létező, és a saját birodalmában tartózkodik. Tudja, hogy a pokol nem hely, hanem egy tudatállapot. Kikövetkezteti, hogy gonosz lelkek márpedig vannak. Állandó munkakapcsolatot létesít őrangyalaival.

Mt 19,26; Jn 1,51; 2,24–5; 3,11–3; Tm 89.

A szakember

Ő az, aki jól ismeri az Írásokat, még a hívőknél is jobban. Sokkal többet megért belőlük, mint az elfogult mértékadók. Ateistának vallja magát, de valójában „anonim keresztény”. Ebben zsidó származása egyáltalán nem akadályozza... Tudásban és tartásban messze a hívek fölött áll. Számára az egzegézis csupán elvégzendő feladat, amit a hit hiánya miatt nem képes száz százalékosan megoldani. Szövegkritikai eszközökkel bámulatos eredményeket ér el, zsigeri hitetlensége azonban meggátolja újjászületését.

Az építő

Ő az, aki látható, körülhatárolható, védhető és mérhető módon szeretne tevékenykedni. Perspektívákban gondolkodik, az utókor elismerésében bízva. Vehemenssen végzett szent kísérleteiből csak a logika hiányzik, ezért az Atyától távol, az ember agyán kívülre ültet. Nem tudja, hogy az ő dolga egy olyan aratás, amit nem bízhat másokra.

Tm 39., 66., 114., Lk 17,20–1; Jn 4,34–8

A reformer

Ő az, aki Beméritő János nyomdokain haladva hisz abban, hogy a társadalom működ-
tethető a szent írások szerint. Világ- és emberképe naiv, a satanológiában járatlan, poli-
tikával árnyalt közgazdasági ismeretei hiányosak. A közvetlen istenkapcsolat lehetőségéről
nem tud, azt elképzelhetetlennek is tartja... Szerinte a Törvény maradéktalan teljesítése
hozza el a kánaánt.

Lévíták 25,1–19; MTörv 14,22 – 15,11; Lk 3,10–4

A hivatalos mértékadó

Ő az, aki formális tekintélyének talapzatán toporog. Magasan áll, de „háza” nem hegyre
épült. Tudása nem haladja meg az írástudókét, mert elődei elképzeléseit biflázza be. Nem
hasonlít az önmagára utalt gazdaemberhez, aki esze segítségével felidézi és bővíti isme-
reteit. Így aztán semmit sem kaphat az el nem avuló erszényekből. Maximum az útjelző
tábla szerepét töltheti be: az is a jó utat mutatja, de a tábla marad ott, ahol van...

Tm 40., 38., 103., Mt 5,20; 13,51–2; 23,8–12; Lk 12,33

A hivatásos hívő

Ő az, aki meg van győződve arról, hogy az egyedül üdvözítő felekezet tagja, az igaz hit
birtokosa. Istenkapcsolat gyanánt beéri a mágiászerű, közbenjárást kérő, egyoldalú imá-
val. A Miatyánkhoz nem Fiú-aspiránsként viszonyul, Jézus követését erkölcsi-etikai síkon
képzeli el. Fogalma sincs arról, hogy az oltáriszentség rendszeres vételével a Hozzá való
teljes hasonulásra tesz ígéretet... Gyermekei megkeresztelésénél megfogadja, hogy ellene
mond a Sátánnak, akit pszichén belüli realitásként próbál lesöpörni magáról. Úgy hiszi;
a Föld az emberért teremtetett, s neki az a dolga, hogy istennek tetsző módon szolgálja
a mammont. A természetén keresztül az anyagot imádja, napjait a világ fiaként pergeti.

Tm 27., Isz 104/218; Jn 3,31b

Az igazhitű zsarnok

Ő az, akinek esze ágában sincs elpusztítani magában az uralomra éhes oroszlánt. Inkvi-
zitori lelkülettel üldözi a környezetében felbukkanó anomáliákat. Kizárólag akkor boldog,
ha az ő akarata érvényesül. Mindent „csatává” fűj fel, és nem nyugszik, amíg győztesen
nem kerül ki belőle. Cselekedeteiben a cél szentesíti a legdurvább eszközöket is. Valósá-
gos információs hálózatot működtet és pszichológiai hadviselést folytat. „Felelősség” címén
olyan dolgokba is beleártja magát, amihez semmi köze sincsen. Úgy tartja, hogy ő csak
Istennek tartozik számadással, mégis másokkal igazoltatja tetteit. Ezeket a nímandokat
ily módon büntársáivá teszi. Barátai nincsenek, csupán időleges szövetségesei és félredo-
bott áldozatai. Állandóan nyugtalan, lelke mélyén félelem és kéjvágy honol.

Tm 6., 99., Lk 22,25

Az önjelölt mártír

Ő az, aki csak akkor érzi jól magát, ha támadják. Lételeme a védekezés, mert ily módon
a középpontba kerülhet. Mindig, mindenhol, mindenben kompetens akar lenni. Ez sike-
rül is neki, ugyanis műveletlen és Írás-tudatlan személyekkel veszi körül magát. Mivel
állandóan neki van igaza, úgy érzi; jogosan büszke. Már akkor vezetni akart másokat,
amikor még semmihez se értett. Azóta sem bír felhatalmazással, ennek ellenére „okos”

tanácsokat osztogat. Az embereket valósággal isteníti, ugyanakkor gátlástalanul manipulálja őket. Másokat önmegtagadásra buzdít, de magában nem képes megőlni az előkelő embert. Mindenáron barátokat akar szerezni, ugyanis attól retteg, hogy nem fogadják be az örök hajlékokba. Félelme jogos, hiszen nincsenek őrangyalai. Ez azért van így, mert relativizálja Jézust, sőt vállon veregeti. Ő nem akarja tenni az Atya akaratát, ezért nem érti a Felkent logionjait. Folyamatosan káromolja a szent Szellemet, így elzárja magától a megvilágosodás lehetőségét. Hiúsága miatt a Sátán az orránál fogva vezeti.

Tm 99., Isz 33/7; Lk 16,9; Jn 7,17

A gonosz tudós

Ő az, akire minden áll, amit Jézus mondott a farizeusokról... Ezen kívül hazug, mert hézagos tudása ellenére azt állítja, hogy közlései hitelt érdemlőek. Szem-telen, mert nem ismeri fel az Emberfi státusát. Hitetlen, mert nem tartja igaznak a Tanító szavait. Fogadatlan prókátor, mert a saját szakállára lép fel. Lekezelő, mert bölcsnek és értelmesnek tartja magát. Botránkoztató magatartást tanúsít, mert a kereső csalódik benne. Forgatja ugyan az Írásokat, de előre tudja, hogy mit akar találni benne... Az ilyen embert a hiúsága élteti és az is pusztítja el.

Mt 23,1–36; Lk 11,37–52; Isz 80/50,1–2; 108/197

A hamis próféta

Ő az, aki „az evilági dolgokban önzetlenséget hirdet, de magát nem tartóztatja meg semmitől. Másokat az örök élet megszerzésére ösztönöz, de maga nem törekszik arra. Megakadályoz másokat abban, hogy vezetéshez jussanak, de önmagukat semmi módon nem korlátozzák. A gazdagokhoz közelednek, ám a szegényektől messze eltávolodnak. Az előkelőknek vidám arccal mutatkoznak, a jelentékteleneknek mogorván. Ezek bizony majd az ördög testvérei vagy barátai lesznek, de a legellenségesebben viszonyulnak azokhoz, akiken Isten megkönyörül”. (Isz 115/108)

Egymás kizsákmányolása

Az emberi társadalom jövőjét akkor tudjuk helyesen felvázolni, ha ismerjük azokat a célokat, amiket Evilág Ura tűzött ki maga elé. A Tékozló fiú egy Isten nélkül is olajozottan működő életteret képzelt el. Ebben a rendszerben még a vallási szervezetek által nyújtott közvetett istenkapcsolatnak sincs helye. Az egyházak meg is fognak szűnni, mert kezdetől fogva védhetetlen pozícióba vannak kényszerítve.

A geocentrikus és emberközpontú szemléletre a földön kívüli civilizációk hírnökei mérik majd a végső csapást. Pusztá megjelenésükkel lomtárba küldik az egyszeri teremtés elméletét. Olyan ideológiai káosz alakul ki, amilyen még nem volt. Ebben a technokrácia fog rendet vágni, valahogy úgy, ahogy azt Orwell és Madách előre vetítette. A dolgok minden téren uniformizálódnak, a kisebb közösségek felmorzsolódnak. A Föld rendőrbolygóvá válik, de az életformaszerű bűnözést így sem lehet majd meggátolni.

Az egocentrikus beállítottságú egyedekből álló, túlnépesedett emberiség városfolyókban fog élni, több szinttel a felszín alatt és fölött. Felvonók veszik át a közlekedési eszközök szerepét. Az állandósuló zaj éjjel-nappal betölti a teret. A házasság köteléke a nemi erkölccsel együtt megszűnik. A gyermekek nevelését intézmények veszik át. A javak megtermelése és elosztása lesz az egyetlen lényeges dolog.

A Jézusra hallgató *kisded nyáj* [1] ekkorra már réges-rég asztalhoz ült [2]. Nincs más megoldás: közjük kell tartozni!

[1] Tm 22., Lk 12,32; Jn 10,16

[2] Mt 8,11; 20,23; 26,29

Előre menekülve

Egyesek szerint akármikor is lesz világvége, már elkészült. Vannak, akik ezt az eseményt, a saját viszonylatukban, előre is hozzák. Az öngyilkosságok tulajdonképpen oka a közvetlen istenkapcsolat hiánya. Annak erejében se ok, se lehetőség nem lenne rá. Magát az aktust általában a boldogtalanság váltja ki, ezért ez a veszély állatokat nem fenyeget. A hozzájuk közel álló emberek se vetnek véget az életüknek. Az öngyilkossághoz tudniillik néminemű intelligencia is kell. A meggyőződéses materialisták sem tesznek ilyet; ahogy a mammonhajhászok és az ész nélkül sodródók sem.

Evilág Ura és a szolgálatában álló vallási szervezetek természetesen felháborodottan ellenzik a dolgot, ugyanis a „rendkívüli események” zökkenőket okozhatnak a Rendszer működésében. Persze, néhány százaléknyi koponya nem tétel az Embergyilkos számára [1]. Ő csak bosszankodik; *a fene egye meg, én akartalak kinyírni*. A hozzátartozók bizonyos szituációkban azt mondják: neki már jobb volt, mert csak szenvedett. Ezt azonban a biológiai élet legeljén is kijelenthetjük, hiszen az sokak számára nem más, mint passzív eutanázia.

Ha az öngyilkosjelölt gondolkodni kezd, akár keresővé is avanzsálhat. Hamar rájön arra, hogy megoldhatatlannak tűnő problémáit bizony külső tényezők okozzák. Elsősorban evilág ördögi alkotója, aki megtagadja tőle a létfeltételeket. No, nem szó szerint, csak valójában. Bezárja őt egy adottságok nélküli hústest börtönébe, ami gyakorlatilag meghatározza a sorsát. Szerencsétlenségét az teszi teljessé, ha néhány gonosz lélek is beköltözik a fejébe.

A tisztátalan szellem nem megy ki az emberből önszántából, azt ki kell űznie valakinek. Ha a ház védtelenül marad, akkor a tüneti kezelés nem sokat ért, mert a gonosz lélek vissza tud térni. Az ember háza (lelke, legbenső valója) akkor a legsebezhetőbb, ha az üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve áll. Tudniillik, az a lélek-szellem-ész, amit nem használnak, az könnyen legyőzhető, hisz nincs hadrendbe állítva. „Tisztaszobánkba” ekkor rosszhiszemű és jogcím nélküli lakók fognak beköltözni, akiket aztán már önerőnk-ből nem is tudunk kitenni.

A gondolkodó ember ezzel szemben állandóan használja az eszét. Nem üres a feje: soha sincs „kisöpörve”. Egy dolgozószobát ugyanis nem érdemes kiglancolni, úgyis „rendetlenség” lesz benne. Az ilyen ember háza mindig lakott, tehát sohasem védtelen, a tisztátalan szellem nem tud csak úgy visszajönni, hiába hoz magával erősítést, akár egy légiót [2].

Az öngyilkos állítólag megfutamodik a nehézségek láttán. Sokkal inkább arról van szó, hogy nem akar megalkudni... A többség kompromisszumot kötve beadja a derekát. Valójában ezek a „továbbszolgálók” a gyávák. Az *ember tragédiájában* a szirt fokán álló, a teremttel dacolni akaró Ádám azt mondja: „Uram, legyőztél”, s nem azt: „Neked van igazad” [3]. Ez a madáchi kép alkalmas arra, hogy megmutassa jog és lehetőség szerves összetartozását. A kivetett, keresővé vált egyén naivan úgy gondolja, hogy neki is jár az, ami a többieknek. Ám hiába van joga valamire, ha nincs lehetősége a véghez vitelére... Az igazi jog ugyanis – maga a lehetőség [4].

Tartósítsátok magatokat !

Az erkölcsi-etikai bűnök elkövetői általában olyan „megrövidített” egyének, akiknek esélyük sem volt a természetes út bejárására. Ha van pénzük, akkor úgy-ahogy helyzetbe hozhatják magukat, eszközök hiányában viszont erőszakoskodniuk vagy zsarolniuk kell. Mielőtt ítélkeznenék felettük, képzeljük magunkat az ő helyükbe. A világ ördögi gépezetét sajnos a kéjvágy és a bosszú mozgatja, s a hazugság olaja keni.

[1] Jn 8,44

[2] Lk 11,14–26

[3] XV. szín

[4] Jézusnak azért áll jogában vétkeket megbocsátani, mert státusa miatt lehetősége van rá ! (Mt 9,1–8)

Az embernek mindent futamidős szemléletben kellene vizsgálnia, mert a dolgok „bekerülési költsége” csak ebben az esetben bukik ki [1]. Így van ez a nemiség tekintetében is [2]. A mindent elsőprő szerelmet a hústest kémiai reakciói váltják ki, melyeket bizonyos formák, színek, hangok és fények indítanak be. Mindenki úgy érzi, hogy a bebiztosítottság érzetét keltő, birtoklás jellegű házassággal révbe ért. Főleg a vallásos férfi hiszi azt, hogy a törvényesített kapcsolat a felhőtlen szexualitással egyenlő. Ezzel szemben egy pap azt mondta, hogy ő szívesebben temet mint esket, mert az utolsó úttal véget érnek azok a fájdalmak, amik a házasságkötéssel kezdődnek.

Ezek az Írás-tudatlan, felhatalmazást nélkülöző egyházi funkcionáriusok képmutató módon viselkednek. Mindenkinek azt mondják, amit hallani akar. A pártában maradt vénlányt azzal vigasztalgatják, hogy „úgy sincs itt maradandó hazánk”, a fészekrakót viszont építkezési kölcsön felvételére biztatják. A délelőtti temetésen a délutáni esküvői beszédet fogalmazgatják, s mély gyászuk ellenére részt vesznek a lakodalomban.

A lelkievetői hitegetések és manipulálások a párkeresőket érintik a legrosszabbul. A magányosoknak a költő Ady Endrére kellene figyelniük, aki a szexet illetően bevallja: „*Jaj, ez se minden*”. Mona Lisa rejtélyes mosolya mögött tán csak egy fogszabályozó van. Az egyház ebben a tekintetben is evilág mögött kullog, szép csendben feladva évszázados hadállásait. Az élettársi kapcsolat után az azonos neműek házasságát is szentesítik.

Aki nem fogadja meg Jézus tanácsát [3], azt a szenvedély függővé teszi, így „üzembiztosan” a gyehennára kerül, azaz elhamvad a világ oltárain. A már megszerzett tudás viszont (a sóhoz hasonlóan) örökre tartósít.

Bárki, bárhol, bármikor

Zsidókeresztény kultúrkörünk papjai a létszámbeli növekedésért harcolnak... [4]. Jobban tennék, ha azért küzdenének, hogy bemelessenek ama szűk kapun [5]. Mindkét felekezethez ugyanaz az Ajtó áll a rendelkezésére [6]. A küszöbig már sokan eljutottak, de beynitni csak azok fognak, akik megállnak a saját (teológiai) lábukon [7]. Ezek kizárólag keresők lesznek, tehát azok az egyének, akiket a vallási szervezetek nem képesek megszólítani. Az egyházak tudniillik nem az örömhírt hirdetik, csupán az azt tartalmazó szövegeket adják közre.

A mustármagról szóló példabeszéd nem a tömeges térnyerés biztosítója. A mondanivaló az egyén fejlődőképességére utal [8]. Egyre növekvő tudás nélkül hiába próbál „másképp” élni valaki, erőfeszítéseinek nem lesz valódi eredménye. A Hegyi beszéd nem az emberiséget megcélzó erkölcsi-etikai receptgyűjtemény, hanem követőknek szóló útmutatás. Ezekkel egy pap nem tud azonosulni, mert kollektívákban gondolkodik. A „hivatásos hívek” még inkább berzenkednek, hiszen ők a világba szeretnének beilleszkedni. Azt teszik, amit hit nélkül is csinálnának: dolgoznak, építkeznek, gyerekeket nemzenek.

Az egyházfiak érthetetlen módon nem akadnak fenn a lépten-nyomon tetten érhető anomáliákon, a világ arculatán megbotránkozó ateisták érzékenyebb lelkűnek bizonyulnak. Ezért illeti őket dicséret. Aki a tényeket látva tamaskodik egy jó Isten létezésében, az már megtette az első lépést megmenekülése érdekében. Ha a logionokon keresztül felveszi a kapcsolatot Jézussal, nyert ügye van. Ő bármelyik kor bármilyen nemű keresőjéből uralkodót tud faragni [9].

[1] Isz 32/124

[2] Mt 19,10–2

[3] Mk 9,43–50; Tm 88., 113.

[4] Mt 23,15

[5] Lk 13,24; Mt 7,13–4

[6] Jn 10,1–18

[7] Tm 76.

[8] Tm 19., Mk 4,30–2; Isz 74a/89; 156/110,3–4

[9] Jn 10,16; Tm 109., 115.

A gazdag ifjú

Jézus már a – nem is olyan fiatal [1] – személy közeledésén is mérgeledik. Tehetősége látszódnak a ruházatán [2], különben honnan vették volna a jelenlévők, hogy pénzes ember... Az Emberfi tudása más kérdés ! [3]. A hízelkedő megszólítás sincs inyére [4]. Egyetlen útmutató logiont se szán rá; a Törvényt olvassa a fejére [5]. Nem kívánt kérdések esetén mindig ezt teszi. Ráadásul itt olyasvalakiről van szó, aki a vagyonában bizik, lelkületileg arra hangolódott rá [6].

E negatív figura csupán az egyházfiak számára testesíti meg a jámborság, az élet-szentség, sőt a büntelenség eszményét. Valójában a torka véres, mert a Pneuma hiánya miatt képtelen megfelelni annak a feltételnek [7], ami csak az „értő érzékszerv” [8] birtokában teljesíthető. Ez a magatartás [9] kizárólag a teljesen megvilágosodott, mindent átlátó [10] Fiak számára lehetséges. Ők már „Istennél vannak” [11], azaz sikeresen kialakították közvetlen istenkapcsolatukat a lelkükben [12].

A Héberok evangéliumában [13] olvashatók után teljesen világos, hogy a jó Mester nem „megszerette” őt [14], hanem megmosolyogta ! Az ifjúnak tudniillik (a Zebedeus-fiakhoz hasonlóan) fogalma se volt arról, hogy mit kér [15]. Az örök élet ugyanis a végső Cél eléréséhez van kötve, amihez [16] az ifjúnak nincs lelkületbéli affinitása.

[1] Lk 18,18

[2] Tm 35., Isz 47/36,2

[3] Tm 17., Isz 38b; Jn 3,27; 3,31-2; 3,34-5; 4,25-6; 16,30

Jézus „mindentudása” úgy értendő, hogy minden ismeretet megkapott, ami a homo sapiens számára felfogható. Istenhez viszonyítva a mennyiségi korlát egyértelmű, ám egy Fiúnak csak arra van szüksége, ami a nyilvános működéshez kell. A mondások amúgy is az Atyától származnak (Jn 8,26), ahogy a logionokba rejtett kinyilatkoztatások is (Tm 78., 84., Jn 16,12-5). Így már érthető Jézus szavainak minden korban megfejthető (Mk 4,21-5), keresztretjévszerű pontossága. Ez tehát nem emberi, hanem isteni zsenialitás ! Ezért örök érvényű zsinórmérték a Szellemi Hagyaték (mek.oszk.hu/14600/14682).

[4] Mk 10,17-8; Lk 18,18-9

[5] Mt 19,18-9

[6] Lk 12,16-21; Tm 63. szívében gondolta = reménységét abba vetette (Mt 6,19-21)

[7] Minden vagyonunktól meg kell válni (Lk 14,33), és nemcsak az anyagiaktól ! Még saját lelkünk is meggyűlölendő... (Lk 14,26).

[8] Tm 71. Ezt kellett volna megszerezniük a „soron kívül” elhunytaknak (Lk 13,1-5), sőt a Tizenkettőnek is (vö. Tm 59.).

[9] Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23: Ezt a hozzáállást naponként kell a magunkévá tenni !

[10] Tm 1., 4., 112.

[11] Mt 19,26; Mk 10,27; Lk 18,27 Nem Isten mindenhatóságáról van szó, hanem arról, hogy egy gazdag ember is eljuthat az Igazsághoz, természetesen „akkor” és „ha”. (vö. Tm 111.). Ez a logion „A gazdag ifjú” szellemi hagyaték-beli párhuzama.

[12] Tm 107.

[13] Zsk 21. In: *Ami szemet szúr*, 49. old. (mek.oszk.hu/22800/22805)

[14] Mk 10,21

[15] Mt 20,20-3; Mk 10,35-40

[16] Mt 19,21 (Csia Lajos fordítása)

Jézus-szótár

A

- a Féreg fölfalta* – megölte a Sátán, hullává tette, kiirtotta belőle a Pneumát
- a Forrás* – az Élet vize, mely a lelkünkben tör föl
- aggodalmaskodás* – a félelem és remény közti lebegés
- a gödör* – a sír
- a gyehenna* – evilág
- a ház* – maga az ember, az a belső építmény, ami tartást ad neki, a személyisége
- a Ház vagy Templom* – az Építmény, azaz a hagyományos (világ-) Rend, vagyis a hamis világkép, mely geocentrikus és emberközpontú, s ezért materialista
- a házigazda* – a lélek (psziché) birtokosa, az ember
- a hely, ahol Jézus van* – a királyi tudatállapot, az Atyával való lelki egység
- a hit* – a Jézus által kinyilatkoztatott dolgok igaznak tartása
- a kehely, a pohár, a tál* – maga az ember, a homo sapiens pszichoszomatikus egysége
- a keresztfelvétele* – felkészülés az erőszakos halálra, mely teljesen bizonyos
- akinek füle van, hallja meg !* – ezt csak az engem követni akaró keresők érthetik meg
- a kor befejeződése* – az egyes emberben végbemenő megvilágosodási folyamat
- a kövek* – az egész környezet, minden
- a kút* – Jézus, aki a kinyilatkoztatás forrása
- a külső sötétség* – a világ
- a lakodalmas ház fiai* – Jézus tanítványai, a Tizenkettő
- áldott* – szerencsés
- a menyegző helye* – az ember megdicsőült lelke, a lakodalmas ház, a királyi lelki- vagy tudatállapot
- a Mennyei Atya akarata* – az istengyeremékké válás
- a mennyek királysága köztetek van* – itt és most, én bennem, aki az embergyűrű közepén állok
- amink van* – az eszünk (ha használjuk)
- amink nincs* – az eszünk (ha nem használjuk)
- angyal* – a megértés segítője, az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás hordozója
- a saját nevében jön* – önhibájából kifolyólag fogalma sincs az igazságról, de azt állítja, hogy amit ő mond („legjobb tudása szerint”), az igaz
- a sarokkő vagy szegletkő* – a logikus gondolkodás, a józan ész használata
- a szelíd uralom* – a belátás kényszere, a logika előtti főhajtás
- a szent Szellem* – Pneuma, Lélek, Értelem, Ész
- a szent Szellem káromlása* – a nem logikus módon való gondolkodás, rossz következtetések levonása

asszonytól született – nem született újjá (vízből és Szellemből)
a szűk kapu és szoros út – az egyéni megvilágosodás lehetősége
átkozott – nagyon rossz helyzetben van
a vádló – a Sátán, Isten Ördöggé lett tékozló fia, a Hazugság Atyja
„a” vétek – a szent Szellem káromlása, a nem-gondolkodás, a logikátlanság
a vető – a Pneuma-magok szórója, azaz Jézus
a világ – mindaz, amit nyújt, minden, ami abban van
a világ fiai – az ördög szántóvetői, evilág fenntartói
a Vőlegény – az Úr, Izráel Istene, a választott nép jegyese
a zsidók – a hivatalos és hivatásos mértékadók, a formális tekintélyek

Az

az Ajtó – Jézus, aki a mennyekbe tárul
az arató (aki learatta azt, amit lehet) – az Isten Fiává lett ember
az arató vagy munkás bére – az örök élet
az aratás napja – a megvilágosodás időszaka
az Atya áldottai – a Fiú-aspiránsok
az Atya fénye – Jézus, az Első és mindmáig Egyetlen emberi Fiú
az Atyától távolra – az (egyes) emberen kívülre, az egyén „feje fölé”
az Ég felé – a szent Szellem irányába, befelé, a bennünk lévő isteni szférában
az ég, ill. az égben levő dolgok – a hivatalos vallási felfogás, a hittételek
az ég madarai – az angyalok (nem tévesztendő össze a sima madarakkal !)
az egy szükséges, ill. a szükséges, amit vártok – a királyság, a királlyá levés
az Élet helye – a gondolkodó emberi agy, ahol az aktivizálható Pneuma található
az ellenség, az Ellenfél – Evilág Ura, a Sátán
az emberek – a mértékadók által vezetett nyáj
az emberek fiai – a Pneumát nélkülözők, a csak asszonytól születettek
az Emberfi – Jézus, Isten emberi Fia
az én nevemért – státusomért
az erős harcos – Evilág Fejedelme
az erős háza – a Sátán által megszállt ember
az enyhe iga – a logika előtti főhajítás
az építők – mindazok, akik látható és körülhatárolható módon akarják építeni a királyságot; hivatásos (hivatalos vagy eretnek) de önjelölt mértékadók, akik a saját nevükben jönnek, így nem hajlandók szóba állni Jézussal, akinek az országa nem innen való, „szent” kísérleteket végző „igaz” és „nagy” emberek, társadalmi reformerek
az Ige – Jézus, a kinyilatkoztatás forrása
az ismeret kulcsai – a gondolkodáshoz szükséges feltételek
az Isten igazságossága – a csak-jóságból fakadó irgalmas cselekedet, a homogén lelkiület birtokában véghez vitt munka
az Orvos – Jézus
az Úr napja – az egyén teljes megvilágosodása
az utolsó napon – akkor, amikor valaki teljesen megvilágosodik

B

béke – a földi (evilági) nyugalom és bebiztosítottság hamis érzete, a látszólagos harmónia, a felszíni csend

bennetek és kívületek van – ha belétek kerül, akkor meg is látszik rajtatok

bér – az örök élet

betelt – eljött

betöltsem – megvalósítsam

biztonság – a tudás nyújtotta belső tartás, a sziklára épült ház

boldog – jó annak, igazából jó neki, annak igazán jó

bölcs, okos – helyesen gondolkodó, ill. cselekvő személy

CS

csodálkozás, zavar – a tudás okozta megmámorosodás

E

egészséges – magát tisztának és feddhetetlennek tartó személy, aki az életszentségén munkálkodik, de nem a Lényeget tekintve, hanem csak erkölcsi-etikai síkon, azaz a kehely külsejét fényesítve; áldozathozatalait és teljesítményeit számon tartó egyén, aki a cselekedeti megigazulásban bizik, s ezért nem kell neki az Orvos, nem áll szóba Jézussal

egyedül, egyedüliek – az osztatlan, homogén lelkülettel rendelkezők

egyedül lesz – homogén lelkületűvé válik

egyes–egyedül lesz – az utolsók közé kerül, magányos sereghajtóvá válik

egyszerű – homogén

éjszaka – a sötétség (butaság) állapota

elkárhozik – kárba megy az itteni léte, értelmetlenül él és hal

élő (személy) – Pneumával rendelkező

élő (dolog) – örök, valóban létező

ember (emberek) – a sátáni program alapján tevékenykedő személy, aki nincs tudatában cselekedetei okával és súlyával

erődített város – Isten emberi Fia vagy Leánya

erőszakoskodás – szellemi erőfeszítéssel egybekötött önmegtagadás, belső küzdelem

F

fáradozás – szellemi erőfeszítés, gondolkodás

felebarát – minden elénk kerülő ember

felismerés – helyes következtetésre jutás

felszántott föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak

fény – megvilágosodás, értelem

G, Gy

- gazdagság* – a Pneumában való bővelkedés
gyermek – újszülött kereső, aki már elindult a királlyá válás útján
gyom – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

H

- hamis mammon* – a homo sapiens veleszületett értelmi képessége
hamis próféta – az, aki önhibájából valótlan Jézus-képet fest
hallgattok rám – szavaim értelmében cselekedtek
halottak – olyan élő vagy holt emberek, akik országbeli értelemben hullák, nem Élők, mert nem hozták létre a Pneumájukat
hétnapos – még körülméletlen, tehát a Törvény szerint nem zsidó, aki még nincs a kollektív szövetség hatálya alatt, átvitt értelemben: pogány
hiányt szenved önmagában – nincs közvetlen, élő istenkapcsolata
holt – Pneumával nem rendelkező, értéktelen
hullák – Pneumával nem rendelkező személyek
hús és vér – Pneumát nélkülöző test (sarx)

I

- igaz, igazságos* – a Törvény szellemében élő, törvényeskedő, jogalkotó–bíráskodó; erkölcsi-etikai síkon mozgó; az osztó igazságosság nevében munkálkodó személy; farizeusi lelkiületű ember; többnyire hivatalos és hivatásos mértékadó; bírói istenképpel rendelkező pap; hiú, önhitt, képmutató egyén; vakbuzgó, nem-gondolkodó, a vallási felsőbbiséget feltétlenül tisztelő egyházfi; aki mindezek miatt alkalmatlan a tanítvánnyá válásra
igazságban – valójában, igazán
ige – kinyilatkoztatást tartalmazó mondané
Isten ajándéka – a Pneuma
istenfélelem – az örök élet elvesztése miatti aggodalom
ítélet – tudatlanná–hazuggá való minősítés
ítélet alatt van – tudatlanságban–hazugságban él

J

- jaj neki* – semmi esélye sincs, rajta nem lehet segíteni
Jézus Napja (mint égitest) – az Atya
Jézus békéje – a királyi lelki- vagy tudatállapot
Jézus nevében – státusában, Fiúi mivoltában (Emberfínek nevezte magát !)
jó cselekedet – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző dolog
jó föld – megművelt, igénybe vett emberi agy, szellemi munkára fogott kobak
(jó) gyümölcs – a létre hozott Pneuma, a megérett, leartható, betakarítható örök termés
jutalom – az örök élet

K

- kegyelem* – lelkület, irgalom
kehely – az ember lelke, mely felfoghatja a Dolgokat
kell – elkerülhetetlen
kép – elgondolás, felfogás, nézet, szemlélet, fogalmakkal körülírható dolog
képmás – a valóság tükörképe, az, ami személyesen fogható fel a valóságból
keresés – a gondolkodási folyamat
kereső – a végső kérdéseken gondolkodó ember, aki élete értelmét kutatja
kereszt – a kivégzés eszköze
keresztthordozás – megbarátkozás az erőszakos halállal
kétszer született – a szelleme is életre kelt, létre hozta a Pneumáját
kicsi, kisgyermek – újjászületett személy
kicsiny lesz – újjászületik
kígyó (és skorpió) – maró, mérgező, halálos szellemi táplálék
kijelentetnek – szellemi erőfeszítés következtében nyilvánvalóvá válnak, angyali segítséggel
kiment vetni – megkezdte a nyilvános működést
királyság – a Pneuma generálta lelki- vagy tudatállapot
kiválasztott (ak) – lekezelt, kivetett, kiközösített, szellemi perifériára szorított személy, Törvény-en kívüli, eretnek
kövess engem – te is válj istengyermekeké
közel jött az Isten királysága – most, én bennem, fizikailag is

L

- lakodalmas ház* – Istennek egy emberi Fia vagy Leánya, aki Jézushoz hasonlóan megvilágosodott, s tudása birtokában nyilvánosan működik
lakodalmas ház fiai – Jézus tanítványai, a Fiú-aspiránsok
látni – megérteni, felfogni
legkisebb – más (világnézeti) felismerésre tért, újjászületett ember
legyetek tökéletesek – mindig a lelkiismeretetekkel összhangban viselkedjetek
lehetetlen – abszolút kivitelezhetetlen–megvalósíthatatlan, teljes képtelenség

M

- magok* – pneumatikus kezdemények, Élet-csírák
mammon – a világ javainak összessége, azok megszerezhetőségének ígérete
más felismerésre térés – szemléletváltozás, új világnézeti alapállás felvétele
megeszi – bekebelezi, magáévá teszi, asszimilálja
megismerés – gondolkodás általi tudatba szerzés, birtoklás
meg fognak állni – kivetettségük ellenére is talpon maradnak
megmenekülés – az utolsó pillanatban való jó útra térés
megőrzi beszédemet – annak értelmében cselekszik, viselkedik
megőrizték azt igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekre váltották, gyakorlattá tették, megvalósították

méltó – megkapja az őt illető státust
mindenben hiányt szenved – tulajdonképpen semmije sincs, talmi értékeket birtokol
mindenség – a Kozmosz, a Világegyetem
mozgás – cselekvő, magabiztos tanúságtevés a nyilvánosság előtt
munka – irgalomból és tudásból fakadó Istennek tetsző cselekedet
munkálkodás – a saját, egyszemélyes üdvtörténetünk építgetése

N, Ny

nagy ágat (kalászt) hoz – könnyen és gyorsan felfogja a Dolgokat
napjai (valakinek a) – tündöklésének időszaka
nemes dolog – Istennek tetsző cselekedet, munka
nem ízleli meg a halált – nem lesz halálfélelme
nem lát – értetlen
nem lát halált – megérti, hogy igazi halál nincs és nem is lehet
nem méltó – nem éri el a neki szánt státust
neve – státusa
nyilvánvaló – letagadhatatlan igazság, tény, evidencia
nyilvánvalóan jó szív – életre nemzett Pneuma
nyomorult – szánnivaló, Pneumát nélkülöző személy
nyugalom, nyughely – Jézus békéje, a tudáson alapuló királyi lelkiállapot, mely bensőnkben honol

O, Ö

őskép – ódon elgondolás, régi téveszme, emberi okoskodás által keletkezett fogalom

P, R

pecsétet üt rá – igazolja, bizonyítja
puha ruhába öltözött emberek (királyok) – nagypolgárok, akik „palotákban” laknak
pusztta hely – olyan terület, ahol zavartalanul tartózkodhat az ember
rabszolga – olyasvalaki, aki csak azért van, hogy ura kedvében járjon
rejtett – megfejtésre váró, könnyen megoldható dolog

S, Sz

sokakért – nem mindenkiért
szegénység – a Pneuma hiánya
szellemben és igazságban – értelem vezérelte jócselekedetekkel
széltől ingatott nád – olyasvalaki, aki mindig arrafelé hajlik, amerre a szél fúj
szem (szív, fül) – az ember lelke, az értő-érző szerve, mely belül működik
*sziklás, kemény, felszántatlan,
parlagon hagyott föld, útfél* – kihasználatlanul hagyott szellemi kapacitás
sziklára épült ház – logikus következtetésekkel megrajzolt isten- és világkép
szívében üldözött vagy szétzúzott szívű – lelki szegény, kivetett gondolkodó
szőlőtő – gyümölcsözésre (Pneuma létrehozására) képes dugvány

T, U

találás – megvilágosodás

tanítvány – Fiú-aspiráns, aki Jézushoz hasonlóan istengyermekké akar válni

testben – az emberek nyelvén

testvér – a hozzánk hasonló kereső ember

tiszta – homogén, keveretlen, egy-szerű, egynemű

tövis – jó gyümölcsöt nem termő gondolat, vágy, cselekedet

törbe ejt – meggátol a szellemi haladásban

törbe esik – valamilyen okból nem képes felfogni a lényegét

tüzes kemencébe vet – egyéni döntés alapján történő totális megsemmisítése valaminek

tűz, kard, háborúság – vita, szenvedélyes eszmecsere

uralkodás – a királyi lelki- vagy tudatállapot szerinti cselekvés, nyilvános működés

V

vádoló – a Sátán, Evilág Ura, a Sötétség Fejedelme, az Ördög

vagytok – azok lesztek, ha...

vak – olyasvalaki, aki a nyilvánvalót se veszi észre

valakinek a napjai – az az időszak, amikor egy személy ráérez az Igazságra, s annak megfelelően cselekszik (személyes üdvtörténet)

város – Isten megvilágosodott emberi Fia vagy Leánya

vén – kora, származása és vagyoni helyzete alapján mértékadónak számító személy, aki formális tekintéllyel rendelkezik

veszedelem – az elkárkozás fenyegető réme

veszedelem fia – az elkárkozás útján haladó személy

vesződni – szellemi erőfeszítéseket tenni

vétkesek – azok, akik nem gondolják azt magukról, hogy tiszták és egészségesek

vétkezők – a vámszedőkhöz csapódott haszonleső prostituáltak

világ – az ördög szántóföldje

viperák (fajzata) – olyan egyének (farizeusok, hamis próféták), akik halálos mérget (veszedelmes tévtanokat, hibás teológiát) marnak bele az emberekbe

Zs

zsidók – hivatalos mértékadók, formális tekintélyek, ill. ezek (következetlen) hívei

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szótárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.